

ЛОРИ ФОСТЪР СЪРЦЕ НА ЖЕНА

Превод от английски: Ваня Кацарска, 2004

chitanka.info

1.

Той лежеше отпуснат, по корем, а едрото му тяло заемаше цялото легло. Две жени се извиваха над него, докосваха го и от време на време издаваха тихи стонове и въздишки. Те бяха така погълнати от щателното проучване на тялото му, че дори не забелязаха влизането на Луна, не бяха чули и почукването ѝ. Тя поклати глава, но схвана ситуацията напълно.

Все пак Джо лежеше гол-голеничък.

И имаше... татуировка на дупето?

Хм... Луна присви очи, за да разчете натруфените букви, извити около триизмерно сърце. Стори ѝ се, че пише: „Аз обичам Лу“. Тя смръщи вежди. Сега пък какво означава това? Беше абсолютно сигурна, че Джо Уинстън харесва жени, не мъже — за това свидетелстваха ѝ двете кукли Барби, които го милваха в момента.

Една от жените прошепна с копнеж:

— Така ми се иска да го събудя.

Другата въздъхна:

— Аз се опитвам от половин час. Без никакъв успех.

Луна се прокашля леко и когато жените я погледнаха, изненадани и някак си виновни, тя обясни:

— Външната врата не беше заключена.

Очакваше да поискат обяснение за неочакваната ѝ поява или да я изгонят от стаята, но вместо това момичетата се спогледаха и се изчервиха. Едрогърдестата блондинка дори спря да гали гърба на Джо и отпусна ръце.

Червенокоската смутено прехапа устни.

— Тъъ... Коя си ти?

Луна забеляза, че Джо не помръдва, очевидно наистина спеше дълбоко, както бяха споменали, и се възползва от благоприятната възможност. Погледна двете жени вторачено, със скроено презрение, надменно вирна брадичка и произнесе напълно абсурдната и ненадмината измислица:

— Аз съм съпругата му. Вън!

Фактът, че не ѝ зададоха никакви въпроси, подсказа на Луна всичко необходимо. Тези жени не бяха важни за Джо, иначе вече щяха да са научили за отвращението му към брака. Тя почти се усмихна, докато момичетата забързаха край нея, после забеляза шишенцето с хапчета на нощното шкафче на Джо.

Направи няколко големи крачки напред, прочете етикета и видя, че това са доста силни обезболяващи. Намръщи се и ги остави настрана. Неслучайно спеше така дълбоко. Но какво му се беше случило? Защо взима лекарства?

— Джо?

Той не направи никакво движение, но издаде тихо, носово прохъркване и помръдна съвсем лекичко. Широкоплещест като бик и също толкова здрав, той придърпа ръката ѝ. Луна го докосна, усети сгорещената коприна на опънатата му кожа и осъзна, че потръпва. Не че се притесняваше за мисията си. Не! Но, хей, Джо беше гол, а ако това не бе достатъчно да накара, която и да е пламенна жена да потръпне, то кое ли?

Не го беше виждала цели три месеца. При последната му покана да излязат ѝ бе казал, че ако му откаже, няма да я търси повече.

Тя му бе отказала.

Гъстата му гарвановочерна коса беше рошава и контрастиреше ярко на смачканата, снежнобяла възглавница. Устните му изглеждаха здраво стиснати и когато Луна се вгледа в него, видя моравя сянка около окото му. Синина?

Тя седна на края на леглото и разтърси рамото му.

— Джо, събуди се.

От близостта ѝ носят му потръпна; после, с леко намръщване, той си пое дъх бавно и дълбоко. С пресилено старание повдигна гъстите мигли и отвори едно око. Секундите тиктакаха, докато те се взираха един в друг.

Внезапно отвори и другото си око и Луна бе уловена в капана на суровия му тъмносин поглед. С дълбок и дрезгав от съня глас, той каза:

— Стори ми се, че разпознавам това ухание.

Слисана, Луна се отдръпна.

— Съжалявам, приятелю, но не съм си слагала парфюм...

Думите ѝ заседнаха в гърлото, когато Джо се превъртя по гръб с тътнещо стенание от болка. Новата му поза шокиращо ѝ разкри насинените от побой ребра, както и множеството натъртени и издраскани места по гърдите, лицето и корема.

Някой го беше наранил.

У Луна се надигна ярост, но тази ярост утихна поради гледката пред нея — мъжът напълно разкри предната част на прекрасното си голо тяло... и, ехей, каква гледка бе това!

Джо Уинстън можеше и да е наперен хапльо, сексист, но Луна нямаше оплаквания относно физиката му. Той бе як и силен, мускулист, с дълги кости и тъмна коса. А сексапил този мъж имаше в излишък.

Тя се опитваше да откъсне поглед от него, когато той неочаквано хвана ръцете ѝ и я привлече върху себе си.

— Нямаш нужда от парфюм — измърка Джо с тон, който можеше да бъде единствено съблазнителен.

Нагоре по гръбнака ѝ се прокрадна паника.

— Оо, не, мъжаго. Почакай малко...

Дори слаб и очевидно упоен, Джо нямаше проблем да я завладее; голям, огромен мъжкар беше той. Накрая тя се озова с гърди притиснати до масивния му космат гръден кош и крака, уловени между неговите. Той изсумтя от болка, след това изръмжа одобрително.

— Джо... — опита се да протестира тя, но устните му покриха нейните.

Луна усети опасността на мига, дори докато потръпваше от силата на големите му ръце, които я обгръщаха, от притискането на слабините му към корема ѝ, от влажната горещина и нежен глад на устните му. Летните температури навън не въздействаха на Джо. Този мъж беше прекалено възбуден. Винаги бе така с него. При всяко негово докосване разумът ѝ изхвърчаваше.

Без съзнателното ѝ позволение, очите на Луна бавно се затвориха и само за миг, един-единствен миг, тя се поддаде, отвърна на целувките му, пое вкуса му и му даде от своя.

Джо изсумтя с копнеж, а голямата му здрава ръка се плъзна по раменете ѝ, открити от блузата с гол гръб. Върховете на пръстите му бяха грапави, топли и преди да го осъзнае те се плъзнаха надолу към дупето ѝ и обхванаха едната част. Той лекичко я стисна.

Луна скочи от леглото като стрела и го загледа гневно. Беше останала без дъх, ядосана и, по дяволите, той все още изглеждаше апетитно парче.

Дълбоките сини очи се присвиха към нея, бяха изразителни и настойчиви.

— Върни се тук.

Каза го, сякаш наистина очакваше тя да се подчини. Луна едва не го направи.

— Ти си упоен — сгълча го тя, смело устоявайки на изкушението.

Невероятно, но ръката му се плъзна към слабините и той леко постави пръсти на онова място. С дяволита усмивка, Джо промърмори:

— Все още съм напълно функционален.

Челюстта ѝ увисна; устата ѝ се отвори. О, боже! Трудно я изкарваха от равновесие, а това наистина си го биваше. Щеше да припадне, искаше ѝ се да охлади лицето си. А също ѝ се искаше да го докосне, да почувства силата му, горещата коприна на плътта му, чупливата черна коса.

Абсурд! Мъжете, дори едрите, мускулести, самоуверени мъжкар, не ѝ въздействаха по този начин, така че да изпитва затруднения да диша или да оформи цялостна мисъл в главата си.

Луна преглътна с мъка и успя да задържи погледа си върху лицето му.

— Не съм дошла за това, Джо.

— Така ли?

— Дойдох да поговорим.

— Хайде да поговорим в леглото.

Мъркащият му тон проникна в костите ѝ и отслаби непоколебимостта. Тя се поотдръпна, извика закачлива усмивка на устните си.

— Ти си единственият ми познат, който се възбужда от обезболяващи.

Погледът му се плъзна по гърдите ѝ, под ярката блуза с гол гръб и с лъскави мъниста по края.

— От три дни съм на обезболяващи, скъпа. И, вярвай ми, те не ме възбуждат.

Озари я подозрение.

— Не си се отказал, както си мислех, нали?

Той изстена, потрепери от болката и опита леко да се изправи в леглото.

— Да съм се отказал, не. Вече не. Болка, да. Ще ми помогнеш, нали?

С решително извити устни и бдителни очи, Луна обгърна едрата горна част на ръката му. Мускулите му се присвиха и се оформиха под дланите ѝ, което изостри чувствата ѝ още по-осезаемо. Той се подпря на нея, след това се издърпа нагоре, докато гърбът му опря в чамовата табла на леглото. Изглеждаше преbledнял от направеното усилие и толкова разнебитен, че тя се размекна.

— Господи — измърмори той, — ребрата ме съсипват, а коляното ме боли ужасно.

Луна го виждаше. Беше напрегнат от болката, челото му беше влажно. Но Джо не беше човек, който можеш да глезиш, не и докато лежи гол в леглото. След като се подпря, мъжът издаде приглушена, предпазлива въздишка. Избирайки благоразумието пред приятната възбуда, Луна метна горния чаршаф връз скута му.

Джо примигна към нея:

— Въздейства ти, а?

— Да.

Не, въобще не — дългите му космати крака все още се виждаха, така че тя разстла чаршафа върху него и го подпхна отстрани, като се опитваше да пренебрегне разбиращата му усмивка и издатината на чаршафа, причинена от полувъзбуденото му състояние.

— Благодаря ти — промърмори той иронично, после внимателно се изпъна, настанявайки се по-удобно. — Радвам се, че си тук.

— Разбира се... — Луна се отдалечи на безопасно разстояние от леглото и от тези дълги, мускулести ръце. — Видях страданията ти с онези две жени, които се умилкваха около теб.

— *Страдания?* Да, това обяснява всичко. Защо мислиш, че се правех на умряла лисица? — той изрита чаршафа си така, че кракът му, чак до бледата кожа на бедрото, се видя отново. — Ненаситните пирани не разбират, че аз съм само човек и мога да бъда контузен.

Луна отказа да се издаде и не откъсна поглед от лицето му:

— Искаш да ми кажеш, че са дошли тук заради секса?

— Някоя от тях да ти приличаше на Флорънс Найтингейл^[1]? Аз пък нямам никакви пари, така че не е и това. Какво друго остава, освен секса?

Луна извъртя очи.

— Не мога да повярвам, че дойдох.

— Да, аз също. Впрочем, защо си тук? Оо, чакай, ти си ми съпруга, нали?

Лицето му блестеше от дяволита наслада, подчертана от леко изгърбения нос и малката златна халка на ухото. Джо с удоволствие би я накарал да се смущава, да се чувства неудобно. Но тя нямаше време за смущения, нямаше време да размисли.

Пое си дъх за кураж и като се помоли мислено да не я изтормози, каза:

— Истината, Джо, е... че имам нужда от теб.

Джо направи всичко възможно, за да скрие реакцията си при пулсиращата, жестока болка във всеки мускул, кост и става. Хвърли поглед на часовника и видя, че приближава осем. Сякаш бе в леглото цяла вечност и, божичко, чувстваше се като че ли бе газен, пребит и довлечен тук от мечка. Но точно сега не можеше да позволи на тази дразнеща болка да го разсейва.

Луна го бе потърсила и, Господи, той ще се възползва от момента, дори това да го убие.

— Доколкото си спомням — проговори той след една вълна на болка, — ти ми каза да се *разкарам*. Освен това ми звучеше напълно искрено.

Да видиш как Луна Кларк се изчервява беше неповторимо преживяване. Обикновено тя бе нахакана и феминистки настроена. До сега Джо никога не е бил свидетел на каквато и да е несигурност при нея.

Тя вирна брадичка.

— Знаеш защо, Джо.

— Защото имаш ледено сърце — в момента, в който изрече думите си, той вдигна ръка. — Не, не наранявай вече пребитото ми тяло. Още един удар и с мен е свършено.

Луна наистина изглеждаше готова да го халоса, не че той не си го бе заслужил. При всяко приближаване до нея сякаш губеше контрол над своенравния си език, разума или пък страстта си. Но, по дяволите, тя все го отхвърляше и това го жегваше така силно, че през повечето време се държеше като пълен глупак.

Джо се почувства неудобно от този факт и се размърда, а един неволен стон се отрони от устните му.

Луна се приближи.

— Какво ти се е случило, все пак? Да не си прелъстил и друга жена, а тя да е разиграла сопата?

Джо прикри усмивката си.

— Леко стискане на дупето не е прелъстяване... — и в най-лоши мигове Луна можеше да го развесели. А най-накрая той беше стигнал с нея докъдето искаше.

Братовчед му Зейн се бе обадил предния ден, за да съобщи за идването на Луна и за нейното положение — само толкова каза Зейн, — както и че специалните умения на Уинстън биха й били от полза. Разбира се, Джо се бе съгласил да помогне. По дяволите, Луна беше най-добрата приятелка на съпругата на братовчед му, което я нареждаше почти сред членовете на семейството. А Джо би направил всичко за семейството.

Дааа. Звучеше достатъчно правдоподобно, за да го удовлетвори.

Луна пристигна тук по-рано от очакваното. Той си мислеше, че ще има още няколко дни, за да се възстанови, преди да трябва да разменя остроумия с нея.

Хипнотизиращите ѝ очи блестяха от раздразнение и недоверие.

— Едва те познах, Джо. Донесох ти сандвич, а само след половин минута ти започваш да ме опипваш цялата.

Въпреки болките и страданието, споменът разгръ Джо. Той прикова погледа ѝ и избъбри в своя защита:

— Ти имаш такова дупе, скъпа! Заоблено и меко...

Руменината ѝ се засили.

— От всички глупави, сексистки...

— Неустоймо е — настоя Джо, — наистина мисля така. То моли за мъжки ръце. То...

Сякаш се задаваше експлозия, така че Джо мъдро остави тези думи засега да заглъхнат и вместо това я разсея:

— И, за твоя информация, не ме е набила жена — изсумтя. — Абсурдно ли е?

— Не зная — тялото ѝ потрепваше от напрежение. — Аз съм готова да започна да те удрям.

О-о, би се радвал тя да се приближи достатъчно, за да опита. В онзи кратък миг, когато я придърпа върху себе си и телата им се докоснаха на всички подходящи места, той се почувства жив. С изострени сетива. Усети глад, който му бе убягвал от... ами, от последния път, когато я бе докосвал. По дяволите!

Но Луна се държеше на разстояние. Умно момиче.

— Ако искаш кървави подробности, някакво мазно копеле се промъкна и ме натика в глуха улица. Мисля, че ме налагаше с тояга, все пак, а не с бейзболна бухалка.

— О, Божичко!

Най-накрая, поне малка доза от съчувствието, което заслужава. Джо изсумтя:

— Точно така. Първият удар бе в главата ми и все още имам подутина за доказателство. Събори ме долу... — той внимателно докосна болното място зад лявото ухо. — Само това си спомням, докато не се свестих.

И за всеки случай допълни:

— Едва успях да се прибера у дома.

Тук почти не преувеличи. Изкачването на стълбите до апартамента на втория етаж му се бе сторило грандиозен подвиг, особено с контузеното коляно, удряно вече два пъти. Дори и с оказаната му помощ катеренето му се стори дяволски трудно.

С един много приемлив, много женски поглед на загриженост в красивите светлокафяви очи, Луна се приближи към леглото.

— Лекар прегледа ли те?

— Да, минах цяла серия от рентгенови снимки, боцкане и мушкане. Нямам нищо счупено, въпреки че се чувствам сякаш половината ми тяло е смазано. Крайната присъда бе, че ще живея и при подходящо поставяне на лед, почивка в леглото и лекарства за болката, ще съм като нов след около седмица.

Загриженият ѝ поглед пробяга по него.

— Можеш ли да се движиш?

Дойдохме си на думата.

— Бедрата ми се движат съвсем добре, скъпа. Разбира се, ще е много по-лесно, ако ти правиш ця... хей, хайде де, Луна, само те дразнех... — той едва успя да сдържи смеха си. — Не си тръгвай като буря.

Тя се завъртя на пета и с тежки крачки се върна към него. Джо се нагласи и зачака пристъпа на гнева ѝ. Луна го изненада — пое си дълбоко дъх, после още веднъж. И още веднъж.

Джо въздъхна. Луна беше толкова променлива, страстна жена, че бе забавно да я дразни човек. Той повдигна вежди:

— Овладя ли се?

Тя кимна рязко.

Малка лъжкиня! Искаше ѝ се да разиграе сопата.

— Добре — той потупа края на леглото до бедрото си. — Разкажи ми за това твое *имам нужда от теб*. Цял съм в слух.

— Господи, Джо, направо ме вбесяваш — тя прокара ръка през косата си. Днес бе светлокафява и се спускаше до раменете като коприна. Луна бе такъв хамелеон, постоянно се променяше, и той не би се изненадал, ако косата ѝ утре е червена, а в другиден руса. До сега я бе виждал с всеки нюанс и всякаква прическа и вече нямаше представа какъв е естественият ѝ цвят. Е, когато я съблече за първи път, ще разбере. Изгаряше от нетърпение.

Междувременно му допадаше, че го кара да играе на предположения. Новостите го привличаха. Да, това бе то. *Новостите*.

Луна го бе заинтригувала от самото начало. И не я излъга — тази жена имаше дупе-убиец. Бе го забелязал още в момента, когато влезе с плавна походка в компютърния магазин на братовчед му, където помагаше в труден момент. Джо се занимаваше с касата, така правеше голяма услуга на Зейн, и затова братовчед му бе помолил Луна да донесе обяд.

В началото Луна се държеше повече от дружелюбно, флиртуваше по начин, който, Джо сега осъзнаваше, беше неизменна част от природата ѝ, а не нещо специално предназначено за него. Тя го бе погледнала с кос, златист поглед и той бе видял това, което искаше да види: *покана*.

При обичайни обстоятелства Джо запазваше самообладание по всяко време. Но с Луна нищо не бе обичайно. По толкова различни начини тя пращаше мисленето му по дяволите. В онзи ден се бе

обърнала, за да постави яденето му на бюрото на касата и разкри пред Джо съвършен изглед към възхитителните си задни части и без да се замисля за това и за вероятните последици, той... я докосна.

Всъщност, ако може да се нарече просто *докосване* една милувка, последвана от стисване с цяла длан. Меко, топло, гъвкаво... Опита с една ръка и веднага му се прииска още. Още *много*.

Но Луна се стегна и само след секунда Джо откри, че обядът му е по дрехите вместо в устата. Тя бе изхвърчала буйно, без да му даде шанс да се извини, обясни или да я приласкае и подобри настроението ѝ.

Не беше лесно, но Луна най-накрая му бе простила. В края на краищата химията присъстваше, неоспорима както за нея, така и за него. На сватбата на Зейн най-после успя да я прилъже за дълга, влажна, гореща целувка, която преследваше нощите му вече три месеца.

След това той неведнъж опита да я види насаме. По дяволите, дори опита с най-примерното си поведение. Не че неговото *най-примерно* беше чак толкова добро. До тридесет и шест годишна възраст бе имал доста време да върши точно това, което му се иска. А работата му през различните периоди — бодигард, ловец на глави, частно ченге — само го бе направила по-жесток, малко по-гаден. Същината на тези дейности го налагаше и понякога бе абсолютно необходимо.

Но за Луна той беше направил опит да е добър и се бе чувствал адски неудобно през цялото време.

И въпреки това тя му бе отказала.

Джо мислено потри ръце. Сега съдбата я бе впримчила и според Зейн Луна имаше нужда от някой точно като него. Някой безскрупулен, някой железен, някой безстрашен. Някой, който би могъл да срита задник, когато се наложи.

Трябваше да се възстанови, преди да се заеме с ритниците. Но заради Луна, заради шанса да задоволи непреодолимата си страст, той ще се справи.

Луна не можеше да се реши и Джо остана неподвижен, дори задържа дъха си, а след половин минута, точно когато си мислеше, че може да се задуши, докато я чака да вземе решение, тя се приближи към него.

Седна на леглото, бедрото ѝ бе точно до неговото.

— Да се държиш прилично, Джо!

— Разбира се — Джо изчака, но тя не продължи. — Е?

Луна го погледна, намръщи се, премести поглед встрани.

О, това бе добре.

— Срамежливост? — подразни я той тихичко. — От лудата Луна? Луна, богинята на Луната? Луна...

— Добре! — с набръчкано чело и сурово изражение тя обяви: — Имам две деца.

Джо се задави. Божичко, при тези контузии дори кашлянето болеше. Притисна ребрата си, изхриптя и се опита да си поеме дъх. Явно не бе разбрал добре. Зейн твърдеше, че Луна има проблем, който само той може да разреши, а самата Луна каза, че се нуждае от него. Джо предположи, че искат да посплаши някой, настъпателно гадже, нетърпелив хазяин, дори може нещо финансово. Ала деца! Какво, по дяволите, знае за децата, освен това, че той самият няма такива.

Най-накрая, с навлажнени очи, Джо избъбри:

— Какво говориш? Трябва бързичко да си родила.

— Ще бъдеш ли сериозен или не?

Джо сложи ръка на ребрата, боляха го много.

— Вярвай ми, скъпа, сериозен съм като монахиня на неделна литургия.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Имам братовчедка, която почина преди две години. Остави две деца. Никой не знае кой е баща им, а сега те имат нужда от настойник.

Луна се загледа в ръцете си, положени на скута, и за миг изглеждаше сякаш наистина може да се разплаче.

Типично по мъжки, Джо усети как се разтапя. Има нещо в разплаканата жена, което кара мъжът да се чувства повече мъж, покровителствен и силен, завоевател-герой, готов да утеши уязвимата нежна дама. А когато тази нежна дама бе Луна... Е, обикновено тя бе толкова нагла и самоуверена, че наистина се разтапяше да я види такава. Ако не беше пребит и наранен, щеше да я придърпа по-близо и да я прегърне, да я сгуши на гърдите си, да погали гърба ѝ... Със сигурност щеше да е много приятно. Странното бе, че ако я приближи толкова много, особено докато е така размекната и женствена, той ще направи нещо, с което да попадне под огъня ѝ.

По-добре да не опитва.

Но докато я чака да се съвземе, може поне да подържи ръката ѝ. Беше лакирана с тъмночервен лак и носеше няколко сребърни пръстена. Дребна ръка, усещаше я изящна върху своята.

По дяволите! Не искаше да мисли за Луна, че е изящна. Искаше само да мисли, че е *секси*. Възбуждаща. Провокираща.

Негова.

Много си бе фантазирал как се нуждае тя от него, но не по *този* начин. Не с цялата тази емоция. Този път стонът бе беззвучен, предизвикан от болка в ума, не в тялото.

— Как умря тя? — тонът му бе нежен, тих.

— Глупава катастрофа. Тръгнала на пазар една вечер и не се върнала повече — Луна подсмръкна. — Те много се измъчиха, Джо...

Джо наклони глава и се опита да види обърнатото ѝ настрани лице. Да я подразни изглеждаше най-добрия ход.

— Заклевам се, че ако плачеш, аз ще се разкисна също и тогава докъде ще стигнем?

При тези думи Луна изсумтя. В следващия миг отхвърли уязвимостта си и отново се превърна в жената, на която не ѝ мигва окото.

— Те са имали няколко настойници, но никой постоянен. Говорих с Уилоу, дъщерята на Клоуи, около половин час. Звучеше почти... отчаяна. Не ми харесва това.

— Клоуи е братовчедка ти? — Джо разтърка кокалчетата ѝ с палеца си, дивеше се колко чувствителна е тя, ала се дърпаше от емоциите, които се опитваха да изпълнят ума му.

Луна кимна.

— Срещали сме се един-два пъти като деца, но аз едва я помня. Дори не знаех, че е починала. Никой не ме е уведомил за погребението ѝ.

— Тогава защо те търсят *сега*?

— Само аз съм им останала. Уилоу още няма петнадесет години, но звучи доста по-зряло. Тя се опитва да се грижи за по-малкото си братче и да се справя с постоянните промени. Прекалено много е. Трябва да отида там.

— Разбира се — Джо стисна лекичко ръката ѝ. Не можеше да разбере как той се вписва в уравнението. Боже, не е семеен тип, но не е

и абсолютно копеле. — Къде попадам аз във всичко това?

— Значи искаш да помогнеш?

Той ѝ хвърли безстрастен поглед при този нелеп въпрос.

— Искаш да кажеш, че не знаеш? А аз мислех, че си Луна, богинята на Луната, всемогъщата, всевиждащата...

Тя отново изглеждаше готова да го зашлеви.

Джо се разсмя:

— Не се преструвай, скъпа! Преди да дойдеш тук, си предположила, че ще помогна, иначе нямаше да ме помолиш.

Тя го потвърди като сви рамене.

— Вземайки всичко предвид, си помислих, че вероятно бих могла да разчитам на теб.

Ааха. Устните му се изкривиха в самоуверена усмивка:

— Искаш да кажеш, заради сексуалното привличане между нас.

Луна се вгледа в него, беше прекалено сериозна.

— Не. Искам да кажа, че някъде дълбоко в теб се крие един от най-прекрасните мъже, които познавам — нежният ѝ глас го изненада.
— Зейн несъмнено ти има доверие.

По дяволите, това го свари напълно неподготвен. Беше готов да изстреля всякакви видове сексуални задевки, а тя го удари под кръста като направи комплимент на често злостния му характер.

Докато Джо се опитваше да подреди мислите си, Луна продължи спокойно:

— Но преди да се съгласиш, трябва да знаеш, че децата са буйни. Уилоу намекна, че са разсърдили някои от съседите с безобидни лудории и сега има хора, които... ами, обвиняват ги за всякакви неща и, най-общо казано, ги тормозят.

— *Тормозят* ги, а? — Джо се захили. Сигурно има и още нещо, иначе Луна нямаше да се опитва да го заставя да ѝ помага. Тя самата не беше безпомощна и при нормални обстоятелства несъмнено щеше да се справи с няколко досадни съседи. Без съмнение го бе манипулирала, но пък и бе дала ясно да се разбере, че не иска да има нищо общо с него. Идването ѝ сега му говореше ясно за нейното положение в момента.

Освен това подчертаваше вярата ѝ в способностите му. „Ти си един от най-прекрасните мъже, които познавам.“ Е, това не разбиваше ли всичко на пух и прах? Луна не бе дошла, защото го *искаше*, а заради

някакви погрешно изтълкувани идеи за благородството му. Джо стисна зъби. Тя със сигурност щеше да се разяри, когато открие, че няма и късче благородство в тялото му и наистина нямаше да е честно — към нея или към децата — да се замесва.

Но колко лоши могат да бъдат две деца? Те са малки, нали? Разрушителните им способности са ограничени. И Джо, и сестра му бяха все още неженени и далеч от попълването на семейството с бебета, за което майка им много се ядосваше. Но сред четиримата му братовчеди имаше тълпа дечурлига на възраст между осемнадесет месеца и почти петнадесет години. Джо им се радваше при всяко свое посещение. Децата могат да са очарователни, стига да не са негови.

След като взе решението, той изтласка встрани постоянното си физическо страдание и погледна Луна.

— Добре. Да чуем.

— Да чуем?

— Сензацията. Какво са сторили разбойниците? В каква *беля* са се забъркали?

— Не зная дали бих го нарекла точно беля — започна да увърта тя. — Само има няколко души, които се надяват да ги изгонят.

— Какви хора са?

Луна го погледна и отговори:

— Големи.

— Големи, а?

— И страшни.

Той се захили:

— Така ли?

— И подли.

— Аз не съм подъл.

— Не съм казала, че ти си подъл. Казах, че хората, които тормозят децата, са подли.

— Точно така. И мислиш, че ще отговориш на огъня с огън и ще ме набутаеш под носа им?

Сега тя се засмя:

— Колкото и внушителни и безскрупулни да са те, ти трябва да си два пъти повече, Джо. Виждала съм те в действие, докато помагаше на Зейн, и съм чувала всички истории на братовчедите ти. Ти можеш да се справиш с всичко и всекиго.

— Вероятно — отговори той, после се намръщи. — Но аз не съм подъл.

Джо не можеше да каже защо имаше такова голямо значение тя да разбере това.

— Ти ще си чудесен. Тези тирани няма да усетят от къде им е дошло.

— Все още не си ми казала какво е станало. Защо тираните ги тормозят?

Луна се смръщи при вида на една особено грозна синина под левия гръден мускул на Джо. Сякаш искаше да го докосне и той изчака, надяваше се да го направи, макар да знаеше, че не му е до лудории в момента. Ала Луна вдигна поглед към лицето му.

— Уилоу обясни, че е, защото майка им никога не се е женила, а сега те са сираци.

— И никой няма представа кой е бащата.

— Не. Той никога не е плащал издръжка за децата, никога не се е появявал. Не исках да задълбавам, но Уилоу сама ми каза, че нямат баща и никога няма да имат.

— По дяволите...

— Тъжно, а? Как един град може да вини децата, че са незаконни или сираци? И все пак, нито един от настойниците им никога не е правил опит да ги осинови. Те просто се отдръпват, изоставят децата по една или друга причина.

На Джо му се повдигаше, но знаеше, че малките градчета могат да бъдат много особени в такива случаи. В доста отношения те бяха по-зле от големите градове. В голям град поне можеш да живееш анонимно и никой да не дава пукната пара кой си или какво си извършил.

— Кой им е настойник сега?

— Тяхна леля. Ще поостане, докато аз пристигна, но даде ясно да се разбере, че вече е нетърпелива. Имало е някакъв друг братовчед преди нея. Казаха ми, че жена му била служебно прехвърлена в друг град и те не искали да местят децата. Преди тях бил един почти пенсиониран брат на дядото, който твърдял, че децата са прекалено трудни. Лелята е трета в поредицата. Сега иска да се омъжва, а годеникът ѝ не иска да се обременява с две деца.

Джо се намръщи като си представи как се чувстват тези малки деца, които нямат никаква опора. Но Луна да поеме...

Като една истинска волна душа, Луна беше прекалено екзотична, прекалено смела и прекалено секси, за да бъде *майка*. Не само това, тя работеше и като медиум, по-скоро асистентка на медиум. В много случаи Джо си бе мислил, че наистина има способности на екстрасенс. Няколко пъти, изглежда, знаеше повече от необходимото, особено за него.

Като че ли прочела мислите му, Луна отметна коса и продължи:

— Проверката на миналото ми бе успешна, но след настаняването там ще ме проучат на място. Не се притеснявам прекалено, защото може и да не съм идеалната майка...

— *Ти* го каза, не аз.

Без да прекъсва обясненията си, Луна го ощипа по ръката и той се изви.

— ... Социалните служби имат прекалено много работа и са склонни да се отдръпнат и да видят какво ще се случи при всички деца, които могат да бъдат настанени с роднина, поне така ми съобщи социалната работничка. Въпреки че съм далечна, непозната роднина, аз съм за предпочитане.

— Така ли? Предпочитана пред какво?

Златист огън се разгоря в очите ѝ и предупреди Джо за възможността за ново ощипване. Той улови ръката ѝ, за да я възпре.

— Социалната работничка знае ли за склонността ти да причиняваш болка?

— Не бъди такова бебе, Джо! Не съм те наранила.

Съвсем вярно. Спрямо другите болки и рани едно просто ощипване беше незабележимо, но Бог му е свидетел, че нямаше нужда от повече.

— Ще се преместя там.

Изненадан за пореден път, Джо попита:

— Къде е това *там*.

— Северна Каролина.

Джо учудено се сепна. По дяволите! Луна сега живееше на час път на юг от него, в Томасвил, Кентъки. По-нататък беше прекалено далеч, за да му е удобно. Ще трябва да намери начин да я убеди да не се премества.

Искаше я в леглото си. За колко време... все още не бе решил. Но докато вземе решението, му се искаше да е наблизно. Може да се справя с деца. Може да се справя с тирани.

Нямаше представа какво е да усеща Луна под себе си... Е, бе прекалено много, за да го обмисля сега.

[1] Флорънс Найтингейл (1820–1910) — английска медицинска сестра и реформаторка в общественото здравеопазване. Добива известност през Кримската война с опитите си да подобри медицинските грижи за войниците. — Б.пр. [↑](#)

2.

— Може би трябва да го обсъдим.

— Вече съм решила. Те са сами, Джо. Цели две години живеят в несигурност, минават от правилата на един възрастен към изискванията на друг. В началото си мислех да ги доведа тук, но по завещание къщата им е предоставена за неограничено ползване с условието настойникът да живее там.

Джо се намръщи. Защо майка им би настоявала децата да останат в същия район? Несъмнено е знаела колко трудно е за повечето възрастни да се преместят. Прекалено много е, като прибавим автоматично отговорността за отглеждането на чужди деца.

Луна отново улови мислите му и каза:

— Обзалагам се, че Клоуи е оставила къщата като стимул. Нали разбираш, като безплатен наем, тъй като ипотеката е изплатена. Вероятно не е дала възможност за продажба, защото за настойника ще е прекалено лесно да я продаде, да изхарчи парите и да зареже децата отново. Освен това, на децата им стигат толкова промени. Това е техният дом, не трябва да са принудени да се местят. През последните години промяната е била единственото постоянно нещо в живота им.

Луна изглеждаше така решена да замине, че нещо близо до отчаяние пропълзя по тялото на Джо. Той го отърси и се намръщи:

— А твоят живот тук? Работата ти при Тамара, твоите приятели, твоето семейство?

Ами аз? Не го изрече на глас, но дори само мисълта накара коремът му да се присвие. По дяволите, той искаше да има някакво значение за нея, поне малко.

Луна сви рамене небрежно, незаинтересовано.

— Семейството ми вече е пръснато из цялата страна, а и ние никога не сме били много близки. Вярвай ми, за тях няма значение какво правя.

— Така ли? — на Джо му бе чужда идеята за безразлични роднини, защото неговото семейство бе голямо, сплотено. Тази мисъл

предизвика друга, осъзна, че не знае много за миналото на Луна.

Луна поклати глава, но не обясни.

— Мога да си намеря работа, където и да е и ще гостувам на Тамара, Зейн и останалите.

Раздразнен, Джо извъртя очи. Очевидно мисълта да е далеч от него не я тревожеше ни най-малко. Но той ще намери начин да я промени.

— И каква е моята роля в цялата история? Искаш да изкарам акъла на всеки, който тормози децата? Ще се наложи ли да се бия с някого?

Луна изглеждаше развеселена от предположението му.

— Остави това, Джо, не го вярвам.

— Какво? — невинните му действия бяха малко непохватни, но смяташе, че се справя.

— Зейн ме предупреди, че ще изтърсиш подобна глупост. Спомена, че ще се възползваш от всяка възможност, за да преувеличиш репутацията си.

Зейн бе развалил цялото удоволствие. Но Джо все още помнеше обвинението на Зейн, че е побойник, така че братовчед му очевидно поне малко бе повярвал на подобна репутация. Джо се захили.

— Е, каква е моята роля?

— Искам те там само за подкрепа и за да сплашиш по-агресивните — Луна го погледна, очите ѝ се задържаха на гърдите му, на раменете. Погледът ѝ стана по-топъл, после вдигна вежди в знак на женско одобрение. — Макар и да си пребит, целия в рани и почти при всяко поемане на дъх да стенеш, не мога да си представя да има много глупаци, които да ти се изрепчат.

Джо се засмя сладострастно.

— И все пак ти никога не се колебаеш.

Обидена от предположението, че може би е глупава, Луна смотолев:

— Може би те избягвам.

Джо внимателно ритна надолу чаршафа си. Очевидно не чак толкова внимателно, защото тя вдигна поглед, след това очите ѝ не се откъснаха от корема му.

— Избягвала си ме? — попита той, за да ѝ попречи да забележи факта, че е проследил погледа ѝ. — Значи на сватбата на Зейн не си

била ти с мен в тъмния коридор, не си тази, която ме целуваше, драскаше гърба ми, извиваше тяло до моето и...

Тя скочи от леглото като светкавица.

— Знаеш ли, малко скромност няма да ти навреди.

— Скъмността е за страхливците.

Джо изрита чаршафа още малко. Не можеше да го смъкне повече, без да се разголи напълно.

Луна бе една упорита вещица и отказа да го погледне.

— Добре де. Целунах те. Моментна липса на здрав разум.

Джо кимна с подигравателно съчувствие.

— Така въздействам на много жени.

Очите ѝ станаха хладни от решимостта ѝ да остане на безопасна почва.

— Ето защо възвърнах разума си и си тръгнах.

На Джо му достави удоволствие да посочи един неоспорим факт:

— Но се *върна*.

— Само защото бе необходимо.

Луна като че ли не можа да се въздържи и погледът ѝ пробяга по него. Дъхът ѝ спря, бузите ѝ се зачервиха. Тихо промълви:

— Не може да се отрече, Джо. Ти си много готин. Но аз нямам намерение да бъда още една бройка в списъка ти.

Значи бе *готин*, а? Някои от болезките му намаляха от обезоръжаващата вълна похот.

— Напълно те разбирам — успокои я той. — Няма защо да заемаш отбранително положение.

— Не заемам отбранително положение! — тя му обърна гръб и скръсти ръце на гърдите си, видът ѝ бе доста отбранителен.

— Какво ще кажеш аз да бъда бройка в твоя списък? Нямам нищо против. Разбира се, може да се наложи да ме впишеш два пъти, не че се хваля или нещо друго...

Сякаш надвисна нов изблик на гняв. Луна изръмжа през зъби:

— Ще ми помогнеш ли или не?

Черните ѝ дънки бяха с ниска талия, прилепваха по тялото, обгръщаха изящното ѝ дупе съвършено. Тя се обърна отново към него и при едно движение Джо успя да зърне частица от корема ѝ между дънките и шарената блузка с гол гръб. За жена, надарена с бедра и бюст, Луна имаше удивително тънка талия, коремът ѝ беше само леко

закръглен. Повече от всичко друго, тя му напомняше за красавица от отминали дни. Сочна, със заоблени форми. *Секси*.

— Все още обмислям — промърмори той, напълно разсеян от мисли как да я съблече гола, така че да може да прегледа по-добре предимствата ѝ.

— Ще ти платя.

Е, това запрати приятните образи по дяволите.

— Забрави! Не искам и нямам нужда от парите ти.

Тя сложи длани на бедрата си.

— Току-що ми каза, че си разорен.

Джо махна с ръка, ала болката плъзна по тялото му и той положи ръка на ребрата си.

— Винаги го казвам, за да не се въртят разни мисли у жените. По-добре е, отколкото да твърдя, че съм скапан любовник, което се съмнявам някой да повярва все пак.

Луна заплашително присви очи.

— Значи ме излъга?

— Не, разбира се — Джо опита да си даде вид на обиден. — Само преувеличих, това е всичко. Имам предвид, че не съм богаташ или нещо подобно. Но винаги съм имал сносен самостоятелен живот, винаги съм имал работа и винаги съм добър в това, което правя. Имам достатъчно заделено, за да се чувствам удобно.

— Ти си лъжец.

— Аз съм *реалист* — поправи я той. — От години жените се опитват да ме замъкнат до проклетия олтар. Когато си мислят, че съм беден, са по-склонни за временни връзки, а не за дългосрочни.

— Добре де, както и да е... Наистина не ми пука какво говориш на другите жени. Но настоявам да ти платя за отделеното време.

— Не! — искаше му се Луна да му е задължена, *на него*. Не че ще използва дълга, за да я изнуди да дойде в леглото му или нещо подобно, но ако тя смекчи отношението си, ако го види като своя герой, може би ще престане да се бори с него така усилено.

— Бъди разумен, Джо. Нямам представа в какво се впускаме, може да ми трябваш една седмица или един месец. Можеш ли да си позволиш толкова дълго отсъствие от работа?

Джо знаеше възможностите си и реши, че ще му трябва седмица, десет дни най-много, за да разучи положението, да разкрие проблемите

и да ги оправи всичките. Тогава ще може напълно да се съсредоточи върху Луна и благодарността ѝ.

Засмя се безсрамно и кимна:

— Да, мога.

Когато момичето се наклони отново да спори, той вдигна ръка.

— Ето какво. Така или иначе щях да изоставям това място. Прекалено много хора се чувстват свободни да наминат, без да ме предупредят и...

— Искаш да кажеш прекалено много *жени*.

Той отговори с усмивка на острия ѝ гневен поглед.

— Може би ако престанеш да раздаваш ключове...

— Е, не можеш да ми отправиш това обвинение. Аз не *раздавам* ключове — точно обратното. Личния си живот, ергенството, ценеше повече от всичко, освен от семейството.

— Ами как влязоха Барби и приятелката ѝ?

— Барби? — от всички тези усмивки челюстта започваше да го боли колкото и ребрата. — Искаш да кажеш Бет? Тя влезе с Амелия, жената, която изтръгваше чувства от упоеното ми тяло, когато ти влезе. И преди да попиташ, не, не съм давал ключ и на Амелия. Имахме среща в нощта, когато ми налетяха, така че тя ме заведе до болницата и после обратно вкъщи. Предполагам, че е запазила ключа и, Бог ми е свидетел, че не бях във форма, за да се погрижа за смяната на патрона.

Раздразненият поглед на Луна се смени със съсредоточен, замислен:

— Тя е била с теб, но не е била наранена при нападението?

— Бях далеч от нея, когато това се случи — единственото хубаво нещо през онази нощ — Джо не би могъл да понесе мисълта жена да пострада, докато е под негово покровителство.

Потънала в мисли и с наведена глава, Луна бавно обиколи стаята му. На пътя ѝ не се изпречи нищо друго, освен дрехите, пуснати на пода в нощта на нападението. Оттогава не се бе обличал, почти не бе хапвал, дори рядко се осмеляваше да стане от леглото, освен тази сутрин, за да си измие зъбите и да си вземе нещо за пиене. Беше готов да грабне и малко храна, когато дойдоха Бет и Амелия.

Разбира се, те не се бяха сетили да го нахранят. Мислеше си, че е отслабнал с поне четири килограма през последните няколко дни.

— Значи имаше среща с Амелия, но беше далеч от нея, когато някаква мутра ти се нахвърли? — Луна потропна с крак. — Доста удобно, нали?

— За кого?

— За нея?

Очевидният намек го подразни.

— Нямах представа, че си толкова подозрителна.

Луна сви рамене и го изчака да обясни. Намеците ѝ го ядосаха.

— Не беше заговор. В случай, че не си забелязала, Амелия все още ме харесва. И то дори след като ѝ отказах за нещо по-сериозно.

— По-сериозно?

Той повдигна рамене.

— Изглежда всички имат идеята за брак. Но тя няма нищо против връзката ни да е само...

— Сексуална?

Джо се захили. С възможно най-сух, подобен на богинята Луна тон, тя додаде:

— Тъп въпрос — после попита все още с подозрение: — Кажими, Джо, как точно се случи?

Джо се предаде.

— Изтичах до гаража, за да взема камиона, защото валеше. Аз съм кавалер, нали знаеш.

— Точно така.

Трябваше ли да звучи толкова шеговито?

— Тъкмо бях отключил камиона, когато ме халосаха отзад. Паднах, били са ме още, но вече бях припаднал, така че нямам представа колко време е минало. Тъй като не съм се върнал в ресторанта, Амелия тръгнала след мен и ме намерила на земята. Може би тя е изплашила нападателя, който знае. Иначе той е можел да ме убие. Сто на сто се чувствах сякаш се опитваше.

Луна отхвърли всички останали мисли, остана само горящата загриженост в погледа ѝ.

— Тя обадила ли се е в полицията?

— Тъкмо идвах в съзнание, когато ченгетата се появиха. Заведоха ме в болницата и когато лекарите приключиха с мен, веднага говорих с полицаите. Не че очаквам много да помогнат. Не видях кой беше и нямаше голямо продължение.

Луна не изглеждаше въобще убедена.

— И Амелия не е видяла никого?

— Не. Чула някакви шумове в гаража, но вече съм бил сам, когато пристигнала.

— Хмм. Трябва да си бил в безсъзнание доста време.

Джо я погледна гневно и тя уточни:

— Добре де, Амелия те обожава, въпреки че си й отказал да се ожениш за нея. Имаш ли представа кой не изпитва подобно нещо към теб?

— О-о, имам свои подозрения — докато изговаряше тези думи, мускулите му се свиха от яд и му причиниха допълнителна болка. — Когато хвана копелето, ще си му го върна, и то тъпкано.

— Какво имаш предвид?

Джо се отърси. Не му беше сега времето за жестоки мисли за отмъщение, не и докато Луна седеше на една ръка разстояние.

— Имам предвид, че вероятно е бил Бруно Колдуел, копелето, което простреля коляното ми.

Тя отвори широко очи.

— Затова понякога куцаш? Бил си *прострелян*!

Джо изръмжа:

— Да не си помисли, че съм се ударил, докато съм играл софтбоул?

— Не зная — тя сякаш онемя. — Аз не... никога не съм се замисляла. Искам да кажа, знаех, че си имал рисковани задачи, но...

Джо едва не се разсмя. Очевидно тя нямаше никаква представа колко опасен е животът му понякога.

— Трябваше да разкъсам Бруно, когато ми се отдаде тази възможност, но когато го улових след почти година, почувствах, че отново трябва да се подчинявам на закона, сглупих и го предадох на властите.

— Да се подчиняваш на закона отново?

Той сви рамене.

— Контузията ме принуди да стоя далеч от полицейската работа и затова изпаднах в... лошо настроение — меко казано. Месеци наред чувстваше убийствена ярост. — Признавам, че бях малко неуправляем по онова време.

— Уволниха ли те?

— По-лошо. Предложиха ми чиновническа работа — и той не можа да издържи. Обичаше да навлиза в дълбоки води, а не да попълва безкрайни формуляри, след като е свършила играта с огъня. — Известно време бях много ядосан. После го преодолях и станах наемен убиец.

— Наемен убиец, който накуцва.

— Не, всезнайке. Накуцвам само когато се преуморя — по дяволите, какво бе очаквала от него? Да се мотае като муха без глава? Не. Щеше да полудее за по-малко от месец.

— Добре. Значи хвана този Бруно и го предаде на полицията.

Така разказана, историята беше опростена, но той не го спомена. Луна не може да разбере проблемите при следенето на някой, който не иска да бъде хванат и който има възможност да остане скрит. Особено дребно, безмилостно копеле като Бруно.

— Горе-долу.

— Изглежда вие двамата имате своето минало.

— Може и така да се каже. Аз го арестувах, но мен пък ме простреляха. Платиха му гаранцията, той не се яви в съда в определения срок и изчезна за известно време, докато не го хванах отново. Отиде в затвора, открадна камион от работната команда и сега пак се укрива. Или по-скоро — укриваше се, докато не реши, че аз съм проблем и трябва да се отърве от мен.

— Господи... Мислиш, че наистина иска да те убие?

Джо сви рамене сякаш нямаше голямо значение. Истината бе, че възнамеряваше да не се оставя да го хванат пак неподготвен. От сега нататък щеше да бъде готов за Бруно. И когато залови отново копелето, то ще си плати.

— Няма избор, ако иска да остане свободен. Знае, че ще го пипна, в края на краищата.

Луна се облегна на гардероба и гласът ѝ изтъня:

— Ако той не те пипне пръв.

Джо използва очевидната ѝ загриженост в своя полза.

— Точно така. Ако поостана с теб в Северна Каролина, ще съм извън обсега му — *поне докато придобия форма да отвърна подобаващо*. — На Бруно няма да му хрумне да ме търси там. А и ще изненадам по-напористите дами. Няма да могат да ме намерят и също ще се откажат.

Луна отново започна да крачи из стаята.

— Само докато се върнеш.

Както крачеше, тя вдигна дънките му, тениската, чорапите. Тонът ѝ стана язвителен, а на Джо това му се понрави. Възможно ли е да ревнува? Надяваше се да е така.

— Да-а, както и да е, обмислях преместване в Кентъки, за да съм по-близо до братовчедите — и до *теб*, помисли си той. — Знаеш ли, наистина вярвам, че липсвам на Зейн, когато не съм там.

Това бе голяма лъжа и тя я накара да прехапе устни, за да не изсумти или да изплюе истината. Сега Зейн харесваше Джо повече, отколкото преди година, но винаги щеше да си запази злостта към него. В младежките им дни те се бяха състезавали за жени и Джо бе печелил прекалено често.

Сега Зейн бе влюбен и отказваше да гледа отвъд това. Знаеше, че Джо не нагазва в чужд периметър и имаше доверие на сладката си женичка, Тамара, но все още му беше неприятно да допуска Уинстън прекалено близо до нея.

Зейн и неговите упреци беше най-забавната случка за Джо тези дни.

— Джо — Луна струпва дрехите на купчина в края на леглото, — опитваш се това да звучи сякаш аз ти правя услуга, а не обратното.

— *Ти* ще ми направиш услуга — ще ми дадеш възможността да те сломя.

Луна скръсти ръце.

— Това е абсурдно и ти го знаеш. Не, недей да спориш с мен. И аз трябва да съм честна със себе си. Затънала съм дълбоко и имам нужда от твоята помощ. Това означава, че трябва да ти платя, както всеки друг би направил на мое място.

Джо се смръщи:

— Да съм искрен ли, скъпа? Ще бъда.

Тъй като искаше да е поизправен за това противопоставяне, Джо се издърпа нагоре в леглото. Болеше го при всяко движение — по дяволите, болеше го дори да диша — но щеше да го заболи повече, ако изпусне благоприятната възможност. Не беше свикнал да живее без жени и това бе ужасно лошо. Мразеше го. Но, Господи, желаше Луна, не някоя друга жена. Тя беше влязла под кожата му преди три месеца и присъствието ѝ сега бе като безкраен сърбеж. Подлудяваше го.

След като се оправи и успя да престане да скърца със зъби от болка, Джо хвърли безизразен поглед на Луна.

— Има нещо, което трябва да знаеш.

Луна загрижено се приближи.

— Джо, добре ли си? — тя се пресегна към него.

— Аз все още те желая.

Луна се спря на средата.

— Няма да спра да те желая, докато не бъдеш моя.

Тя се отдръпна стъпка назад.

Само думите възбудиха Джо. Екзотичните ѝ очи бяха станали огромни, потъмнели от изненадата; устните ѝ леко се разтвориха. Гласът на Джо се превърна в тих шепот.

— Дюза пъти по дюза различни начини, Луна. И дори това може да не е достатъчно.

Устните ѝ се затвориха.

Джо сви рамене, въпреки че не се чувстваше чак толкова невъзмутим.

— Предположих, че трябва да знаеш.

Секундите тиктакаха; после с леден шепот тя изрече:

— Значи поставяш условие? Трябва да спя с теб, ако искам помощта ти?

Това го вбеси:

— Не! По дяволите, не е така. Няма нужда да *принуждавам* жените да идват в леглото ми.

— О-о... — тонът му я накара да премигне, преди да се смръщи отново. — Тогава какво точно имаше предвид?

— Имам предвид, че няма да спра да опитвам. Ще си играем на семейство, скъпа, под един покрив, голяма близост. Вярвай ми, ще се опитам да се възползвам от това.

Усмивката ѝ бавно се появи:

— И смяташ, че няма да мога да ти устоя? Прекалено забавно, Джо. Егото ти е толкова много, че изтича през ушите ти.

Джо също се засмя. Обичаше предизвикателствата.

— Само да нямаш нищо против да опитам с всички сили.

— Благодаря за предупреждението. Ще съм нащрек — отговори тя. Все още развеселена, взе мръсните му дрехи и излезе с плавна походка от стаята. На прага се спря и го погледна през рамо. — Ще ти

забъркам нещо за хапване. Изглеждаш ми отслабнал. После ще планираме кога да тръгнем.

— Благодаря. Умирам от глад.

— Не, Джо, аз ти благодаря! — сега усмивката ѝ бе истинска, смекчена от настъпилото в нея успокоение. — Наистина оценявам желанието ти да ми помогнеш.

Тя го *оценява*. Чудесно, помисли си Джо. Нещата се нареждаха точно както се надяваше.

Луна запази ведрата си усмивка, докато не се скри от погледа му. После издаде стон и преглътна с мъка. Под гърдите сърцето ѝ биеше учестено и силно.

Откакто срещна Джо Уинстън животът ѝ премина през драстични катаклизми. Това не ѝ хареса. Тя не го харесваше.

Лъжкия.

Част от проблема беше, че натурата ѝ се бунтуваше срещу чувството за нужда от някого. Живееше живота си според свои точни определения; беше независима, способна, зряла и самостоятелна.

А сега имаше нужда от Джо.

Феминистката Луна не можеше да търпи мъже като Джо Уинстън. Те гледаха на жените като на слаби същества, които трябва да бъдат защитавани, понякога обичани. Но никога не им бяха равни.

Тялото ѝ въобще не го бе грижа за това.

В настоящата ситуация Джо се оказа съвършен за нея и толкова опасен, че тя потреперваше при всяка мисъл за него. От три месеца се колебаеше, искаше ѝ се да му се обади, искаше ѝ се да бъде с него. Заспиваше с мисълта за него и се събуждаше с необходимостта да го докосне.

Тя винаги бе харесвала сексуалната си независимост, ала сега другите мъже не представляваха интерес за нея, изглеждаха ѝ малки, бледи, дори маловажни в сравнение с наперената самоувереност и огромни способности на Джо. Нищо не можеше да го смуги.

Е, споменаването на децата го бе стъписало за малко. Почти бе забавно да се наблюдава реакцията му. Но болезнената истина беше, че Джо познава детските проблеми много по-добре от нея. Четиримата му братовчеди имаха деца на различна възраст и очевидно той се

чувстваше свободно с всички тях. Държеше бебетата, бърбеше си с прохождащите, общуваше си с тийнейджърите. Чувстваше се удобно във всяка една ситуация, но все пак той произхождаше от добър род и разбираше динамиката и законите на семейството.

А тя не.

Луна харесваше Джо по начин, който ѝ бе непознат до сега. Ако беше само сексуалното привличане, нямаше да има проблем. Щеше да се наслади на любовната афера и после да си тръгне.

Ала Джо бе лоялен, забавен, безмилостен при защитаването на семейството и... Караше я да се чувства толкова женствена, като типична жена, слаба в сравнение с очевидната му сила, разглезена от мъжкото му възхищение.

По дяволите да върви този мъж заради дяволската му тактика...

Оказа се, че трябва да се бори, за да му устои, но се бе държала твърдо и си бе напомняла неведнъж, че Джо не е мъж, с когото да си играе. Той не бе само пламък от огъня, на който може да се опари. Той бе пламтящ ад, готов да я погълне, стига да му предостави възможност. При Джо нямаше нищо половинчато. Нито физическото удоволствие, което би предоставил, нито чувствата, които би предизвикал.

Сега, както току-що я бе информирал, му бе предоставена благоприятна възможност. Луна отново изстена. Ще трябва да насочи мислите си към други неща — и две деца трябва да се погрижат за това.

Чакаше я още пране в малката кухничка, където комбинираната пералня със сушилня бе грижливо подредена в килера. Джо беше подреден за мъж, дрехите му стояха в кош, кухнята бе чиста, като се изключат няколко мръсни чинии в мивката и няколко хартии на масата. Луна си пое дъх на пресекулки и се залови на работа.

Той бе проявил желание да ѝ помогне, но сега трябваше тя първа да му окаже помощ. Пералнята вече въртеше и Луна бе извадила на плота продуктите за печени сандвичи със сирене, когато телефонът иззвъня.

Несъмнено някоя жена търсеше вниманието му. Луна с плавна походка тръгна към спалнята, не ѝ се поправи собственото любопитство и пристъп на ревност. Джо не бе вдигнал телефона на нощното шкафче. Очите му бяха затворени, изражението му бе измъчено, изкривено от болка.

Джо беше толкова лошо ранен...

С фалшива сладост тя попита:

— Искаш ли да вдигна?

Преди той да успее да отговори, телефонният секретар се включи. Разбира се, женски глас, измърка: „Джо? Къде си? От дни не вдигаш телефона. Обади ми се, а?“

Джо въобще не отвори очи.

Луна скръцна със зъби:

— Друга почитателка, а?

Вместо да ѝ отвърне, той подуши въздуха:

— Май щеше да приготвяш нещо за хапване?

— Какво ще кажеш за печено сирене? Нямах много продукти.

— Обикновено ям навън — информира той, после продължи с одобрение и лека умора: — Звучи чудесно. Не знаех, че готвиш.

Дали чаршафът се бе смъкнал още по-надолу? Едва покриваше интимните му части, но всъщност това, което меката памучна материя завиваше, съвсем не бе прикрито. Имаше очевидни издутини и изпъкнали места. Луна огледа тялото му и усети как вътрешностите ѝ се разтапят. Дори с тъмните грозни синини, Джо бе толкова прекрасен. Раменете му бяха лъскави, стегнати и яки, гърдите му бяха покрити с дребни, къдрави косъмчета, които почти скриваха малките му кафяви зърна. Гърдите му бяха мускулести и дори така отпуснат в леглото, коремът му беше ясно очертан. А онази възбуждаща пътечка от тъмни косъмчета, разполовяваща тялото му и спускаща се под чаршафа, беше по-тъничка, по-копринена от тази по гърдите.

Луна се прокашля.

— Печеното сирене едва ли е върхът в готварското изкуство. Но за сведение, аз готвя. Нищо страхотно, но мога да чета рецепти — тя потупа дупето си с две ръце. — Както виждаш, не гладувам.

Джо отвори едно око, светнало от интерес.

— Ти си жена, не момиченце. Имаш опасни извивки, скъпа, и те ме подлудяват.

Звучеше толкова искрено, че засегнатото ѝ честолюбие се изпари. Но как да му отговори на тези думи? Вместо това реши да смени темата.

— В леглото ли искаш да ядеш или ще успееш да стигнеш до масата?

Най-накрая Джо отвори и двете очи, направи гримаса и критично огледа тялото си.

— Трябва да се измъкна от леглото. Схванал съм се като стара мома — с мъка седна и спусна крака към пода. Луна се загледа в дългата линия на гърба му надолу към стегната долна част — докато той не изстена.

Загрижеността ѝ се удвои. Винаги бе смятала Джо за недосегаем, вероятно защото той възприемаше себе си по този начин. Този мъж с радост се впускаше в опасности, без въобще да се замисля за личния риск, уверен, че може да се справи с всичко и с всеки. Играеше игри, които плашеха до смърт другите мъже.

Дори раните му не бяха попречили на неговото усещане за непреодолима сила. Но Джо Уинстън бе просто човек и точно сега бе ранен.

— Може би трябва да останеш в леглото. Ще ти донеса храната тук...

— Искам да си взема душ — избоботи тихо, като се държеше отстрани. — Горещата вода ще облекчи наранените ми мускули.

Джо се изправи... и пусна чаршафа на леглото.

Луна зяпна. Не успя да се въздържи.

Той ѝ хвърли поглед, сякаш не бе чисто гол, сякаш тялото му не беше изваяна като скала скулптура на мъжко съвършенство, и попита:

— Ще ми дадеш ли десет минути?

Луна преглътна. И остана втренчена в него. И още.

— Луна?

Уинстън не стоеше съвсем изправен, бе леко наклонен, за да облекчи едната страна на ребрата си, не беше във форма и заради увреденото коляно. Имаше тридневна брада, неподдържана коса и толкова сини очи, че я пронизваха чак от другия край на стаята.

Той се усмихна лукаво и несръчно вдигна чаршафа, задържа го пред себе си.

— По-добре ли е?

Луна се опомни. Тя не бе вехнеща девица. Беше виждала голи мъже и преди. Никой от тях не изглеждаше като Джо, но все пак... Отиде до него и хвана ръката му.

— Седни и ме изчакай. Първо ще приготвя душа и после ще ти помогна.

Джо подпря една ръка на таблата на леглото, другата в средата и леко се отпусна надолу. Бе изпънал контузенения си крак право напред и дишаше тежко. След няколко секунди попита:

— Помощ, каква точно?

— Ще ти приготвя всичко, така че само да се мушнеш под горещата вода.

— Искаш ли да ми изтриеш гърба?

Тя едва не се усмихна на надеждата в гласа му. Този мъж не можеше да се придвижва, без да скърца със зъби от болка, и пак флиртуваше.

— Гърбът ти ще трябва да си остане неизтрит, докато не успееш да се справиш сам. Аз ще ти пусна душа и ще ти помогна да влезеш под него. Какво ще кажеш?

— Предпочитам да си вземеш душ с мен, а ти? Добре, ще взема, каквото ми дават. До сега успях само да си измия зъбите и да отида до тоалетна. Всичко друго ми бе невъзможно.

Луна се спря:

— Не си ял от три дни?

Той поклати глава и така привлече вниманието ѝ към косата си. Гъста, черна, копринена. Без да се замисля, Луна леко я махна от челото му. Джо я погледна, очите му бяха топли и сърдечни. Погледите им се преплетоха и известно време останаха вкопчени.

Луна рязко издърпа ръката си. Уинстън бе достатъчно мил и не направи коментар.

— Първия ден бях упоен и спах. Втория ден бях доста гладен, закуцуках до кухнята, но няхах нищо готово за хапване, а готвенето не си заслужаваше труда.

Отново я обзе гняв.

— Ами жените, които влизат и излизат тук? Нито една ли не предложи да ти сготви?

Той сбърчи чело, изненадан от яростта ѝ.

— В групата няма клонинг на Марта Стюарт.

— Вкусът ти към жените е плачевен.

Джо я огледа и дори в настоящето си състояние успя да придаде много чувственост на изражението си.

— О, знам ли... Мисля си, че имам страхотен вкус за жените.

Луна не беше сигурна как да отговори и затова попита:

— Къде си държиш бельото?

Джо се дръпна назад.

— Забрави това. Ще бъде ужасно да се опитвам да го нахлузя през моя крак.

— Ще ти помогна — не можеше повече да издържа да гледа този мъж гол. През целия си съзнателен живот не бе срещала някой толкова небрежен към голотата. Джо се чувстваше еднакво удобно и с дрехи, и без тях.

— Сухарка — обвини я той, но добави: — Третото чекмедже отляво.

Луна извади черни памучни боксерки и се върна.

— Имаш ли нужда от помощ при ходенето?

— Господи, надявам се, не — изглеждаше кисел, после, докато се изправяше на крака и бавно се придвижваше, сякаш изпитваше болки, промърмори под носа си: — Прекалено стар съм за тези глупости.

Луна изтича до банята преди него. Отвори широко вратата и пусна душа, за да стане приятно и топло. Тъкмо се изправяше, когато Джо докуцука зад нея, пусна чаршафа на пода и внимателно, без да промълви и дума, влезе във ваната.

Луна се обърна бързо с гръб към него, но преди това зърна как той прегъва едрото си тяло под дигащата пара струя. Тя чу чувствената му въздишка на удоволствие.

У нея се надигна състрадание, после тя излезе от банята и тръгна да търси две-три хавлиени кърпи и една памучна. Той изкара няколко минути прав под горещата струя, преди да се насапуниса и изтърка.

Докато чакаше в преддверието на банята, Луна обезпокоена запита:

— Добре ли си?

— Много по-добре, благодаря.

— Кога трябва да изпиеш следващото хапче?

— Преди един час.

От всички идиотски... Тя разтвори завесата на банята широко. Сапунената пяна от косата на Джо се спускаше по масивните му рамена и надолу по гърдите към корема. Луна запелтечи за миг, а Джо отвори едно око и я погледна закачливо:

— Искаш ли нещо, скъпа?

— Защо не си взел обезболяващото?

— Правех се на умряла лисица, не помниш ли?

Луна извъртя очи.

— Довърши това и можеш да си вземеш лекарството заедно с храната.

— Да, скъпа.

Тя отново пусна завесата на банята и се отдалечи.

— Всички ли съпруги мрънкат така?

— Вероятно.

Той се засмя, после съобщи:

— Свърших.

Звучеше освежен, поне на нея така й се стори. С лице, обърнато настрана, Луна отгърна завесата отново, за да завърти и двете кранчета.

— Ето. Сега ще...

— Ще ми помогнеш да се изсуша? — той се пресегна към нея и намокри рамото й, докато се облягаше, за да излезе. Около големите му стъпала се образува локва, докато я гледаше и чакаше.

Луна се поколеба, не бе сигурна. Никога не си бе представяла, че Джо ще помоли за помощ. Винаги й бе изглеждал прекалено горд за подобно нещо, прекалено погълнат да бъде голям мъж. Наистина ли не може да го свърши сам? Що се отнася до Джо, мислите й винаги бяха замъглени от конфликтни емоции и нужди.

— Няма нищо — каза той отстъпчиво най-накрая, в гласа му се прокрадваше разочарование. — Разбирам те. Забрави, че съм те питал.

Джо стисна зъби и се наведе да вземе хавлиената кърпа, след това я уви около кръста си.

Луна се почувства егоистка, жалка и дребнава. Тя бе нахлула в дома му, бе изгонила приятелките му, бе го помолила за огромна услуга и той нито веднъж не се бе оплакал. Бе се съгласил да й помогне. *Безплатно*. Единствената му уговорка — тя трябва да разбере ясно, че той я желае.

Луна го разбираше, защото и тя го желаше. Ала въпреки сексуалните му навици, точно сега той не бе във форма да направи нещо по въпроса. Той се нуждаеше от нея така, както тя от него.

Луна се пресегна за другата кърпа.

3.

След по-малко от минута Джо разбра, че бе направил сериозна тактическа грешка, но беше прекалено късно за отстъпление. Луна се наведе и с кърпата внимателно започна да попива раменете му, горната част на гръдния кош и ръцете от край до край. Той се взираше във върха на главата ѝ, докато вдишваше цветното ухание на косата и земния аромат на тялото ѝ. Усещаше нейната топлина и мекото докосване на дъха ѝ.

Невероятно, но колената му се подкосиха, Джо разтвори крака и с протегнатата ръка се подпря на стената. Ако я остави да му въздейства така, скоро кърпата няма да е подходящо прикритие. А тя вече бе ясно изразила чувствата си относно неговата голота. *Не ѝ харесваше.*

Или може би ѝ харесваше *прекалено много*. Както и да е, не искаше да я принуждава да отива прекалено далеч прекалено скоро. Може да се стресне и да се отдръпне от него.

Луна се поколеба, после попита:

— Добре ли си?

Не!

— Да.

Луна леко разтърка кърпата по-надолу, по корема му.

Джо осъзна, че бе преценил много лошо своя самоконтрол; старият Джон Хенри се навири, за да каже здрасти.

Разбира се, Луна забеляза. Дори и покрита от бяла хавлия, ужасно трудно можеше да се пропусне една настръхнала ерекция. Тя направи гримаса.

— Наистина трябва да контролираш това.

— Не мога — после Джо реши да добави: — Особено ако ти ще го обсъждаш.

— Запечатвам устните си.

— Недей да говориш и за устните си.

Тя не се обиди. Всъщност се засмя. Джо едва успяваше да се държи изправен, а Луна се забавляваше.

— Гърбът ми — сладострастието придаде такъв нюанс на двете думи, че той прозвуча сякаш обзет от ужасна болка, а не възбуден. Беше свикнал да бъде игрив с жените, да ги дразни, но да се владее напълно. С Луна се чувстваше като необуздан мародер. Дори не можеше да изрече думата контрол, та какво остава да я приложи.

Тя се приближи зад него... и отново се поколеба. Джо затаи дъх, после я чу да пита:

— Чудя се... Кой е Лу?

Раздразнението заради проклетата татуировка го ядоса.

— Никой — нямаше намерение да разказва дългата, нелепа история точно сега.

Усети хавлиената кърпа по раменете си и надолу по гръбнака. Беше го изсушила отпред с бърза, безпристрастна целеустременост, но на гърба му не бързаше много, някак си се наслаждаваше на задачата си.

— Видях татуировката, когато пристигнах. Пише, че го обичаш.

Огромна вълна възмущение задави Джо.

— Не *него*. Милостиви боже, не пускай подобни слухове.

— Не аз нося този сантиментален надпис, запечатан на задните ми части.

По дяволите, ще трябва да ѝ обясни, все пак. Обикновено не го бе грижа и не си правеше труда. Ала не искаше в никакъв случай да създаде погрешно впечатление у Луна.

— Да не си посмяла да се засмееш.

Тя не обеща. Наведе се, за да изсуши краката му, а Джо си помисли, че може да се задуши поради напълно различна причина.

— Луиз беше една друга настроена за брак моя приятелка.

— *Беше?*

Думите му помагаха. Даваха му възможност да се съсредоточи върху нещо различно, а не нейното докосване, ухание и топлина.

— Мисля, че съм я излекувал от нелепите ѝ идеи. Сега искаш ли да чуеш това или не?

— Слушам.

Джо затвори очи и с мъка се съсредоточи върху историята, а не върху жената зад него и местата, които тя докосва. Дали Луна протакаше нарочно само за да го измъчва? Не би го изненадало. Тримесечният ѝ отказ доказваше, че въпреки взаимния им интерес, тя

има наистина една жестока жилка. Усещаше дъха ѝ зад контузеното си коляно.

— Джо?

Джо видя, че не може да се измъкне и забързано започна да разказва:

— Престанах да се срещам с нея, защото се вкопчи в мен, макар да ѝ бях казал направо, че не искам нито постоянно. За разлика от Амелия тя не прие желанието ми да си остана ерген. Продължи да иска, да изисква. И аз се спасих.

— Това означава, че си престанал да се срещаш с нея?

— Да. Обаче след около месец се озовахме на един и същи купон. Тя бе много мила, това трябваше да ми прозвучи като първи намек, че готви нещо, защото когато не стане на нейната, Луиз се превръща в истинска кучка. По време на вечерта тя пуснала нещо в бирата ми и се събудих в някакво проклето студио за татуировки. Бях опънат на маса, дънките ми бяха смъкнати около глезените, а един жалък плъх пишеше „Аз обичам Луиз“ на задника ми. Дойдох на себе си, преди да е свършил.

Джо чу зад гърба си слаб кикот, след това Луна се изправи. На устните ѝ имаше дяволита усмивка, но не се смееше. Тя се отнасяше към него като към безполово същество и това го дразнеше много, особено след като не можеше да отвърне на услугата. Луна бе секси и всяка поразителност му го знаеше. Усещането му за нея се противопоставяше на всеки довод.

— Свърших с всичко, освен с няколкото места, които отказвам да докосна.

Джо ѝ хвърли разгорещен поглед.

— Страхливка.

— Просто съм предпазлива.

Той протегна ръка и Луна му хвърли кърпата, после се обърна с гръб. Набързо, чувствайки се малко неловко, Джо приключи с подсушаването. Пусна едната кърпа на пода и се прикри с другата. Освен огромната сексуална безпомощност, усещаше всеки свой мускул обтегнат и болезнен. Горещият душ го бе облекчил малко, но не достатъчно.

Той потрепна при раздвижването си и Луна предложи:

— Нека да ти помогна да си obuеш боксерките.

Няма нужда. Само стой с гръб.

Джо се бе изтормозил достатъчно за деня. Ако тя се наведе пред него — положение, което би предизвикало развратни мисли в ума на който и да е мъж — не знаеше дали ще може да го понесе.

С кратки проклетия и няколко приглушени стона, Джо намъкна бельото си. Луна се въртеше отстрани, не го гледаше, но присъстваше, изгаряше го, караше го да се чувства по-напрегнат. Не му се искаше да признае собствената си слабост, но се радваше, че тя не иска от него да се облече напълно. Да нахлузи ризата и дънките щеше да му създаде доста неудобства.

Когато тръгнаха към кухнята и храната, Луна го подкрепи. Той забеляза, че върви бавно, за да му е по-лесно. Въпреки необходимостта, това също го раздразни. По дяволите слабостта! В началото Джо бе планирал да я остави да му помага само за да бъде по-близо до нея. Да се нуждае *наистина* от помощта ѝ не се включваше в плана му.

Когато настъпи благоприятен момент, ще стори всичко възможно и ще ѝ докаже способностите си.

— Какво направи, след като се съвзе и установи какво става?

Бяха стигнали коридора и се намираха съвсем близо до кухнята.

— Бях извън себе си от ярост и първо разпердушиних всичко наоколо.

— Първо?

Той ѝ хвърли кос поглед:

— Искаш всички кървави подробности, а?

— Зависи колко кървави станат. Не мога да си представя ти да посегнеш на жена или да удариш невинен мъж.

— Най-вероятно твоята представа за невинност се различава от моята, но все пак не удрях художника на татуировки... *много*. — Нека само да кажа, че той разбра как никога не трябва да докосва някой, който не е в състояние да се съгласи да го татуират.

— А жената?

Джо изсумтя. Според него Луиз се бе измъкнала леко.

— Тя е от богато семейство, с влиятелен татко и мама от хайлайфа. Внушителни при появата си. Те си мислят, че малкото им момиченце е сладко и невинно. Смятам, че имат големи планове как да я обвържат със сина на сенатор или нещо подобно — той поклати

глава и се захили. — Със сигурност никога не са си представяли да се мотае с мен.

— Че какво ти е на теб?

Луна наистина изглеждаше обидена от негово име.

Джо се засмя:

— Разбира се, аз не съм мечтаният зет за майката. Обясних на Луиз, че ако се приближи до мен отново поради каквато и да е причина, ще обявя нашата връзка на абсолютно всички и ще измъкна нейната тайна от торбата. Това я попари и я накара да се извини доста бързо.

Очите на Луна светнаха:

— Каква тайна?

Джо поклати глава и каза:

— Искаш да издайнича. Срамота! — той се нагласи на кухненския стол с права облегалка. Никой не би го нарекъл удобен, но беше по-добре от леглото, особено след като в леглото си лежеше *сам*. Луна дръпна друг стол към него, така че той да може да си подпре крака и това му помогна малко. — Благодаря.

Луна не седна. Остана права, беше със скръстени ръце и потропваше с крак.

Джо я погледна и се засмя. Тя изглеждаше невъзмутима, както винаги, но също и непоколебима. Защо да не ѝ каже, помисли си той. Ще бъде забавно да види реакцията ѝ.

— На Луиз ѝ харесва малко грубичка игра. Страшна е по игричките.

— Сексуалните игрички?

Джо наклони глава, за да я види зад себе си, сочна и красива, и промърмори:

— Дай ми няколко дни и ще ти покажа.

Топла вълна заля лицето на Луна и тя отстъпи крачка назад.

— Не съм чак толкова любопитна.

— Лъжеш.

Тя пренебрегна изказването му и промърмори неодобрително:

— Значи тя е споделила сексуалните си фантазии с теб и ти сега ги използваш срещу нея?

— Тази жена татуира задника ми!

Луна присви устни и отговори:

— Добре, предполагам, че си оправдан.

— Точно така — но се почувства задължен да добави: — Обикновено това, което се случва между чаршафите, си остава там. Пък и се съмнявам, че на някого щях да разкажа. Беше просто заплаха.

— Защо не си махнеш татуировката?

Само идеята го накара да потрепери.

— Забрави. Достатъчно болеше при събуждането с проклетото нещо. И ме сърбя дни наред. В никакъв случай няма да я махам с лазер.

— Чувствително дупе, а? — преди Джо да успее да й каже да престане да обсъжда дупето му, тя допълни: — Не се ли безпокоиш какво ще си помислят жените като го видят.

Джо я погледна.

— Всяка жена, която ми свали панталоните, вече знае какво да мисли.

— Извинявай — Луна мислено се засмя и вдигна две ръце. — Забрави за въпроса ми.

— Простено ти е. А сега за онова похапване...

Като една богиня на дома, Луна приготви на скаричката два сандвича със сирене — хлябът им стана златисто кафяв, а сиренцето вкусно и разтопено. Наля мляко във висока чаша и обиколи наоколо, докато намери чипс.

Джо се облегна назад и се наслади на гледката. Луна все още се движеше като прелъстителка, грациозна, с очакваното олюляване на бедрата и очарователното полюшване на гърдите. Видът ѝ обаче пред неговата печка, с лопатка в ръка, ѝ придаваше нова светлина. Изглеждаше почти домошарски и това би трябвало да го хвърли в паника. Вместо това го накара да се усмихне. Луна да готви за него. Никога не си бе помислял, че ще дочака този ден.

Джо очакваше тя да дойде при него на масата, след като свърши с приготвянията, но Луна отиде за едно от обезболяващите му. Той с благодарност го глътна, но измърмори:

— Проклетите хапчета ме приспиват.

— Тогава по-добре яж, преди да задремеш.

Тя разреза своя сандвич, задържа едната половинка и му подаде другата. Възцари се тишина, докато хапваха, но Джо усещаше как

Луна тайно му хвърля погледи. Зачуди се какво си мисли, а накрая тя попита:

— Ти игра ли игрички с нея?

Джо спря на средата на голямата си хапка. Върна сандвича обратно в чинията и отбеляза:

— Не ти излиза от ум, а?

Луна сви рамене, ала той бе сигурен, че равнодушието ѝ е престорено. Тя мислеше за тези игрички и това го накара и той да се замисли. С *Луна*.

Палав немирник бе Джо и след възстановяването, за да може да се наслади на преживяването напълно, вероятно ще му хареса подобно нещо и така може би ще се отърве от натрапчивото си желание да я има. Но не би искал да я нарани или да играе така грубо, както на Луиз ѝ бе харесвало.

Той се прокашля.

— Винаги се стремя да доставя удоволствие, скъпа, можеш да си сигурна в това. Но трябва да призная, че това не ми допадна изцяло — Джо хвърли поглед на обърнатото ѝ настрана лице и сбърчи чело. — Разбира се, ако искаш...

Луна опита да се пребори с изчервяването и каза:

— Много великодушно от твоя страна, Джо, но не, благодаря. Не ми е по вкуса.

Джо изяде последната си хапка сандвич.

— Добре.

След горещия душ, храната и лекарството, той се почувства много по-добре. Не здрав, не както би трябвало да се чувства, ала по-добре. В много отношения успокоен, но все така напрегнат в едно, той наблюдаваше Луна как се движи из кухнята, почиства, приготвя кафето. По дяволите, беше му приятно да е тук с нея. Желаше я, но имаше и още нещо. Харесваше му да я гледа как се движи, наслаждаваше се на разговорите си с нея, на закачките.

— Благодаря, че ме нахрани.

— Няма защо.

Странно, но Джо не се чувстваше неудобно както с други жени. Разбира се, Луна не се опитваше да му се хареса. Разни жени бяха предлагали да му готвят, да чистят. Но те винаги полагаха усилия, за да

станат част от живота му. Луна не го искаше в своя живот, поне не постоянно. Беше дошла само защото ѝ трябваше.

— Не е така болезнено, както си мислех.

— Кое? — тя остави чаша димящо кафе пред него и подпря бедрото си на масата.

— Да те оставя да ме глезиш.

Смехът ѝ беше гърлен, топъл и... възбуждащ.

— Това ли правех? А аз смятах, че се опитвам да те върна в бойна форма.

Джо присви очи. Възможно ли е загрижеността ѝ да е користна? Едва ли.

След като с одобрение отпи няколко глътки кафе, тя попита:

— Кога мислиш, че ще можеш да заминеш?

Джо почувства предизвикателство.

— Когато кажеш — само да не е точно сега.

Много нежно Луна се наведе по-близо и потри синините по ребрата му. Джо замръзна. Също така небрежно тя дръпна все още влажната му коса назад.

— Мисля, че не си във форма да пътуваш. Не, никакви користи не подбуди.

Джо се загледа в нея и когато тя започна да се отдръпва, той хвана ръката ѝ.

— Честно? Ще мога да ти помогна по-добре след няколко дни.

Видя се разочарованието ѝ, както и разбирането на ситуацията.

— Искам да имаш толкова време, колкото ти трябва.

Джо продължи да държи ръката ѝ и призна:

— Всъщност не желая да тръгваш без мен, ако там ще има неприятности.

Очакваше експлозия. Още от началото си знаеше, че Луна има свободолюбива жилка, широка цяла миля. Тя правеше и говореше точно каквото си иска и настръхваше при всеки намек как не би могла да се справи сама.

Джо едва не падна от стола, когато тя кимна:

— Може да остана тук с теб, да ти помагам, докато се почувстваш по-добре. После можем да заминем заедно, след, да речем, два дни.

За няколко секунди езикът му се залепи за небцето от изненада.

— Ще го направиш ли?

— Ти ще ми помагаш — напомни му Луна — и най-малкото, което мога да направя, е и аз да ти помогна.

От главата до петите Джо откри над сто различни болки и болешки. Дори да диша бе болезнено. Болеше го да седи на стола. Няма значение. Една мисъл изплува в съзнанието му и замъгли всички останали: той има само *едно* легло. Погледна Луна и се усмихна:

— Страхотна идея.

Тя не скри облекчението си.

— Чудесно. Мога да използвам това време и за да ти помогна да си приготвиш багажа.

Значи тя има желание и да стегне куфара му? Джо сръбваше от кафето си и преценяваше отново ситуацията. Може би Луна бе по-голяма домошарка, отколкото си бе мислил.

— Както и да е, трябва ни това време и за да минеш проучването. Той едва не изплю кафето.

— Какво?

— Проверка на миналото ти — тя се намръщи, грабна салфетка и му я подаде. — Всеки, който гледа децата, трябва да е минал през такава. Не се безпокой. Още миналата седмица, когато реших да замина, дадох името ти, адреса и телефона на Службата за защита на децата. Проверката ще приключи, преди да тръгнем.

— Не искам никой да си завира носа в моето минало!

Луна сбърчи чело:

— Имаш ли нещо да криеш?

— Да, *моят* живот — вбесен, Джо скочи на крака. Беше нелепа проява на гняв при неговото болезнено състояние и факта, че бе облечен само с боксерки. Беше немислимо да тръгне с големи стъпки; най-много би могъл да куцука.

— Успокой се, Джо.

Той отвори уста, за да запротестира, ала телефонът му иззвъня.

— По дяволите...

Луна вдигна вежди.

— Искаш ли аз да отговоря?

— Не. Нека си звъни.

— Може да е важно.

— Не е.

Раздразнена, тя каза:

— Може би е жената от Службата за защита на децата. Може би вече са те одобрили.

Луна се пресегна към телефонната слушалка, но в това време се включи телефонният секретар.

Женски глас каза:

— Хей, Джо. Аликс е. Имам желание да ти дойда на гости, но не ми се иска да се натъкна на нещо като миналия път. Кълна се, малкото представление осакати растежа ми — дрезгав, развеселен смях последва изявлението. — Теренът чист ли е?

Джо се захили, но преди да може да обясни защо това обаждане не го раздразни, Луна грабна слушалката.

— Не, теренът не е чист — тя гневно погледна Джо, намръщи се свирепо. Изслуша нещо, после продължи: — Аз съм съпругата на Джо, ето коя съм. Не, не се шегувам. Джо сега е женен мъж, не си правете труда да му се обаждате отново. Разбрахте ли?

Джо стоеше очарован и ужасен. Да види Луна в действие беше като да гледа дерайлирането на влак — опустошителен, но неудържим.

— Тъъ, Луна...

Устните ѝ се присвиха в дяволита усмивка.

— Не, не може да дойде на телефона. Защо? Защото аз го казвам. Сега бъди добро момиче и се скрий.

Луна затвори. След това, сякаш този ужасен порой не се бе случил току-що, тя продължи по тяхната тема:

— Проверката на миналото е стандартна. Ако нямаш арести, висяща присъда или досие за наркотици, ще минеш безпроблемно.

Малко зашеметен, Джо примигна. След миг започна да се смее. Хвана се за корема и се разхили така силно, че се наложи да се облегне на стената. Болеше го страхотно, но не можеше да се спре.

— Какво е толкова смешно? — поиска да узнае Луна.

— Това беше Аликс — успя да произнесе той сред изблиците смях.

Луна рязко вдигна вежди:

— Искаш да кажеш, че тя е много специална за теб?

— Да, и така може да се каже — той погледна Луна и отново започна да се превива от смях.

Луна се скова.

— Колко специална?

Джо овладя смеха си, но продължи да се усмихва. Луна изглеждаше толкова ядосана, толкова недоволна и... ревнива, че Джо не се въздържа и докосна бузата ѝ.

— Много специална.

Тя изглеждаше готова да се разфучи.

— Ами, извинявай, че се набърквам в любовния ти живот — едва не му се усмихна подигравателно. — Бях останала с впечатлението, че не си сериозен към нито една жена.

Джо не би го признал, но знаеше, че вече е станал сериозен относно Луна. Щеше да бъде забавно.

— Аликс — информира я той — е моя сестра.

Тя се дръпна назад.

— Твоя...?

— Сестра.

— Господи. Защо не каза?

Джо я привлече към себе си и я прегърна.

— Не ми даде възможност.

Луна бе толкова смутена, че не взе да спори. Заби глава в гърдите му и изстена. На Джо му хареса да я прегръща и не се отдръпна към стола, макар да се чувстваше сякаш парен валяк е минал през него.

— Не си го слагай на сърце, мила! Тя ще се обади пак. Вярвай ми. В следващата минута ще... — телефонът иззвъня. — Ето.

За да я задържи до себе си, Джо обгърна с една ръка раменете на Луна, а с другата вдигна слушалката. Погледна на екранчето кой го търси, усмихна се и заговори:

— Аликс не си губи времето, а? Не, мамо, всичко е наред.

Луна го погледна ужасена и произнесе само с устни: *Мамо?*

Джо кимна, но продължи да говори в слушалката:

— Не, не ме държат за заложник — засмя се. — Това бе Луна. Да, наред си е, понякога само се отплесва.

Луна започна да го удря в ребрата, но видя синините и само му хвърли мръсен поглед. Джо лекичко я стисна.

— Глупав въпрос — лицето му се разведри. — Зная какво каза, но не е вярно, не съм женен. По този начин тя просто държи всички други жени далеч от мен. Да, завладяна е от собственическо чувство. Не, нямам нищо против — Джо се засмя. — Добре съм.

Очевидно начумерена, Луна се отдръпна от него, Джо се предаде и се отпусна на стола. Облегна се назад, опъна краката си и потърка корема.

Луна го наблюдаваше с широко отворени очи. Или по-скоро наблюдаваше ръката му върху корема. *Красива.*

— Кажи на Аликс, че съм ѝ длъжник, но сега не може да дойде. Защото ще съм извън града и преди да попиташ, да, щях да ти кажа първо на теб.

Той погледна Луна и изви очи нагоре. Бе на тридесет и шест години и майка му все още трепереше над него.

— Не съм сигурен, но ще ти се обадя и ще те уведомя веднага щом пристигна там. Да, и аз те обичам. Целуни Аликс от мен — засмя се. — Чао.

Джо остави слушалката и се обърна към Луна. Тя изглеждаше разстроена.

— Хей, какво има?

Дали наистина закачките му я бяха засегнали толкова много?

— Добре ли си?

Луна се обърна с гръб към него и започна да плакне чашките на мивката. Тихо, напрегнато изрече:

— Разбира се, че съм добре. Защо да не съм?

Не знаеше, но го долавяше в тона ѝ. Тя се тревожеше за нещо. Джо тихо стана от стола и пристъпи до нея. Лекото, женствено ухание изпълни ноздрите му. Той вдъхна дълбоко.

Малко по малко отново започваше да се чувства човешки. Обезболяващото бе действало, притъпяваше по-острите болки и го размекваше. Но не чувстваше ужасната нужда да се хвърли в леглото и да изпадне в забрава както по-рано. Луна беше тук и не искаше да губи и миг от времето си с нея.

Наведе се, но остана предпазлив. Никога не бе сигурен дали Луна няма да му забие остър лакът.

— Наистина си хвърлила Аликс в недоумение. Знаеш ли какво си е помислила?

— Че съм луда?

Джо постави ръце на талията ѝ и се избута още по-близо до нея, така че се притисна към тялото ѝ отзад. По дяволите! Ако всяка негова част бе така отзивчива.

— Може би. Но тя си е помислила, че някой ме е убил или съм станал заложник.

Луна се отпусна назад към него.

— Идеята, че можеш да се ожениш, е прекалено нелепа, за да се възприеме, а?

— Засега, да — Джо зарови нос в косата ѝ, обзе го отново силно желание. — Трябва да разбереш Аликс. Близки сме. Тя знае, че в никакъв случай няма да се ожения, без да ѝ съобща предварително и си е помислила, че има нещо гнило.

— Тя знае ли за побоя?

— Въобще не. Ако научи, Аликс ще се впусне в преследване и тогава ще трябва да се безпокоя и за нея, освен за всичко друго — Джо плъзна и двете си ръце по тялото ѝ, към корема.

Луна издаде слаб звук, изпълнен с копнеж:

— Джо...

Той притисна устни към врата ѝ, чувствителното място между шията и рамото. Разтвори широко пръсти.

— Не би трябвало да имаш тайни от семейството си, Джо.

Той плъзна едната си ръка по-нагоре, а другата по-надолу, и избоботи.

— Не познаваш семейството ми. Ще полудеят от притеснения. Те знаят с какво се занимавам и знаят, че понякога е опасно. С колкото по-малко подробности са наясно, толкова по-добре.

Луна въздъхна:

— Хубаво е.

Джо поспря прелъстяването си и се наведе, за да погледне лицето ѝ.

— Хубаво?

— Да имаш такова семейство, имам предвид. Да се безпокоят за теб. Да... се грижат.

Отвлечен от заниманието си за известно време, Джо подпря брадичка на главата ѝ. Преди това никога не бе осъзнавал колко ниска е Луна в сравнение с неговите един и деветдесет. Предполагаше, че тя е около 165 сантиметра, но присъствието ѝ бе така осезаемо, че той винаги я бе мислил за по-висока.

— Ти нямаш ли?

— Не, не точно — после се овладя, обърна се в прегръдката му и заканително заклати глава. — Виж се, опитваш се да действаш, когато едва можеш да стоиш на крака.

— Хей, изправен съм — хвърли поглед на устните ѝ. — Не само в този смисъл.

Тя направи опит да не се усмихне:

— Разбрахме се, че няма да говорим за това.

— Тогава — Джо се притисна към нея, така че тя да не пропусне надигащата се ерекция и измърмори, — но сега...

— Не — Луна постави длани на гърдите му и го загледа. Тя имаше най-красивите очи с цвят на карамел, изсветлени от блестящи златисти точки. — Трябва да довършим разговора за проверката на миналото ти.

Едно смръщване замени усмивката му.

— Ооо, да. Разгневен съм по въпроса.

— Имаш ли криминално досие?

Зачуди се дали да не ѝ даде да се разбере заради безочливия въпрос.

— Разбира се, че не. Бил съм ченге, не помниш ли? Няколко пъти са ме задържали, но това бе само...

— *Арестували* са те? — тя се ококори, отново бе шокирана, после поклати глава, сякаш не очакваше нищо по-добро.

Джо стисна зъби.

— Понякога в бъркотията е трудно да се различи кой е добрият и кой лошият.

Луна му хвърли грубо откровен поглед.

— А ти обичаш да замъгляваш разликите.

— Понякога — той размърда рамото си. — Полицията трябва да внимава. Така че един или два пъти са ме хващали, но винаги са ме пускали.

Тя се дръпна плавно от него и отиде в другия край на масата.

— Значи няма за какво да се безпокоя, нали? Никога не си бил арестуван и няма какво да криеш.

— Не казах това.

Луна сграбчи стола пред себе си.

— Значи наистина имаш какво да криеш? — ядът замъгли очите ѝ. — Ако те отхвърлят, това означава, че ще трябва да отида сама.

Мога да тръгвам сега, вместо да си губя времето и да те чакам.

Кътниците му щяха да станат прах, докато свършат с дъвченето си един-друг при този разговор.

— Няма да заминеш без мен.

— Искаш ли да се обзаложим? — тя отново започна да крачи из стаята.

Когато се приближи към него, Джо я хвана за ръката.

— Ще мина проверката, спокойна ли си? Може да се понамръщят относно работата ми, но тя е законна. Но това все пак не ти дава правото да душиш...

— Каква точно ти е работата? Зная, че си бил ченге, после наемен убиец.

— Вършил съм много неща — отвърна той уклончиво, защото знаеше, че е преминавал в сенчеста територия неведнъж. — Частна детективска работа, въдворяване на ред в клубове. В момента ме наемат за телохранител.

— Телохранител? На кого?

— На всеки, който има нужда от защита — всичкото това дърдорене му въздейства и той тръгна да излиза от стаята. — Имаш ли нещо против да довършим разговора в леглото? Гроги съм.

— О, разбира се, че не — Луна се засуети до него, после го изпревари и отметна чаршафите на леглото, за да може той да се пъхне направо под тях. — По-добре ли е така?

— Ще е по-добре, ако и ти дойдеш.

— Ще те убия, ако дойда и аз.

Джо се засмя:

— Хвалиш се с уменията си в кревата? По дяволите, няма нужда да градиш очаквания, скъпа. Вече съм нетърпелив.

— Не! Просто имах предвид... — тя го погледна, после поклати глава. — Престани да се държиш скандално.

— Бих могъл да умра щастлив, гълъбче.

Луна въздъхна:

— Не си във форма, Джо, и го знаеш. Така че престани да опитваш.

— Само се надявах ти да свикнеш с идеята, това е всичко. Когато възвърна старото си аз, съвсем скоро, искам да си готова. Загубихме достатъчно време.

— Няма да...

Джо хвана ръката ѝ.

— Шшш — придърпа я до ръба на леглото, докато тя седна до него. — Не прави изявления, които може би няма да можеш да спазиш. Аз те желая, ти ме желаеш. Останалото ще се нареди.

Поруменяла, Луна се освободи и стана.

— Отивам да взема нещата си от колата — тя плъзна поглед по тялото му, сега то бе изпънато върху дюшека от единия до другия край. Гласът ѝ бе хрипкав. — Става късно и съм уморена.

Джо ѝ хвърли самодоволна, разбираща усмивка:

— Мислех си, че искаш да чуеш за работата ми като бодигард.

— Утре. По време на закуската.

— Далеч от леглото и изкушението?

Тя го изненада с кимването си:

— Точно така. Защо не заспиваш вече? Аз ще си взема душ, ще проведа няколко телефонни разговори, после ще легна на диванчето.

Тази идея не е добра.

— Хей, защо да спиш там? — той потупа леглото до себе си. — Ще ти е по-удобно тук.

Тя погледна голите му гърди, корема, бедрата и бавно изпусна дъха си:

— Не. Имам усещането, че да легна с теб точно сега ще е смущаващо и много неудобно. Ти се нуждаеш от почивка, а аз... Ами, мисля, че също ще спя по-добре сама — тръгна да излиза от стаята. — Ако имаш нужда от нещо, повикай ме.

Той попита почти шепнешком:

— А ако имам нужда *от теб*!

С гръб към него, тя се спря с ръка на бравата.

— Предполагам, че просто ще трябва да видим, когато отново си добре.

Вратата се затвори след нея с тихо щракване. Усмивката на Джо бавно разцъфна и накрая той се разсмя на глас. Негова беше. Благодарение на тактиката му на прелъстител, тя почти се съгласи, а той дори не се бе развихрил. Само почакай да се възстанови на сто процента и да може наистина да се разгорещи.

За момент той забрави болката и по навик се пресегна за филипинското си ножче^[1], което винаги държеше на нощното шкафче.

Затворено, то изглеждаше елегантно и безопасно. Отворено, разкриваше смъртоносното си острие. Носеше такова ножче от много години.

Само леко помръдване на китката и ножчето се отвори като пеперуда, разперваща криле за полет. Дръжките се свиха назад и остро като бръснач острие изхвъркна напред. Също толкова лесно Джо отново го затвори. Той заключваше дръжките само когато наистина щеше да използва ножа. През останалото време просто си играеше, усъвършенстваше времето за реакция и сръчността си. Отваряне, затваряне, отваряне, затваряне. Тихото щрак, щрак му бе познато, успокояващо.

Джо чу пускането на душа и образът на Луна, гола и мокра, изпълни мислите му. Сочните гърди, едрите бедра, кожата с меден оттенък... Щрак, щрак. Щрак, щрак. Сърцето му туптеше, тежко и бавно. През следващите няколко дни тя ще бъде в апартамента му. След душа и похапването се бе почувствал толкова по-добре, факт, подчертан от лекотата, с която боравеше с ножа. Само преди два дни не успяваше да се упражнява с така познатите му плавни движения.

След няколко дни може би щеше да й покаже вкуса на това, от което тя се отказваше цели три месеца. Очакването го разсъни и много след като чу как Луна ляга на дивана, той продължи да стои буден и да размишлява. Най-накрая, малко след полунощ, изпадна в нахъсана дрямка, измъчван от копнеж, който не можеше да успокои.

Когато тихичкото изскърцване го пробуди, той си помисли, че Луна идва при него. Цялото му тяло се напрегна — после чу слабо сумтене, безшумно прокраждане и инстинктите му веднага заработиха. С плавно, тихо движение, Джо стана от леглото, запрати цялата болка на дъното на ума си, за да не му пречи да действа.

Някой бе нахлул в апартамента му. А Луна бе сама на дивана. Ако натрапникът я изплаши, ако я докосне, Джо ще го убие. Толкова е просто.

[1] Филипински нож — изключително остро джобно ножче тип „пеперуда“. — Б.пр. ↑

4.

Една здрава ръка се притисна към устните ѝ и Луна се събуди. Паниката изплува на повърхността, сурова и истинска, и тя се опита да изпищи, но едрото тяло, притиснато към нея не ѝ позволи. Глас прошепна в ухото ѝ:

— Шшт. Аз съм.

Тя замръзна, сърцето ѝ запрепуска от облекчение, въпреки борбата ѝ да се ориентира. Джо бавно освободи устните ѝ и в почти беззвучна заповед промълви:

— Не мърдай.

Луна лежеше по гръб и очите ѝ различаваха само сенките на луната върху тавана; остана за миг неподвижна. Божичко, какво се е случило? Защо шепти той? Уинстън се раздвижи и тя изведнъж се досети. В миг осъзна, че има някаква заплаха. Дочу слаб звук от кухнята, явно Джо щеше да разследва.

Луна го сграбчи, решена да не го изпуска от очи и да го държи настрана от опасности. Не се замисли, просто го направи. Ръцете ѝ едва докоснаха топлото, мускулесто тяло и той реагира. Разтвори пръсти, постави длан над гърдите ѝ и я принуди отново да легне на дивана.

— Не мърдай.

Охо! Джо звучеше смъртоносно, не чуваше добре познатият ѝ глас, изпълнен със закачливи приканвания и разтапяща чувственост. Това бе друг мъж, знаеше, че той може да бъде такъв при нужда, това бе мъжът, нужен ѝ да я придружи в Северна Каролина.

Твърд, неудържим, готов гърло да пререже — мъжът, който може да се справи с всяка една ситуация, мъжът, който се усмихва от въодушевление, когато се впуска в опасно начинание.

Луна бе наблюдавала тази страна от характера на Джо, когато той помагаше на братовчед си Зейн да се отърве от някаква заплаха. Джо Уинстън бе така смъртоносен тогава, толкова опасен, че тя почувства как се поддава на силата му.

Сега се изпълни с не по-малко страхопочитание. Все пак бе твърдо решена да му помогне, имайки предвид, че в момента той не беше в най-добрата си форма.

Бързо, без сянка или звук, Джо я остави. Луна се надигна на лакът, но не можеше да види или чуе друго, освен туптенето на собственото си сърце. Дланите ѝ започнаха да се изпотяват. Тя се плъзна от дивана, приклепна на ръце и крака. Само да посмееш да се оставиш да те наранят, Джо Уинстън, мълчаливо се закани тя, аз ще... Ами, не знаеше какво ще направи. Образът на вече контузеното му, пребито тяло нахлу в ума ѝ. Не му беше по силите. Той не бе в обичайното си състояние, непобедим...

Едва бе успяла да направи две предпазливи стъпки, когато се чу трясък и две тела се претърколиха покрай нея.

— Джо! — Луна скочи на крака и опипом потърси нощната лампа. Светна я, но тя веднага пак изгасна, защото Джо се хвърли върху едър мъж с маска, събори го върху масата и преобърна лампата. Луна нададе неуместен и изненадан писък. Лампата се удари в пода и крушката изгоря с пукот.

— По дяволите! — изсъска тя и забърза към кухнята, движеше се тромаво по пътя и се препъваше сред непознатата тъмнина на апартамента му, после с опипване намери ключа за лампата на стената. Флуоресцентната светлина премигна, заслепи я и заля двамата мъже с коса светлина и безформени сенки.

Джо беше отдолу. Здравенякът, който го бе възседнал, носеше черни кожени ръкавици и тъмна ски маска. Бе замахнал с огромния си юмрук и се целеше право в лицето на Джо.

Възможно най-странното чувство разтърси Луна. Страхът се стопи под вулканичния прилив на нажежена ярост; сърцето ѝ заби с бавни, силни удари. Без мозъкът ѝ да е дал разрешението, тя пристъпи напред, размаха падналата лампа и се приготви да удари главата на натрапника.

Не ѝ се отдаде тази възможност. Краката на Джо обхванаха другия мъж и той изведнъж полетя към входната врата. Удари се в стената с тъп звук и остана замаян. Якото му тяло бавно се плъзна към пода.

— Джо! — Луна тръгна към него, но Джо се бе изправил отново и вървеше напред с тежки крачки, сякаш не бе получил и удар до сега.

Никакво куцукане, никакво потъркване на ребрата. Гръдният му кош бе изпънат; раменете — приборани. От него на вълни се излъчваше заплаха. Имаше онази ужасна лека усмивка, която не предвещаваше нищо добро.

Изглеждаше толкова масивен, як и заплашителен, че Луна затаи дъх от изумление.

Очевидно натрапникът бе почувствал същото, защото вече бе скочил на крака, стигна до вратата, лудешки задърпа бравата и широко отвори вратата. Джо го хвана, преди той да успее да се измъкне. Сложи ръка на рамото му, завъртя го и заби юмрук в носа му, което очевидно повлия зле на мъжа. Той изкрещя и политна назад през вратата, подпря се на стената в коридора и бързо се опита да възстанови равновесието си.

Джо също тръгна да излиза, настървен да последва натрапника.

— Джо!

Той не забави крачка.

Този глупак не знае кога да спре. Луна забърза след него. Паника, страх и раздразнение изпълниха гласа ѝ при необуздания вик:

— Върви по дяволите, Джо Уинстън!

Джо застина за миг и ѝ хвърли бърз, отпъждащ я, кървясал поглед. После очите му веднага се върнаха към нея самата. Той присви още повече очи, огледа я от главата до петите и обратно. Чак тогава Луна си спомни, че не е облечена. Идваше от леглото, където бе само с тениска със сребрист надпис: „Интуиция“ и черни сатенени бикини. И слава богу, защото Джо се разсея за миг и тогава се чуха тежките стъпки на натрапника надолу по стълбите.

Уинстън се сепна и отново прикова вниманието си.

— Стой вътре.

— О, не! — Луна се пресегна към него, но тъй като той бе почти гол, нямаше къде да го хване. Сграбчи парче плат от дъното на боксерките му и почти ги свали, защото Джо не забави крачка. Пусна го, не искаше да го остави с голо дупе.

— Джо... — мразеше да моли, но чу гласа си: — Моля те!

Луна се спусна и спря пред него, за да препречи пътя му. Тъпо. За секунда усети как раменете ѝ се притискат към стената. Очите ѝ заблестяха от отчаяние, тя обвини и двете си ръце около мускулестите, твърди като скала бицепси.

— Ако тръгнеш след него, ще те последвам — заплаши го тя. — Чуваш ли ме, Джо Уинстън? Ще те следвам по петите, кълна се!

Ярост заля Джо. Притисна гърди към нейните, обгради я с възбудата, с гнева си.

— Ще правиш каквото ти се казва — изрева той, а Луна почти можеше да се закълне, че яростното му дишане разделя косите ѝ.

— Не — чакаше, беше притаила дъх, предизвикателна, в очакване да види какво ще направи той при отказа ѝ.

Джо стисна устни, ноздрите му потрепериха от гняв.

И двамата чуха как се захлопва външната врата на блока. Мъжът се бе измъкнал. Вероятно вече бе изчезнал в тъмнината на нощта. Имаше не една алея, по която да се впусне, сгради, зад които да се скрие. Колената на Луна се подкосиха от облекчение. Но само за миг.

Джо обви ръка около врата ѝ и се вторачи безмилостно в лицето ѝ. Дъхът му бе горещ, голото му тяло още повече. Помисли си, че усеща туптенето на сърцето му до гърдите си. От него прииждаха задушавашите вълни на смущението.

— Вече е избягал, Джо. Откажи се — той все още изглеждаше настроен за преследване, затова тя добави: — Трябва да се обадим на ченгетата.

— Можех да го хвана.

О, господи! Не бе подготвена да го види в такова състояние. Да знаеш какъв може да е и да попаднеш под ударите на това настроение бяха две различни неща. Луна се опита да поговори логично с него.

— Забрави ли, че си ранен? Ами ако приятелите му го чакат навън? Или ако бе извадил оръжие? — не можа да се въздържи и се намръщи с раздражение. — Освен това си по проклетото си бельо.

— Е, и?

Вероятно на Джо не му пукаше за нещо подобно.

— Ами, съседите ти надничат да те видят.

Джо завъртя глава и видя любопитните лица на най-близко живеещите в ляво и дясно от апартамента му. Ръката му стисна врата ѝ още по-здраво и тя застана на пръсти. Джо каза на един възрастен мъж:

— Ще се обадиш ли се на полицията, Роб? Някой нахлу в дома ми.

— Разбира се, Джо — Роб изглеждаше въодушевен, че ще може да вземе участие в събитията.

— Мерилин — обърна се той към жена над четиридесетте, с две деца, които надзъртаха зад нея, — извинявай, че ви събудихме.

— Няма нищо, Джо — тя хвърли поглед и на двамата. — Добре ли сте?

— Да.

— Не изглеждаш добре.

— Не е — каза ѝ Луна и получи още един гневен поглед. Луна присви рамене, израз на известно извинение, но не голямо. Беше направила това, което смяташе за правилно. Би го повторила, ако се наложи.

— Добре съм — изрече отново Джо, после се обърна към Мерилин: — Съжалявам, че те обезпокоихме. Връщай се в леглото.

Жената хвърли на Луна любопитен и някак си съжалителен поглед и влезе вътре.

— Защо ме погледна по този начин? — попита Луна и се опита да пренебрегне факта, че Джо все още я държеше прикована до стената. Ръката му на врата ѝ в никакъв случай не ѝ причиняваше болка, но не би го нарекла и любовна прегръдка.

— Може би защото е по-умна от теб — отвърна Джо, обърна се и я побутна да влиза в апартамента.

На прага ритна вратата и я затвори, но не освободи Луна. Тя отново се озова притисната до стената и този път Джо не отстъпи назад.

— Никога, никога вече не заставай на пътя ми. Разбираш ли ме?

Би било много неразумно да го провокира, докато е в такова настроение. Би трябвало да го приласкае и успокои...

— Ти не си ми шеф.

Очите на Джо запламтяха гневно, синьото им определено заблестя от разтопена ярост.

— Можеше да те ранят.

Ревът му едва не спря сърцето ѝ, но тя отново присви рамене.

— Не ме раниха.

Той изскърца със зъби и изръмжа:

— Луна...

Тя се пресегна и докосна лицето му с милувка като на пеперуда. Той бе топъл, жизнен. В безопасност. Гласът ѝ потрепери, когато прошепна:

— Божичко, Джо, едва не ме уплаши до смърт.

Един мускул трепна по слепоочието му. Погледът му, който я изгаряше, се спусна към устните ѝ и се задържа там. За миг си пое бързо дъх, след това още един път и внезапно започна да я целува.

Или по-скоро да я поглъща.

Тя се отпусна в ръцете му, сетивата ѝ бяха обхванати от неговата пламенност, вкус и усещането за това, че е твърд като скала. Езикът му се впусна навътре, устните му се триеха в нейните почти брутално. Разгорещена длан се разтвори върху гърдите ѝ и започна да масажира, да стиска, да оформя. Джо издаде стон, тя не бе сигурна дали от болка или удоволствие.

Луна се опита да призове ума си, но бомбардировката върху чувствата ѝ бе прекалено голяма. Тя го желаше това, желаше него. Тазът му се притисна към нейния, настоятелно, движейки се като в пародия на сексуален акт и това съкруши волята ѝ.

Тя обърна лице настрани, за да си поеме дъх и успя да вдиша горещата му, мъжка миризма.

— Джо...

Той отново завладя устните ѝ, отказа да ѝ позволи да мърда, да се отдръпне. Овладяна от атаката, тя се поддаде, обви и двете си ръце около здравия му врат и остана така. О, господи, да си бе припомнила как ѝ въздейства целувката му, но не беше, и сега ѝ бе прекалено сладко, за да се противопостави.

Предаде се и всичко се промени. Прегръдката му стана поздрава, тези негови масивни ръце я държаха прилепена към тялото му, но тя вече се чувстваше *желана*, а не *ограничена*. Целувката му стана по-нежна, по-дълбока, по-бавна, по-дълга. Можеше да чуе бързото му поемане на дъх и своите собствени леки вдишвания.

Без предупреждение Джо раздвижи горещата си длан надолу по гърба ѝ и я плъзна в бикините. Изумена от въздействието на дългите му пръсти, Луна се изви напред от изненада и нададе тих вик, но това не спря Джо. Той преглътна звука, бе възбуден от отговора ѝ.

Пръстите му лекичко я стиснаха, после се плъзнаха в цепнатината, ниско, дълбоко и намериха вагината ѝ с дръзко, омагьосващо движение. Луна потръпна в отговор.

Джо издаде тътнещ триумфиращ звук и вдигна глава. Погледите им се срещнаха, нейният се разтапяше, неговият гореше. Той бавно

пъхна пръста си в нея... и на вратата се чу тропане.

— Полиция. Отворете.

Без да помръдва, Джо стисна очи и изръмжа:

— Чук-чук.

Луна потрепери от главата до петите. Пръстът му все още бе в нея, надълбоко — горещ, възбуждащ. Промълви:

— Аз... предполагам, че това се въртеше в главата ти.

— Нищо подобно — той два пъти си пое дълбоко дъх, после я погледна отново. Ръката му леко се раздвижи, докосна чувствителната, интимна плът.

— Това, което искам да направя на теб, с теб, е нещо много повече от чук-чук, скъпа. Много повече — задържа погледа ѝ прикован към своя и бавно отдръпна ръка с продължителна, чувствена милувка. — Ще запомниш това, нали?

Луна нямаше представа какво има предвид той, но самата идея едновременно я изплаши и развълнува. Джо отстъпи назад, побутна я встрани и отвори вратата.

Вратата.

Луна не можеше да диша, бе по-възбудена от който и да е друг миг в целия си живот, а се озова пред двама млади полицаи в униформи, които започнаха да се взират в нея.

Божичко! Тя се изчерви. Ако преживее тази нощ, със сигурност ще удуши Джо по-късно.

— Извинете ме — промърмори Луна с всичкото си достойнство, което успя да събере при тези обстоятелства. Мислите ѝ бяха разпилени, тялото ѝ бе така изтръпнало, че виждаше единствен изход в скромността. С разтреперани крака се запъти към дивана и взе един чаршаф, за да се увие с него. Джо, дяволите да го вземат, стоеше пред тях с ерекция, която дори и слепец не би пропуснал да забележи.

Полицайте набързо го огледаха.

— На точното място ли сме попаднали?

— Да. Заповядайте — Джо отстъпи назад и им отвори широко вратата. По боксерки се чувстваше толкова удобно, колкото и когато бе гол. И някак си, въпреки факта, че бе разсъблечен, въпреки синините и рошавата от сън коса, той изглеждаше по-внушителен и много повече господар на положението от двамата полицаи.

— Аз съм полицай Кларк, а това е полицай Дентър. Имало е взлом?

— Точно така — Джо хвърли критичен поглед към Луна. — Освен това едва не хванах копелето, но на някои не им е ясно кога да не се пречат на пътя ми.

Луна вдигна брадичка, обидена и още по-смутена от изпитателните погледи на ченгетата:

— Не си във форма, за да се правиш на голям мъжага.

Един от полицаите се съгласи с нея:

— Права е. Изглеждате сякаш ви е стъпкал слон.

— Но не сега — отбеляза колегата му. — Това са стари рани, нали?

— Да, и се обзалагам, че са от същия задник, който ме посети тази нощ.

Джо ги въведе накратко в историята.

Полицай Дентър скръсти ръце на гърдите си.

— Значи въпреки че сте бил пребит почти до смърт...

— Изглежда по-зле, отколкото е в действителност.

— ... сте успял да се биете с този мъж и да го изгоните?

Джо сви рамене и призна:

— Аз съм от бранша. Знам си работата — без много да разкрасява, той разказа на полицаите за различните си длъжности.

Луна бе възмутена, че и двамата изглеждаха впечатлени и започнаха да го гледат с уважение.

— Значи някой не ви харесва?

— Много хора не го харесват — Луна направи гримаса. — В този миг включително и аз.

Дентър кимна към чаршафите на дивана.

— Виждам.

Джо изстена и отново привлече вниманието му към себе си.

— Добре ли сте?

Уинстън закуца към дивана, внимателно седна на меките възглавници — точно там, където Луна бе спала преди.

— Ако имам късмет, ще живея.

Другото ченге се приближи.

— Някой от вас да има нужда от линейка? — говореше и на двамата, но гледаше насинените ребра на Джо.

— Добре съм — настоя Джо. — Трябва да е влязъл през кухненския прозорец. Не е успял да вземе каквото и да е и си тръгна, без да каже и дума.

— Значи смяташ, че е опит за кражба?

Джо поклати глава:

— Не, мисля, че бе тук по съвсем различна причина.

— Да ви довърши?

— Най-вероятно.

Луна потрепери при пренебрежението, с което Джо изрече думите.

— Носеше ски-маска и черни кожени ръкавици, така че няма да намерите никакви отпечатащи. Но си помислих, че ще искате да го знаете, все пак.

Ченгетата се спогледаха.

— С право ни се обадохте, но...

— Да, зная. Ако никой не е видял нищо, няма да можете да се захванете за нещо.

— Ще проверим за свидетели — каза му Дентър и тръгна към кухнята. Полицай Кларк го последва.

Луна използва момента да се премести. Тя се отпусна на дивана до Джо, диванът хлътна надолу и той изстена. Тя поклати глава, сложи възглавница върху скута му, за да му придаде малко приличие, независимо дали го иска или не.

— Погледни се! Преди няколко минути се биеше на подиума като световен шампион, а сега едва успяваш да си поемеш дъх.

— Преди минута бях с голямо количество адреналин — облегна глава назад на дивана и уморено затвори очи. — Освен това се безпокоях, че може да те нарани. Болката ми беше второстепенна грижа.

Той се е безпокоял за нея? И защо, божичко, това да има някакво значение? Все така невъзможен е, настойчив...

— Наистина ли?

Джо изсумтя с искрица смях:

— Недей да звучиш толкова изненадана, мила! Не искам да те наранят. И в най-напечения момент тялото просто поема командването — без да сменя позицията си, той я погледна с премежен поглед. Гласът му се снижи до гърлен шепот. — Гняв, похот. Въздействието им

е почти еднакво. Получавах доза ендорфин и това действа като обезболяващо.

— Но сега си плащаш.

Той примигна и докосна ребрата си: *Да*.

Полицаите се върнаха.

— Изглежда, че наистина е влязъл през прозореца. При това разположение на кофите долу, не му е било много трудно да се изкачи по стената и да използва перваза на прозореца, за да се повдигне.

— И аз така си помислих.

— Ако сте знаел, че сте забъркан в неприятности, защо не е бил залостен кухненският прозорец?

— Сигурни ли сте, че не е бил? — попита Луна.

— Не изглежда да е прилагана сила. Мисля, че е разрязал мрежата и е влязъл направо вътре.

Джо вдигна рамене:

— Държа ги залостени. По дяволите, навън е деветдесет и пет градуса^[1], а аз имам климатик, така че никога не отварям прозорците. Но някоя от дамите може да го е отворила по-рано.

— Дами? — полицаите погледнаха към Луна.

С глас, изпълнен с отвращение, тя махна с ръка към Джо.

— Около него има тълпи жени.

Полицай Кларк измъкна бележник. Устните му се изкривиха, докато се опитваше да преглътне усмивката си и да изглежда сериозен.

— Ъ-ъ... това включва ли и вас, госпожице?

— Не — Луна енергично поклати глава, за да подчертае изреченото, ала Джо произнесе почти едновременно с нея:

— Да.

Луна скръсти ръце на гърдите си и го погледна гневно:

— Не!

Джо ѝ намигна.

— Дай ми още няколко дни.

Мъжете си хвърлиха заговорнически поглед и се засмяха. Полицай Кларк се прокашля:

— Жена ли ви нападна? Знаете ли, не бих бил изненадан.

— И аз точно това му казвах — кимна Луна доволна.

Джо извъртя очи.

— Абсурд! Жените, които познавам, не ме желаят мъртъв. Вярвайте ми. Освен това той седна върху мен, зная, че е мъж, не жена — хвърли поглед към полицаите. — Доверете ми се, знам разликата.

Дентър се засмя:

— Никога не подценявайте жените. Те са хитри при инсценирането на събитията и при използването на мъжете, така че да се хванат — преди Луна да може да намери подходящ начин да покаже обидата си заради всички жени, Дентър тръгна да излиза от стаята. — Ще проверя и останалата част от апартамента ви.

— Добре. Макар че няма много за проверка. Само спалнята и банята.

— Той въобще ли не успя да излезе от кухнята?

— Не. Тъкмо задрямвах, когато чух шум, и дойдох да проверя. Беше стигнал само до кухненската врата, когато го открих.

— Все пак ще погледна. Установен ред.

Полицай Дентър се отдалечи, а Джо довърши доклада с полицай Кларк. Разказа му за Бруно Колдуел, мъжа, който той подозираше, че стои зад настоящите му болести. Сподели историята си с Колдуел и даде общо описание, включително височина и тегло, а те съвпадаха с размерите на техния нощен посетител. Луна осъзна, че Джо не може да даде повече подробности, защото не е виждал този мъж известно време. Спомена, че не знае за други отличителни белези, освен гадния характер и много неприятно лице. Разказа и подробности от нападението преди няколко дни, чиито белези бяха все още бяха видими по тялото му.

Луна се обезпокои много от последното, изправи се и се заслуша. Бруно Колдуел изглежда бе изключително лош човек, а фактът, че вече бе нападал Джо веднъж и вероятно искаше да го направи отново, стягаше гърдите ѝ от безпокойство. Може би Джо беше прав; отпътуването може би ще е толкова полезно за него, колкото и за нея.

Полицай Кларк затвори бележника си.

— Нисък, як, мургав и подъл е описанието на половината мъже, които преследваме, но все пак ще държим очите си отворени за вашия нападател.

— И грозен. Много грозен.

— Разбрах — Кларк замислено хапеше горната си устна, после каза: — Мисля, че не трябва да изключваме и други възможности.

— Жени ли? — поиска да узнае Луна.

Кларк дипломатично сви рамене:

— Само споменавам, че ако съм на ваше място, бих внимавал много; и никакви отворени прозорци.

— Не се тревожете — увери го Луна. — Няма да пусна нито една жена да влезе тук, докато Джо не набере отново скорост.

— Остави това — смръщи се Джо и се изправи на крака, като изсумтя от болката. — Няма да сме тук, така че е безсмислено да говорим.

— Напускате града? — Дентър вдигна вежди при влизането си в стаята. — Апартаментът е чист, освен един незаконно притежаван нож на нощното шкафче.

— Ножът е мой — каза му Джо.

— Носите го със себе си?

— Винаги.

— Бива ли ви с него.

— Много.

— Знаете, че е незаконен.

— Да.

Дентър погледна Кларк, после и двамата свиха рамене. Луна предположи, че няма да го призоват заради ножа. След това Дентър каза:

— Ако ви хванат с него, ще ви го отнемат.

Джо кимна:

— Щяхме да заминаваме след няколко дни, но вече е по-добре да заведа Луна на безопасно място, така че заминаваме преди зазоряване.

Луна отвори уста от изумление.

— Ама Джо, ти едва вървиш...

Той й хвърли леден, заповеден поглед.

— Мога да стигна до камиона без проблем. Ти ще шофираш. А аз ще накарам Зейн да се домъкне тук и да ни помогне с опаковането — той подаде ръка на всеки от полицаите. — Оценяваме помощта ви. Ако научите нещо, можете да ме намерите на мобилния телефон.

Джо продиктува номера си, а Кларк го записа.

— Изглежда ми умен ход — каза Дентър и хвърли предпазлив поглед към Луна, — ако смятате, че двата случая са свързани.

Кларк кимна.

— Не ви съветвам да преигравате, но ако все пак сте планирали подобно пътуване... — и той също кимна към Луна — може да го осъществите сега, за да сме сигурни, че всички ще бъдат в безопасност.

— Това е нелепо! — Луна последва мъжете, които тръгнаха към вратата с, както ѝ се стори, мъжка снизходителност. Чаршафът ѝ се влачеше след нея, мотаеше се около краката ѝ и едва не я препъна. — Със сигурност мога да се погрижа за себе си. Освен това никой не преследва *мен*. Искат да наранят Джо, а той не е достатъчно добре, за да пътува. Не е добре, за каквото и да е.

Кларк потри горната си устна, за да прикрие усмивката си.

— О, не зная дали бих се изразил така.

— Става — Дентър не се постара да прикрие закачката си. — От това, което видях, ще оцелее.

Полицаят потупа Джо по рамото.

— Но ти не се преуморявай, а ние ще ви уведомим, ако попаднем на нещо.

Веднага след като останаха сами, Луна се развилня:

— Да вървиш по дяволите, Джо, това не е игра!

Той я хвана за врата и си открадна една целувка. Тя тъкмо си бе поела дъх, за да изсипе проклетии, когато той каза:

— Не искам да рискувам с теб, Луна — потри с големия си палец, топъл и нежен, тила ѝ. — Няма да мога да се оправя, ако ти се случи нещо.

Тя остана безмълвна, докато той закуцука покрай нея и се запъти към телефона в кухнята. Джо звучеше толкова строго, че тя вдигна ръце, сякаш се предава.

Той сложи слушалката до ухото си и зачака, а Луна му посочи часовника.

— Осъзнаваш, че е два часа посред нощ, нали?

Джо само сви рамене, започна да ѝ казва нещо, но после се захили:

— Здравей, Зейн. Какво става, брат'чеде? Наистина ли? Хей, по дяволите, не знаех, че е два — той намигна на Луна, докато изричаше тази дръзка лъжа. — Значи... си беше легнал? Така ли? Ами, докарай нещастния си задник тук, защото искам една услуга от теб.

Луна усети, че Джо истински се забавлява. Тя се въртна на пета и отиде в кухнята. Мислите ѝ гъмжаха от смесица на безпокойство, очакване и тревога. Искаше ѝ се да бъде с децата. Те се нуждаеха от нея сега, не по-късно. А и искаше да отдалечи Джо на безопасно разстояние от този, който възнамеряваше да го нарани. Не можеше да понесе мисълта да му причини още болка, а в същото време ѝ се искаше да се погрижи за него.

Глупаво, глупаво, глупаво. Само защото Джо не е непобедим мъжага, за какъвто тя винаги го бе смятала, не означава, че той изведнъж се е опитомил и е готов за отдаденост и вяност.

Само защото се безпокои за нея не означава, че му се иска тя да върне услугата. От това, което знаеше за Джо, в мига, в който на някоя жена ѝ дойде идеята да го укроти, той я напускаше.

Не трябва да забравя това — преди да започне да се влюбва в едрия мъж. Няма да бъде като Луиз, изпълнена с горчивина, след като разбере, че той иска само секс. И няма да бъде като Амелия, способна да приеме половинчати мерки. Самата идея бе достатъчно смущаваща и трябваше да се заеме с нещо, за да я пропъди от ума си.

Джо я откри след петнайсетина минути облечена с черни дънки и тъмно червена копринена блузка без ръкави. Обиците ѝ бяха модно изработени от паунови пера и сребърни халки. Беше на чешмата и миеше зъбите си.

С близост, която някак си се бе оформила между тях през последните два часа, Джо плъзна ръка под косата ѝ и нежно присви пръсти около тила ѝ.

— Зейн ще бъде тук след няколко часа. Сега тръгва.

С четка за зъби и уста пълна с паста, Луна му хвърли най-неприятния си поглед. Джо все още не стоеше стабилно, а тъмните кръгове правеха сините му очи по-хипнотизиращи от всякога. Той бе изтощен физически, уморен и имаше нужда от време за възстановяване, а не дълго и уморително пътуване. Но Джо беше като булдозер щом веднъж реши нещо и тя просто не знаеше кое е най-добре. Чувстваше се притисната в ъгъла и мразеше това.

Като не получи отговор, Джо додаде:

— Тамара ти изпраща много поздравии.

Луна се съсредоточи върху плюенето и изплакването на зъбите си. Не можеше да си спомни друг мъж да се е мотаел около нея,

небрежно потривайки тила ѝ, докато тя си мие зъбите, но тя и никога не бе срещала друг мъж като Джо.

Когато свърши, го заобиколи. Неговата ръка се отпусна встрани.

— Вече съм готова. Не съм вадила много неща от колата. Кажете какво искаш да направя.

Джо кимна. Изражението му бе търсещо, решително, но и закачливо.

— Добре. Събличай се и ела в леглото ми.

Тя рязко се обърна с лице към него. Ъгълчето на устните му беше леко извито, като че ли той само искаше реакция от нея, нещо различно от очевидното ѝ кисело настроение.

— О-о, имаш предвид при подготовката за пътуването? — той лекичко перна върха на носа ѝ. — Разбира се.

Заедно извадиха куфарите му. Докато Луна сгъваше няколко чифта дънки, тениски и къси панталони, Джо се облече. Тя забеляза, че той е много по-чевръст сега, може би се чувстваше по-добре. Обичайната му мъжка грациозност липсваше, но приключи с обличането, без да стене и сипе проклетии прекалено много.

Луна го погледна и попита:

— Ще вземеш ли още едно обезболяващо?

— Не, по дяволите, искам да съм бдителен — сърчно закопча широкия си черен кожен колан. — Не съм убеден, че нашето приятелче няма да се върне.

— Не е необходимо да го казваш с такава наслада.

Той вдигна поглед към нея, после взе ножчето от нощното си шкафче и го плъзна в предния си джоб.

— Вярвай ми, нищо друго няма да ми донесе повече удовлетворение от това да пипна Бруно... освен ти гола и желаеща ме.

Тя едва не го удари.

— По дяволите, Джо, престани със сексуалните намеци, а?

Той се обърна, отвори чекмеджето на нощното си шкафче и извади кутийка презервативи. Хвърли ги върху купа дрехи в куфара.

— Искам да знаеш, че те желая. Това бе сделката ни, помниш ли? Аз идвам, а ти се примиряваш с моите опити за прелъстяване.

— *Прелъстяване?* Почти очаквам да ме халосаш по главата и да ме влачиш за косата.

— Ще подежда ли?

Зъбите ѝ изскърцаха.

— Не. И защо аз? Според мен тук имаше две желаещи те, обожавачи те жени, когато пристигнах. Защо не се улесниш?

Той ѝ хвърли предпазлив поглед и затвори куфара.

— Това дали не е един от онези коварни женски въпроси, в които се оплитам, независимо от отговора?

— Вероятно — тя скръсти ръце и застана пред него, изчакваше. Когато той замълча, продължи: — Само защото аз казах не, нали? Не си свикнал да ти отказват. Аз съм предизвикателство.

Зъбите му блеснаха пред нея.

— Вярата ти в моите способности е страховита.

— Само повтарям какво си ми казвал, отново и отново.

— Ами не бих лъгал, нали? Може би съм преувеличил — той погледна устните ѝ и повече не откъсна поглед от тях. — И други жени са ми отказвали.

— Някой е казал *не* на Джо Уинстън, изключителния жребец? — засмя се Луна, но усещаше всепоглътания поглед на Джо върху себе си като милувка. — Наистина ли? Колко невероятно...

— Обикновено не е нещо кой знае какво — той се пресегна и докосна бузата ѝ, така съчета въздействието на разгорещения поглед с нежността на любовно докосване. — Една жена казва да, друга не. Сексът си е просто секс. Но аз не съм пожелавал никоя друга, откакто срещнах теб.

Това напълно я изкара от равновесие. Ами, бяха минали повече от три месеца, а за мъж като Джо това бе цял живот.

— Очакваш да повярвам...

— Вярвай каквото си искаш, мила — той се наведе и целуна челото ѝ, спря се само за миг, а очите ѝ се затвориха и устните разделиха. — Но нищо няма да се промени. По един или друг начин ще смъкна бикините ти и ние и двамата ще изкараме страхотни моменти. Обещавам ти.

Джо се отдалечи и остави Луна изумена, разгорещена и най-неочаквано... *любопитна*. Какво би било да... *Не!*

Не можеше да започне да мисли по този начин. Пътуването трябваше да ѝ донесе две деца, а не мъж. И определено не Джо. Ако се замотае с него, ще свърши с океан от тъга; нямаше съмнение по въпроса.

По каквито и да е злочести причини, Джо вече ѝ бе повлиял много повече от всеки друг мъж. Въпреки че на пръв поглед изглеждаше вятърничава, Луна се гордееше със здравомислието си, а настоящата ѝ действителност бе отговорността към две емоционално гладни деца. Дори да желаше да рискува собственото си сърце, не можеше да позволи на децата да се привържат към него, защото знаеше, че Джо не е готов да улегне. Можеше най-много да се надява той да се разбира с децата, да се сприятели с тях, да ѝ помогне да уреди нещата и после да си тръгне, без да ги нарани много.

А това означаваше да запази платонични отношения, въпреки желанията на Джо, въпреки своите дълбоко заровени желания.

— Луна знае всичко и вижда всичко — прошепна тя, шегувайки се със себе си — и Луна вижда доста сърдечни болки по пътя си.

Поклати глава, за да подкрепи решимостта си, после смъкна претъпкания куфар от леглото и започна да го влачи към всекидневната.

До шест сутринта бяха готови за път.

[1] По Фаренхайт. — Б.ред. ↑

5.

Джо застана до Луна, а Зейн хлопна задния капак на камиона и отново провери връзката с малкия Контур, колата на Луна. Вече щяха да са на път, ако Луна не бе настояла да вземат и нейната кола. Твърдеше, че иска свой собствен транспорт, а не да разчита на друг. Джо бе на същото мнение, затова Зейн бе отишъл да вземе под наем подходящи части; сега те теглеха колата на Луна зад неговия „Додж Рам“.

Плановете им не зарадваха Зейн, но пък той бе пристигнал с мърморене и не бе преставал оттогава. Кестениявата му коса бе рошава и очите уморени, доказателство, че Джо го бе измъкнал от хубаво легло и го бе отделил от още по-хубава жена. Зейн винаги се бе проявявал като ненаситна хрътка, но откакто се ожени за Тамара — двойно повече.

За да подразни братовчед си още малко, Джо каза:

— По дяволите, Зейн! Ти си по-капризен от старица, кълна се. Тамара ти влияе, нали?

И Зейн, и Луна навъсено погледнаха Джо, което едва не го накара да се разсмее на глас. В момента той единствен беше в добро настроение. Но пък пред него се очертаваше приключение с Луна. От негова гледна точка нещата вървяха добре.

— Ами, разстреляй ме, че ме е грижа — изръмжа Зейн. — Все още не разбирам защо не си казал на никой, че са те пребили почти до смърт.

— Какво щеше да направиш, братовчедо? Щеше да пристигнеш и да си играеш на медицинска сестра? Щеше да ми сервираш супа в леглото? И щеше да държиш студен компрес на главата ми? Щеше да ми мериш температурата?

Зейн го сръчка възмутено:

— Можех да те измъкна от страданията.

Това разсмя Джо:

— Не, благодаря. Добре съм и с всяка изминала минута ставам все по-добре — той прати въздушна целувка на Луна, а тя изимитира как търси камък, вероятно, за да го удари с него.

По дяволите, беше прекрасна в гнева си, а тя бе гневна, откакто ѝ съобщи за тръгването.

Преди това обаче, когато бе загубил разума си и едва не я бе обладал там до стената, Луна бе толкова възбудена, че би могъл да я люби с часове, без въобще да забележи болките и раните си. Усещането за копrienеното ѝ дупе бе запечатано в ума му. И как вътрешните ѝ мускули бяха обхванали пръста му, когато го притисна... По дяволите! Нямахте търпение да почувства тази разгорещена, жадна хватка и върху пениса си.

— Приземи се, Джо!

Джо се сепна и отново се обърна към Зейн. Гласът му беше по-дрезгав и по-топъл при думите:

— Ако те безпокоя всеки път, когато някой кучи син си получава заслуженото, няма да се отървеш от мен.

Зейн поклати глава с възмущение:

— На колко си вече... почти четиридесет?

— Пепел ти на езика! На тридесет и шест съм! — и усещаше всяка от тези проклетни години. Та ако беше на двадесет, вече да се е възстановил след подобен побой. А сега трябва да се съсредоточи изцяло, за да стои изправен.

— Достатъчно си възрастен, за да престанеш да се правиш на жилав мъжага, а да улегнеш, преди някой да извади късмет и да те пречука.

— Ако улегна и се задомя, само след седмица ще съм отегчен до смърт. Не, благодаря, Зейн! Харесва ми моя живот — но не би имал нищо против да си даде една по-дълга почивка заедно с Луна.

Юнското слънце изгря ярко, разкъса помайващите се сенки на горещата нощ и принуди Зейн да засенчи очите си.

— Помисли за това там — той хвърли поглед към Луна, която се бе заела с тъмните си слънчеви очила. — Може да откриеш, че семейното блаженство ти допада.

Джо се захла и прегърна Зейн, докато вървяха към камиона. Прегръдката изглеждаше приятелска, но всъщност той се нуждаеше от

подкрепата на братовчед си. Облегна се с цялата си тежест на Зейн, който се намръщи.

— Защо всеки мъж, който надене хомота — интересува се Джо, — иска да види същата примка около други мъжки гърла?

— Мъдрост?

— Звучи смешно от устата на мъж, който до неотдавна споделяше разбиранията ми.

Зейн сви рамене:

— Докато не срещнах *подходящата* жена. Изчакай. Когато срещнеш подходящото момиче и ти ще почувстваш същото.

Джо се съгласи до известна степен. Не че щеше да го изрече, та нали Луна тайничко слушаше. Тя не отговаряше на коментарите на Зейн, но Джо видя как се изчервява. Гняв или смущение? Няма значение. Беше все така очарователна.

Над покрива на камиона попита:

— Сигурна ли си, че ще можеш да караш през целия път?

Джо не можеше да види очите ѝ през слънчевите очила, но долови хапливостта на тона:

— Щеше ли да ми зададеш същия въпрос, ако бях мъж?

— Ъ-ъ... не. Но Луна, ти *не си* мъж.

— Млъквай, Джо! — тя отвори вратата и се изкатери в камиона, зад кормилото.

Джо се засмя. Гняв. Съвсем ясно е — гняв. После се обърна към Зейн.

— Дяволски забавна е, нали?

— Понякога — двигателят запали с грохот и даде възможност на Зейн да продължи поверително: — Самохвалството настрани, но сигурен ли си, че ще се справиш?

— Да гледам две дечурлига? Да, разбира се.

— Не е толкова лесно, знаеш ли? Разбрах, че си навличаш голяма бея и половината град ще ревне срещу теб.

— Така ли? — нима Луна го беше подвела? Имаше ли значение? Като чу, че положението може и да е по-лошо от очакваното, Джо реши още по-твърдо да бъде до нея, да я защитава, да ѝ помага. Може би и да види малко екшън.

— Ако знаех, че имаш проблеми с този Бруно Колдуел, нямаше да те препоръчам на Луна — призна си Зейн.

— Тогава се радвам, че не знаеше... — Джо се стегна и думите му заглъхнаха, а сетивата му усетиха познато бодване. Мускулите се стегнаха сякаш се подготвяше заплаха. Той огледа района и веднага видя една кола, паркирана на отсрещната страна на улицата. Зад волана седеше едър мъж. Русолявата му коса почти бе скрита от ниско нахлупена шапка, слънчеви очила закриваха очите му. В момента не ги наблюдаваше, но напрегнатото виране бе нещо осезаемо и Джо вече го беше почувствал.

Наблюдаваха ги.

Джо държеше колата и шофьора под око, опитваше се да накара Зейн да замълчи и да реши как да продължи да действа, но мъжът вече бе започнал да премества нещо на седалката до него. Той хвърли поглед на Джо и включи на скорост.

— По дяволите... — Джо тръгна с големи крачки към улицата, но едва бе слязъл от тротоара, когато колата отпраши, а под гумите ѝ се разлетя чакъл и прах. Добре обучен, Джо мислено отбеляза марката на автомобила и запомни номера, докато се загуби надолу по улицата.

Зейн пристигна зад него.

— Какво става, дявол го взел?

— Трябва ми лист и химикалка — Джо се обърна и почти се сблъска с Луна. Хвана я за ръката, за да не се олюлее и продължи: — АМ 768 Ю.

— Какво?

— Запомни го — мина покрай нея и отиде до камиона, за да вземе мобилния си телефон. — Намери ми химикалка и лист, скъпа.

Набра някакъв номер и му отговори при второто позвъняване.

— Здравей, Джо е. Да... Ще провериш ли някои автомобилни номера?

Зейн и Луна стояха до него, мълчаливи и бдителни. Той знаеше, че те са забравили за връзките, създадени през разнообразната му кариера, но сега щяха да са свидетели на предимствата да познава някои хора.

— Готов ли си? — Джо взе химикалката и късче хартия, които Луна му подаде. Докато говореше, си записа номера. — Златист себринг с подвижен гюрук. Номер от щата Охайо. Алфа-Майк-768-Юниформ. Да, можеш да ми звъннеш на мобилния.

Джо продиктува номера и затвори.

Луна сграбчи ръката му.

— Джо? Какво става?

Той пхна листа в джоба си и отговори:

— Наблюдават ни.

— Сигурен ли си? — тя се огледа наоколо, изпълнена с нови чувства и раздразнение.

Джо едва не се прокле. Нямаше намерение да я плаши, но в същото време знаеше, че ще направи всичко възможно, за да бъде тя в безопасност; нямаше да ѝ навреди да е нащрек.

— Не, но не вярвам в съвпаденията.

— Пак ли беше онзи проклет Бруно Колдуел?

Луна изглеждаше готова да се бие заради него.

Джо поклати глава:

— Не успях да видя мъжа много добре, но изглеждаше по-млад, с дълга, тъмноруса коса, която стигаше почти до раменете му. Бруно е почти плешив и много тъмен.

Луна изви устни и се замисли. Джо се зачуди дали тя въобще знае, че продължава да го държи за ръката.

— Ще се обадим ли на полицията?

Джо плъзна ръка около раменете ѝ и я притегли близо до тялото си, сякаш за да я защити. После попита:

— И какво ще им кажем? Че някакво копеле отсреща на улицата ни наблюдава? Няма закон, който да го забранява — той я побутна обратно към камиона, зад волана. Колкото по-скоро напуснат града, толкова по-хубаво. — Не, по-добре да действам, както аз си зная.

Зейн сви устни:

— Дявол го взел, какво значи това?

— Означава, че вярвам на себе си и на своите способности повече от на всеки друг.

— Това не ми харесва — Зейн скръсти ръце на гърдите си. Един осемдесет и осем, той беше около два сантиметра по-нисък от Джо и около двадесет килограма по-лек, но в този миг успяваше да изглежда достатъчно едър. Кимна към ръката на Джо. — Да не би да възнамеряваш да използваш това, ако го хванеш?

Джо се сепна и видя, че бе извадил ножа, без дори да се усети. Чувстваше се доста нервен от настоящото положение и го отваряше, затваряше, отваряше, затваряше. Острието бе дълго и смъртоносно

остро, при отварянето сякаш се превръщаше в част от ръката му. Филипинското ножче не бе предназначено за хвърляне, но като го отвореше, Джо можеше да го метне със смъртоносна точност. Беше така свикнал със своя нож, че успяваше да го отвори по-бързо и от сгъваемо ножче.

Когато натрапникът бе нахлул в апартамента му по-рано, той нарочно не бе взел ножа си. Нощното му зрение бе повече от добро, но Луна спеше на дивана или се моташе наоколо и той не искаше да рискува тя да бъде случайно наранена.

Джо щракна, затвори ножа и го прибра.

— Да, ще го използвам, ако се наложи — в този миг срещна втренчения поглед на Луна и усети опасенията ѝ. Обърна се и прошепна на Зейн: — По дяволите, плашиш Луна. Престани да се безпокоиш, просто затвори добре апартамента ми. Моля те!

— Обещай ми да внимаваш.

Джо сви устни и издекламира:

— Да, майко — не се чувстваше удобно братовчед му да го глези. — Между другото, обадох се на Аликс. Тя ще дойде скоро и ще ти помогне. Знае кои неща са мои и кои съм наел заедно с апартамента. Все пак гледай да не остава сама, ясно ли е? Познаваш я. Ако види някой да шпионира, ще е склонна да отиде право там и да поиска да се предаде в полицията.

Зейн се засмя, въпреки лошото си настроение.

— Все още е така безстрашна, а?

— Безстрашна, вятърничава и дръзка като дяволица — Джо не искаше да обсъжда всички черти, по които характерът на сестра му приличаше на неговия. Беше ѝ повлиял много зле. — Обзалагам се, че никога няма да се омъжи, защото плаши до смърт поне половината мъже.

— В това отношение е малко като Луна.

Джо снижи гласа си още и промълви:

— Ами, Луна не ме плаши. Мога да се справя с нея.

— Говориш като мъж, заслепен от страст. Знаеш ли, накрая ще изплюеш онези думи, а? — Зейн поклати глава и се засмя. — Господи, надявам се да съм наоколо, за да те видя.

— Трай коньо за зелена трева! — той леко побутна Зейн, за да го отрезви. — След като приготвиш останалия ми багаж, предай ключа на

хазяина и тръгвай. Платил съм предварително за месец, но ако все пак има някакъв проблем с наема, ме уведоми. Аликс ще складира нещата ми у тях. Разбра ли?

Луна подаде глава през прозореца.

— Ще тръгнем ли днес или вие, приятелчета, възнамерявате да клюкарствате цял ден?

С две думи тя успя да подобри настроението му.

Мрън, мрън, мрън. Джо изуми братовчед си с една мечешка прегръдка. Насинените му ребра го заболяха, но си заслужаваше заради реакцията на Зейн. Джо се отдалечи, а Зейн избърбори нещо. Джо се качи на седалката до Луна, закопча си колана и уморено простена.

— Имаш ли нещо против да подремна, докато ти караш? Малко съм уморен от вълненията.

Както и се бе надявал, гневът на Луна се изпари. Странно как тя винаги бе прикривала тази своя грижовност. Харесваше му. Харесваше и нея и нямаше нищо против прилива ѝ на загриженост. При повечето жени това го задушаваше, ала с Луна му... допадаше.

Тя започна да се суети около него.

— Имаш ли нужда от обезболяващо? Имам в чантичката си. Ето, помислих си, че може да искаш възглавница и взех една — тя я бутна под главата му, а Джо наклони седалката и опъна дългите си крака. — Настаня се удобно и почини. Ще те събудя на бензиностанцията.

Зейн се наведе към колата.

— Престани да го глезиш, Луна. И така си е непоносим.

— Зная — отговори тя мило, — но не обичам да гледам как страдат дори и змиите.

Зейн се засмя, а Джо се престори на обиден, но всъщност нямаше нищо против закачките ѝ. Знаеше, че Луна се бори. Остроумниченето беше нейният начин да се справи с факта, че е привлечена от него. Той не бе сляп. Знаеше, че и тя усеща химията помежду им така, както и той.

Младата дама го желаше, но това я плашеше. Той я плашеше. А за жена като Луна страхът не бе приемлив.

Ще ѝ помогна, реши Джо. Всъщност, ако успее да се овладее. Няма да е лесно, ако тя продължава да е все така кисела, закачлива и сексапилна. Той се облегна назад и затвори очи.

— Сбогувай се, Зейн.

— Довиждане. И не забравяйте да се обадите веднага щом пристигнете в Северна Каролина.

— Ще се обадим — обеща Луна. — Благодаря за всичко, Зейн.

— Няма защо — той отстъпи назад. — Обади се, ако имаш нужда от помощ с децата.

— Добре — тя запали камиона.

— Джо? Пази се.

Джо му помахаша, а Луна потегли. Джо се изненада, но му се доспа. Може би ще затвори очи за малко. Луна умееше да следва знаците и да ги закара здрави и читави и без негова помощ.

След няколко минути Луна се усмихна на Джо, който вече тихичко похъркваше. Ръцете му лежаха върху мускулестия корем, пръстите бяха преплетени. Главата му се бе плъзнала по възглавницата и бе опряна на прозореца, а ранното утринно слънце блестеше върху златната халка на ухото му. Дългите тъмни мигли омекотяваха чертите му и ярко контрастираха на наболата брада на изсечената челюст и леката чупка на някога чупения му нос.

Дори и боговете имаха моменти на слабост. Тя въздъхна.

Защо, о-о, защо това го правеше още по-привлекателен?

Простите дрехи и непретенциозното жилище го караха да мисли, че Джо Уинстън е фалирал. Това предположение трябваше да се преосмисли при вида на скъпия черен камион, който мина покрай уличката, където бе паркирал. Джо Уинстън или бе обеднял заради камиона, или си избираше за какво да си харчи парите. А с репутацията на Джо, би се обзаложил, че е последното. Мъжът не му приличаше на глупак.

С прикрито внимание към подробностите, той наблюдаваше как лъскавият камион минава покрай него. Вече бе изключил голямото ухо и бе махнал слушалките. Добре че го направи, иначе грохотът от този мощен двигател щеше да го проглуши. Подслушвателят бе нагласен да се изключва при всеки по-силен шум, но понякога не бе достатъчно бърз и дращеше по мозъка му.

Когато купи голямото ухо, му отне известно време, за да разбере как да го използва ефективно. Улавяше и най-тихия звук от разстояние.

Освен това улавяше всеки друг шум и затова беше трудно да го използва в пренаселени местности. Има късмет тази сутрин, защото Уинстън бе решил да се измъкне на зазоряване. Имаше малко смущения заради пробуждащите се птици, но той чу каквото му трябваше.

Значи Уинстън знае за Бруно. Вероятно не бе голяма изненада. Джо не би доживял този ден, ако беше идиот. Фактът, че Уинстън знае, може би ще усложни работата, но няма да позволи да му попречи.

Не и този път.

Сега теренът беше чист, той излезе от колата и отиде отпред, за да смени фалшивия номер с оригиналния. Направи същото и отзад, после пъхна двете фалшиви ламарини в една торба заедно с голямото ухо и куп различни други инструменти. За тази мисия беше приготвил електрическа палка, която произвеждаше петстотин хиляди волта обезкуражаване за нападателите, очила за нощно виждане, несмъртоносни амуниции и общ набор от ограничители за ръце и крака, стоманени и найлонови.

Спря само за миг. Бяха споменали деца. Това накара тялото му да се вледени и предизвика няколко спазъма в стомаха. Съвестта му бе толкова стара и ръждясала, че понякога се съмняваше, че въобще съществува, но не бе така закоравял, че да може да пренебрегне възможната опасност за децата. По дяволите, не искаше в огъня да попаднат невинни хора и в никакъв случай деца.

Мъжът притисна юмрук към корема и си каза, че просто ще трябва да разчита Уинстън да ги държи далеч от всичко. Той имаше по-важни задачи, върху които да се съсредоточи, например фактът, че Уинстън бе заявил целта си. Северна Каролина. Погледна часовника. Да, трябва да размърда задника си, за да ги настигне.

Остави колата в уличката, предположи, че ченгетата ще я открият скоро и ще я върнат на собственика ѝ. Ако намери минута или две, дори може да се обади анонимно. Но все още не.

Преди да заеме поста си тази сутрин, той бе паркирал своя стар и обикновен кафяв седан само на няколко метра. Колата бе част от необходимото оборудване. Имаше дебела метална мрежа, здраво закрепена между предните и задните седалки, и служеше като клетка за транспортиране на пленници. Нямаше дръжки от вътрешната страна, не можеше да се избяга. Щом веднъж затвореше някой отзад,

той оставаше там, докато не го освободи. Би се обзаложил, че и Уинстън е притежавал някога подобна кола.

Доволен от реда, той сложи всичко в багажника, включително глупавата шапка, която носеше преди малко, след това напусна града. Излезе на шосе 75 Юг, маршрутът на Уинстън и жената. Остави прозореца отворен, така че влажният въздух да поддържа бдителността му. Русата му коса се развяваше пред лицето и му напомняше, че се нуждае от подстригване. Ще се погрижи за това, след като свърши работата.

След двайсетина минути настигна камиона. Те се движеха в най-дясното платно, защото теглеха червена кола Контур и по същата причина се виждаха отдалече. Много мило от тяхна страна така да го улеснят.

Несъмнено Уинстън бе умен кучи син. Но сега правеше грешка след грешка — като начало се остави да го сварят неподготвен преди няколко нощи.

За нещастие, онази кучка Амелия се бе появила, крякаше и привличаше вниманието, като се правеше на загрижена за добруването на Уинстън, така че той не успя да направи своя ход. Заради нея не можа да свърши работата си тогава. Но няма да позволи друг удобен случай да му се изплъзне.

Няма значение колко добър бе Джо Уинстън.

Той смяташе себе си за по-добър.

— Къде, по дяволите, е това място? Караме с часове.

Луна си пое дъх за кураж. На Джо очевидно му бе неудобно, беше уморен и кисел. Съчувстваше му, наистина, но той трябваше да се постави на нейно място. Беше ѝ писнало от настроението му, гърбът и вратът я боляха от осемчасовото шофиране и искаше да похапне. Не бърза закуска с миризма на препържено и тежък вкус, а истинска храна. Дори фъстъчено масло и сладко би било добре, но в никакъв случай не би могла да преглътне още един хамбургер от крайпътен ресторант. Ух...

— Не е много далеч — отговори му тя през зъби, но всъщност нямаше никаква представа. Беше се обадила на Патриша още преди няколко часа, веднага щом реши, че е достатъчно късно и всички вече

са станали. Патриша трябваше да ги посрещне, но Джо настояваше за толкова много почивки, че момичето щеше да чака по-дълго време от очакваното. — Знаците сочат, че трябва да продължим на югоизток, докато стигнем до Област Гостоприемство.

Джо отклони поглед от страничното огледало на колата.

— Област Гостоприемство?

— Ами, да. Симпатично име, а? — по време на пътуването Джо или спеше, или ядеше и Луна не бе имала възможност да му разкаже за мястото, където отиваха. Този мъж имаше невероятен апетит.

Твърдеше, че наваксва за дните, в които не бе хапвал нищичко, и Луна се опита да не се оплаква от честото спиране по разни ресторанти. Тя самата хапна съвсем мъничко, не си падаше много по бързи закуски.

— Бил съм тук — каза ѝ Джо. — Когато бях ловец на глави. Попаднах в ситуация и хванах двама мъже, а не само този, който преследвах. Другият имаше издадено съдебно постановление за арест и аз се свързах с областните власти. Те бяха изключително доволни, че съм го намерил. Дежурният полицай ми каза, че с бягството му от ареста, този мъж е накарал всички да изглеждат като глупаци. Дойдоха да го приберат, благодариха ми и ме поканиха на гости. Имах нужда от почивка, така че приех поканата.

— И през цялото време пиеше и преследваше местните жени?

Джо се засмя:

— Не, всезнайке. Няколко жени се опитаха да преследват мен, но аз почти през цялото време бях на риболов, с лодката или просто мързелувах. Беше ми отнело повече от шест седмици да хвана мъжа, който преследвах, така че си бях заслужил почивката.

— Ти си рибар?

Джо се усмихна.

— Разказвам ти страхотна история как съм спипал лошите, а ти забелязваш само това? Да, рибар съм. Когато ми се отдаде възможност. Не че съм специалист, но е доста отморяващо.

Доволна от коментарите му, Луна каза:

— Тогава ще ти хареса мястото, където отиваме. Къщата е разположена на Тихото езеро. То е малко повече от четиринадесет акра и е тяхна собственост.

Сега пък Джо се изненада.

— Собственици са на езеро?

— Да. Мисля, че майка им го е използвала и за препитание, но лелята ми съобщи, че след като се е нанесла, се е отказала от това.

— Но това е... — Джо хвърли поглед на страничното огледало, замълча и накрая предложи: — Виж, там има заведение „Сметанов крем“. Хайде да си вземем сладолед.

Луна потърка чело.

— Джо, не е възможно пак да си гладен.

— Сладоледът няма нищо общо с глада. Божичко, навън е 92^[1] градуса — той плъзна ръка по бедрото ѝ, съблазнително я щипна. — Не ти ли е горещо? На мен да. Един малцов сладолед наистина ще убие змея.

Е, след като поразмисли, и на нея ще ѝ дойде добре нещо освежително. Близостта с Джо ѝ въздействаше, той не излизаше от мислите ѝ.

— С тази скорост никога няма да стигнем, а аз наистина искам да се измъкна от проклетия ти камион.

— Мислиш, че камионът ми не е удобен?

Тя излезе от магистралата и зави към наблъскания с коли паркинг.

— Малката ми кола е много, много по-добра. Дори и с издърпана седалка едва стигам педалите на камиона ти.

Луна изчака отговора му, но той почти не слушаше оплакванията ѝ. Продължаваше разсеяно да гали бедрото ѝ и да гледа в страничното огледало. Най-накрая на нея ѝ хрумна, че наблюдава нещо. Или някого.

Пое си рязко дъх и раздразнено изсумтя:

— По дяволите, Джо, какво правиш?

— Хммм? О-о, нищо. Следят ни, това е всичко.

Луна го зяпна:

— Това е *всичко*?

— Не исках да те плаша, но... да — Джо се завъртя на седалката, двамата загледаха пътя зад тях и преминаващите коли. — Потаен е, който и да е той. Знае, че съм го забелязал и продължи напред.

Гневът ѝ заклокочи:

— От къде знае, че си го забелязал?

— Спирахме често — Джо ѝ хвърли многозначителен поглед. — Проверяха го. Той внимаваше да не отбива зад нас, но колкото и пъти

да те карах да спираме, колкото и време да се мотаех, той все успяваше да е на дискретно разстояние зад нас.

Логиката му я впечатли.

— Може да е съвпадение.

Джо поклати глава.

Казваше това не за първи път. Луна бе доста уморена, доста изнервена, но заби юмрук в рамото му.

— Негодник.

— Оу, хей... — той я хвана за китката и притисна ръката ѝ към мускулестото си бедро. — Защо ме нападаш?

Луна изви пръстите си. Джо държеше дланта ѝ прекалено близо до най-мъжките си части, а очаква тя да отговаря на въпросите му? Усещаше топлината му и стегнатия, твърд като камък мускул. Джо беше такъв дявол... Но Луна няма да му се даде така лесно. Беше твърдо решена. Попита:

— Защо не ми каза?

Джо се огледа и тя усети втренчените погледи на няколко души наоколо. За разлика от нейния глас, неговият звучеше спокойно и напълно равнодушно:

— Какво щеше да направиш? — той премести ръката ѝ мъничко по-нагоре. — Освен да се изнервиш, да поглеждаш често-често в огледалото и може би да се блъснеш в нещо?

— Нямаше да се блъсна — но щеше да се изнерви. По дяволите да върви Джо, той беше прав. — От сега нататък очаквам да ми казваш всичко. *Всичко*, Джо. Разбираш ли ме?

— Да, разбира се. Както кажеш, скъпа — думите му бяха търчи-лъжи. Луна тъкмо щеше да му го каже, когато той се наведе напред и докосна устните ѝ с топла, истинска целувка. Пръстите ѝ се свиха на бедрото му; устните ѝ се разтвориха, без тя дори да се усети.

Езикът на Джо се заигра с долната ѝ устна, после лекичко се вдигна. Луна почувства усмивката му и чу думите:

— Кое ще ти достави най-голямо удоволствие? Освен аз, де? Тук сякаш имат страхотно меню.

Джо вмъкваше сексуални намеци и в най-обикновения разговор и тя едва успяваше да го следва. После усети, че той вече бе пуснал

ръката ѝ, ала пръстите ѝ продължаваха да стискат бедрото му в горната част. Тя го избута и направи всичко възможно, за да пренебрегне триумфалния му смях. Попита:

— Ами мъжът, който ни преследва?

Джо отвори вратата и излезе, после се наведе да съобщи:

— Аз ще карам до края. Няма да може да ни последва.

— Но...

— Никакво *но*. Сега ще взема голяма чаша шоколадов малц^[2]. Ти искаш ли? Или ще си поделим един? — отдръпна се от вратата. — Хайде да си го поделим. Харесва ми идеята. Ти ще го държиш.

Той затвори вратата, без да изчака нейното съгласие и отиде на края на опашката за сладолед. Походката му бе скована, но не куцаше както сутринта. Може би спокойствието, покоят по време на пътуването, а и дрямката, му бяха помогнали. Изглежда се подобряваше с всеки изминал час.

Луна се загледа в него, устните ѝ още горяха. Сред деца и родители, които чакаха своята почерка, той приличаше на черен пират. Заобиколена от безгрижни дечурлига, фигурата му изглеждаше още по-могъща. Черната му като катран коса, закачливо развявана от лекия ветрец, падаше на челото му; гъстите вежди и наболата брада правеха синия му поглед още по-остър, а той постоянно оглеждаше паркинга и всички наоколо. Стоеше с отпуснати крайници, готов... за всичко. Духът на опасност, който витаеше около него, правеше небрежното му стоене на опашка за сладолед нелепо.

Някой ги следеше.

Луна си спомни този факт и се огледа. Хрумна ѝ, че дори не знае как изглежда преследвачът им. Как може да бди, ако дори не разпознава мъжа?

Все още бе потънала в мисли, когато Джо почука на прозореца, това я накара да подскочи с къс, сепнат вик. Той се захили:

— Напрегната си, а. Е, мърдай. Аз ще карам.

— Джо, мога да се справя.

— Не.

Гневът ѝ се надигна. Джо има много да учи как да ѝ дава заповеди и да очаква тя да им се подчинява.

— Какво? — попита той невинно, когато тя продължи да го гледа гневно. Пресегна се през прозореца и нежно потърка брадичката ѝ,

шията, горната част на гърдите; бе погълнат от заниманието си, което въобще не подходеше на времето и мястото. — Не бях достатъчно учтив?

Луна разбра, че вече е загубила и се предаде с поклащане на глава и мърморене:

— Никога не си учтив и го знаеш.

— Не е вярно, но... все едно, винаги съм прав. Поне в ситуации като тази — пхна кичур коса зад ухото ѝ, отново разкри нежността си и накара сърцето ѝ да запърха. — Довери ми се, а? Мога да се отърва от всяка опашка, без дори да се напругам. А не ни остава много до градчето, нали?

Луна се поколеба, но изходът беше неизбежен. Ще е по-подходящо да стои на наблюдателния пост, когато разбере какво трябва да наблюдава. Извади даденото ѝ упътване и го прегледа.

— Съвсем не сме далеч.

— Чудесно — той отвори вратата на шофьора, започна да вмъква едрото си тяло на седалката зад волана и на нея не ѝ остана нищо друго, освен да се прехвърли несръчно през сгъваемата облегалка за ръце. — Сложи си колана.

Тя ядно го погледна през рамо, видя, че той зяпа дупето ѝ и отвърна през зъби:

— Винаги си го слагам — отпусна се тежко на мястото си и се пресегна за колана. Джо се държеше така деспотично, че ѝ се прииска да му откаже, но не желаше да рискува собствената си безопасност само за да го подразни. — Дай ми проклетото малцово мляко.

Той се засмя:

— Слушам, госпожо.

Веднага щом тя взе чашата от него, той дръпна седалката назад до край, за да направи място за дългите си крака.

Луна си глътна от освежителното питие. Вкусно.

— Е, кого търсим?

— Няма начин да не го видиш. Обикновен кафяв седан, обикновено на десет-дванадесет коли зад нас. Въобще не го искам зад нас в града. Ще е опасно за децата, а аз няма да рискувам. Ще си тръгна пръв.

Само мисълта за това ѝ бе омразна, но ако се стигне до това, щеше да остави Джо да си тръгне. Те се нуждаеха от нейните грижи, а

Джо можеше да се грижи сам за себе си. За щастие Джо направи няколко отклонения и те продължиха пътя си, без кафявата кола да ги преследва.

Завой след завой и пейзажът лека-полека се промени. Широките, натоварени магистрали отстъпиха пред тесни, почти безлюдни улици, които водеха към неравни асфалтирани пътища. Ако някой ги преследваше, несъмнено щяха да го забележат. Ала пътят зад тях остана чист.

Влязоха в Област Гостоприемство, но не видяха пътен знак към града, който търсеха и който комично бе наречен Визита. Обграждаха ги високи дървета, нарядко имаше само къщи и постройки, сякаш за да маркират живот. Очевидно бяха попаднали на задънена улица, а на Джо въобще не му хареса това.

Той се намръщи, отби и си сложи очила за четене с черна рамка. Взе картата и упътването от Луна и ги разтвори между тях.

— По дяволите, според картата трябва вече да сме пристигнали.

Главите им почти се докоснаха, когато Луна се наведе, за да погледне и тя. Луна постави пръст върху картата и посочи настоящото им местоположение.

— Изглежда трябва да продължим напред или поне докдето пътят ни позволява.

— Не ми харесва това. Не видях нито една табела, на която да пише Визита. Що за град ще е, ако си няма пътни знаци? — той хвърли бърз поглед на пустошта наоколо. — Проклетата мелодия „Избавление“ започва да се върти в ума ми.

Луна почти се разсмя, но Джо изведнъж се стегна и смехът заседна в гърлото ѝ. Погледът му срещна нейния, но бе така вледеняващ и железен, че тя се почувства неловко. Луна практически видя как косата му щръква, подобно на ръмжащо куче, усетило опасност.

Тя тъкмо щеше да го попита какво става, когато той се извъртя и някак си, без видимо движение, филипинското ножче се появи в ръката му. Със смесица от опасения и изумление, Луна се притисна назад към седалката.

После видя мъжа. Стоеше точно до прозореца на Джо и не се усмихваше. Господи, с тази черна брада, тъмен стъклен поглед и

особен вид приличаше на зло видение. Сърцето на Луна заби лудо в гърдите ѝ, после почти спря и замръзна заедно с цялото ѝ тяло.

Джо нямаше такъв проблем.

[1] По Фаренхайт. — Б.ред. ↑

[2] Шоколадов малц — студена напитка от малц, мляко, захар, често сладолед и/или шоколад — Б.пр. ↑

6.

Джо не си спомняше кога за последно е бил толкова ядосан. По дяволите, как така някой успя да се промъкне до него, без той да забележи? Божичко, остарява и става по-муден, може би наистина е време да улегне, започнаха да го изненадват все по-често и по-често.

Преди да са изминали и две секунди, Джо отвори вратата и отдалечи мъжа от Луна. Притисна го към дебелото стъбло на съседното дърво, задържа го неподвижен като обви гърлото му с една ръка, а с другата притисна ножа към ребрата му.

— Кой си ти?

Мъжът безизразно се втренчи в него. И ако Джо не грешеше, този мъж бе развеселен. Не се усмихваше, суровите черти на лицето не се смекчиха, но нещо в очите му го издаде. Определено не се страхуваше.

— Ако не знаеш кой съм — попита той спокойно, — защо ме нападаш?

По дяволите, Джо нямаше отговор на този въпрос. Действа инстинктивно, без съмнение бе напрегнат заради сексуалното въздържане и усилията да пази Луна в безопасност. Изпита нужда да се защити, но притисна мъжа още по-здраво.

— Ти ни следеше.

— Не — мъжът остана неподвижен, само гърлото му се раздвижи, за да изговори думите. — Приблжих се към камиона, за да говоря с теб.

— Така безшумно? — попита Джо.

Черните очи на мъжа заблестяха. Въпреки че Джо нямаше намерение да мърда, се почувства принуден да отстъпи крачка назад.

— Може би вие просто не се заслушвахте — отговори мъжът с дълбок и малко особен глас.

Вярно е, но неприемливо.

— Да се върнем към първоначалния ми въпрос. Кой си ти?

— Джейми Крийд. Живея в планината.

Джо погледна непроходимата стена от дървета, които се простираха нагоре по една висока планина. Не видя никакъв път. По дяволите, дори не видя козя пътека. Джейми просто... се бе появил. От нищото. Без дори да счупи клонка, за да предизвести пристигането си.

— Какво правиш тук?

— Търся си провизии.

— Какви провизии?

— Разпит ли е това? — не се усмихна, очите му бяха прями. — Добре. Имах нужда от още храна, муниции и батерии. И преди да попиташ, аз ходя на лов за храната си и затова ми трябват муниции.

— Пеша ли дойде? — Джо огледа мъжа. Носеше изтъркани дънки, здрави ботуши с връзки и потник под батистена риза с отрязани ръкави. Беше слаб, но жилав, чист, но небръснат. Брадата му можеше да конкурира само тази на отшелник. Може би беше отшелник.

Едва си го помисли и Джейми се засмя. Звукът бе прекалено дрезгав и груб, за да предполага често използване.

— Животът ми не те интересува много. Търсиш градчето Визита — това бе твърдение, не въпрос. — Почти сте там. След две мили пътят ще се спусне рязко надолу, сякаш напускате повърхността на земята, после ще видите остър лъв завой.

Неочаквано мъжът направи пауза, загледа се в лицето на Джо и присви очи:

— Тук сте заради децата.

По дяволите, как стигна до това заключение? Джо се стегна и попита:

— Какви деца?

Гарвановите очи се спуснаха по лицето на Джо, надолу към раменете му и го накараха да се почувства неудобно от щателния оглед. Мъжът разсеяно измърмори:

— Уилоу и Остин Колдър. Майка им умря преди известно време, а те имат нужда от майка — Джейми погледна зад Джо, към камиона, и макар че суровото му изражение не се промени, очите му се сгряха с мъжка топлина. Потърка нос с върха на пръста си, взря се в Луна така напрегнато, че Джо изръмжа. С тих шепот мъжът продължи: — Да, тук сте заради децата.

Сякаш Джейми бе привлякъл Луна само с поглед, Джо чу как вратата се отваря и разбра, че тя приближава. Дявол я взел, не може ли

просто да стои настрани от проблемите? Тъкмо щеше да ѝ нареди да се върне в камиона, когато Джейми се обърна към него и го прикова с напрегнатия си взор.

— Знаеш ли, този мъж не е заплаха за вас.

Луна застана до Джо, но той я побутна зад гърба си. Все още държеше ножа в ръка, и божичко, щеше да продължи да го държи, докато не се почувства в безопасност. Луна, добре че поне веднъж прояви благоразумие, остана зад него.

— Кой не е заплаха?

— Мъжът, който ви преследва — Джейми продължи да гледа над рамото на Джо, към Луна, която се бе надигнала на пръсти и надничаше. — Не е той.

По дяволите, още две секунди от това дрън-дрън и Джо щеше да му фрасне един юмрук. Така силно стисна зъби, че те запротестираха, после процеди:

— Какво точно означава това?

Равнодушен, Джейми сви рамене, после протегна ръка на Луна.

— Аз съм Джейми Крийд.

Луна се засмя, което вбеси Джо и му се прииска да хвърли сексапилното ѝ малко дупе обратно в колата. За какво, по дяволите, се смееше?

Тя се пресегна зад Джо, за да поеме голямата, почерняла ръка, протегната към нея.

— Здравей. Аз съм Луна Кларк.

Джейми отново каза:

— Тук сте заради децата.

Луна лудетината не изглеждаше така изумена от забележката му както Джо.

— Ами, да, аз съм заради това. Познаваш ли ги?

— Да. Добре е, че сте тук — той вдигна ръката ѝ до гърдите си, няколко минути я задържа на сърцето си, докато се взираше в нея с трезв, дълбок поглед, сякаш гледаше душата ѝ.

Джо чу как Луна вдишва и разбра, че тя е задържала дъха си досега. След няколко секунди Джейми кимна със сериозно удовлетворение.

— Чудесна си за тях.

Луна отново се засмя възбудено, припряно. Гневът на Джо се бе удвоил от нещо, което поразително приличаше на ревност, той отдели ръката на Луна от другия мъж и я хвана в своята, за да я пази. По дяволите, какво си мислеше този странник, да флиртува с Луна точно пред очите му? Прилича ли на мъж, с когото да си играе? А Луна му бе позволила, дори го бе окуражила.

Джо едва не изръмжа от объркване:

— Доста знаеш за нашите дела.

Джейми отново кимна бавно:

— Често зная доста неща — погледна нагоре към яркото синьо небе и се намръщи. — Трябва да тръгвам вече. Трябва да съм у дома преди здрач, а ме чака дълъг път.

— Благодарим за помощта ти — побърза да му каже Луна.

Джо не можеше да повярва, рязко се обърна и я зяпна.

— *Неговата* помощ? Че как ни помогна? Като хвърли неясни, зловещи коментари за неща, за които не би трябвало да знае?

Луна примигна, изненадана от яростното му настроение.

— Ами, каза ни... де да зная. Каза, че децата се нуждаят от мен и че съм точно за тях, и че мъжът, който ни преследва, не представлява заплаха за нас.

Джо се изсмя:

— И ти му повярва просто така?

Тя вдигна рамене.

— Защо не?

Възмутен от наивността ѝ, Джо се обърна към Джейми... но той си бе отишъл.

— Мамка му!

Джо пусна Луна, за да може да обиколи района набързо, но мъжът буквално се бе изпарил. Никъде нямаше и следа от него. Пътят напред бе пуст, а встрани всичко бе непокътнато и толкова залесено, колкото мястото, от където бе дошъл Джейми Крийд. Джо се съсредоточи, но не можеше да види или чуе нещо друго, освен шумоленето на листата или пукането на клонките. Или мъжът бе дух, или много, много опасен.

Луна докосна Джо по гърба. Шепотът ѝ бе тих, изпълнен с благоговение:

— Удивителен е, нали?

Жестока ревност спря дъха на Джо. Изправен пред тази непозната емоция, той се овладя с много мъка.

— Да тръгваме — постави ръка на гърба ѝ и я побутна към камиона.

Тя или не забеляза опасното му настроение, или не я бе грижа, защото просто започна да си подсвирква.

Свирукането ѝ стана пронизително, когато Джо я завъртя и почти прилепи към гърдите си.

— Какво...

Само за да ѝ напомни, че е имало защо да го взема със себе си, Джо я целуна силно. Миглите ѝ се спуснаха, почти покриха очите и придадоха мекота на погледа ѝ. Заради него? Или все още мислеше за онзи никаквец?

Без да е напълно сигурен, Джо я потупа по дупето и каза:

— Качвай се в колата, момиче.

Тя дръзко се засмя и разтърка дупето си с две ръце.

Привидение или мъж, за Джо нямаше значение. Ако попадне на Джейми Крийд отново, ще изиска някои отговори. Дотогава Луна трябва да прояви достатъчно разум и да не го предизвиква.

Изминаха следващите две мили в напрегната тишина, изведнъж пътят наистина се спусна надолу. Склонът бе толкова стръмен, че и Луна, и Джо затаиха дъх. Но както Крийд твърдеше, остър завой ги върна отново на право шосе. Когато стигнаха в подножието на стръмния склон, видяха хълма, който се спускаше надолу и после отново се изравняваше. Спускането изглеждаше по-страшно, отколкото беше в действителност. Появиха се къщи и голям, нарисован на ръка надпис: „Визита. Тук ни харесва“

— Упътването сочи, че къщата е в края на града. Просто трябва да следваме главния път.

Изминаха още десет минути, преди да открият дългата, посипана с чакъл алея към къщата. Алеята бе над двеста и петдесет фута и ги отведе през горска местност до малка полянка.

Вляво пътят продължаваше, едва забелязвайки се през къпинаци, ниски храсталаци и няколко вечно зелени дървета. Вдясно множество огромни дървета образуваха гъста гора. Не можеха да видят езерото, но все пак местността бе живописна и много уединена.

В средата се издигаше голямата къща, която определено се нуждаеше от ремонт, но бе изключително внушителна. Виждаше се веранда, обграждаща три страни на първия етаж, и още една, която опасваше целия втори етаж. На горния етаж се забелязваха врати, може би към спални, а два от капациите на прозорците липсваха.

Шинделите бяха така изкривени и остарели, че Джо се зачуди дали покривът капе при дъжд. Верандите бяха невероятни или поне щяха да станат след малко освежително боядисване. Клоните на две огромни дървета се простираха и хвърляха сянка отпред и отстрани. Нямаше истинско градинско оформление, само бурени и пак бурени.

Луна се наведе напред, за да огледа по-добре. Въобще не бе отблъсната от лошото поддържане.

— С малко козметика ще стане красиво.

Джо паркира камиона и изключи двигателя.

— Късметлийка си, аз съм сръчен.

— Фук, фук, фук. Всички мъже са еднакви.

Джо се засмя:

— Нямах предвид в леглото, дяволице.

— Жалко, защото не съм те довела, за да работиш.

— Хей, не съм казал, че нямам желание. Добър съм и в двете — изчака, докато тя премести златисто кафявите си очи към него и ѝ намигна: — Мога да те накарам да стенеш и да направя някои поправки.

Луна изсумтя:

— Ти вече ме накара да стена... от смущение — тя отвори вратата и излезе.

Джо Уинстън я последва.

— Само защото продължаваш да ми отказваш — той отново огледа къщата.

Да, би могъл да я стегне и ще изглежда доста по-добре. Винаги му бяха допадали уханието на стърготини и удовлетворението от работата с ръце.

Освен това помощта за Луна няма да попречи на целите му. Когато забележи колко полезен може да ѝ е той, вероятно ще престане да въздиша по проклетия Крийд.

Едва бе направил крачка, когато чу дандания.

Луна се намръщи заради силните гласове, които се носеха през отворената предна врата към двора.

— Сякаш котки се бият.

Той хвана ръката ѝ и я поведе напред.

— Хайде да разберем какво става.

Когато стигнаха до входната врата, Луна почука, но никой не отговори. Чуха разправия между жени, един глас бе хленчещ, един решителен, един възмутен и зъл. Луна отвори вратата, не бе заключена, и извика:

— Ехо?

И двамата бяха проврели глави навътре, когато гласовете утихнаха и се чу шум на приближаващи стъпки. Жената, която първа стигна до тях, бе много висока, около четиридесетте, и носеше престилка на чувственото си тяло. Бе привлекателна, но по някакъв грубоват, циничен начин. Тя се вторачи в Джо, погледът ѝ бе съвсем открито преценяващ и одобрителен.

— Е, кой си ти?

Луна си проправи път с рамо, пресегна се през Джо и подаде ръка.

— Луна Кларк. Тук съм заради децата.

Жената я пренебрегна. Приглади тъмнорусата си коса, облиза устни и се усмихна на Джо.

Тогава в стаята се втурна друга жена — модно елегантна и облечена с шикозен копринен костюм с панталон, тъмната ѝ коса бе разпусната по раменете.

— Слава богу, че си тук. Сега ще можеш да се справиш с... — тя видя Джо, спря се и започна да се издокарва. — Здравейте.

Джо чу силното и грубо изсумтяване на Луна, но реши, че е време за отплата. В края на краищата тя нали флиртува с Джейми Крийд... Подаде ръка.

— Аз съм Джо Уинстън. Дойдох заедно с Луна.

Жената с престилката първа хвана ръката му.

— Добре дошли. Дайна Бел, икономката — Дайна не пусна ръката му, а очите ѝ се спуснаха към него в недвусмислена покана. — Ако се нуждаеш от нещо при престоя си тук, Джо, просто се обърни към мен.

Уинстън я удостои с най-хубавата си фалшива усмивка и видя как устните ѝ леко се разтварят в отговор.

— Благодаря, Дайна. Оценявам това — опита да издърпа ръката си от нейната, но не постигна голям успех, докато другата жена не си проправи път до него.

— Аз съм Патриша Абът, лелята на децата — тя огледа Джо и погледът ѝ се задържа на гърдите му. — Охо. Не знаех, че Луна ще доведе със себе си мъж.

— Проблем ли е това?

Патриша сграбчи ръката му и припряно заговори:

— Не, разбира се, че не. Тъкмо навреме пристигнахте за обяд. Мислех си да похапнем, преди да тръгна.

— Вече тръгваш? — попита Луна.

Дайна се намръщи:

— Обяд ли? Кога ти хрумна? Не си ми казала нищо за обяд.

Смутена, Патриша хвърли многозначителен поглед на Дайна. Усмивката ѝ приличаше повече на озъбване. Заяви:

— *Сега* ти казвам.

За икономка Дайна изглеждаше доста недоволна относно нещо толкова обикновено като обяд и съвсем не прояви уважение към работодателката си.

Тя изсумтя и се нацупи на Патриша.

Една друга жена обяви присъствието си със звучно хммм. Застана на прага, скръсти слабите си ръце на гърдите, а на лицето ѝ се изписа инат. Тя очевидно бе в края на двайсетте, началото на трийсетте и за разлика от другите имаше очи единствено за Луна.

— Значи вие сте госпожа Кларк?

Луна направи крачка напред.

— Да, аз съм.

— Джули Роуз, замествам учителката им през лятото. Дойдох, за да обсъдим проблемите на децата, и няма да си тръгна, докато не кажа каквото имам.

Патриша изстена театрално.

Дайна поклати глава.

Луна грейна:

— Чудесно! Много се радвам да се запознаем, госпожице Роуз. И аз искам да си поговорим за децата. Къде са те, всъщност? Искам да ги

видя.

Джули се смръщи на Патриша, обвинението ѝ бе явно:

— Странно, но очевидно никой тук не знае.

Наложи се Джо отново да отскубне ръката си, но за нещастие Луна не му обръщаше никакво внимание и не забеляза как жените се умилкват около него. Флиртуването въобще не бе забавно — беше дори дразнещо — ако Луна не го забелязва или не му обръща внимание. Най-накрая той се освободи, отдръпна се от жените и се премести до Луна, да не го достигат останалите.

Луна погледна въпросително Патриша:

— Децата?

Отговори ѝ икономката, като небрежно помахна с ръка.

— Навън са някъде. Кой ги знае до къде са стигнали. Невъзможно е да ги следи човек, вечно бягат...

Луна стисна зъби, тонът ѝ стана зловец:

— *Бягат?*

— Играят — побърза да обясни Патриша и хвърли обвинителен поглед на Дайна. Изсмя се неискрено. — Обичат да играят до езерото и в гората зад него. Ще се появят рано или късно.

Уинстън се намръщи. Беше предпазлив по природа, но след толкова години на опасни занимания беше станал още по-внимателен. Децата трябваше да са добре защитени и наглеждани. Още от детството си знаеше, че когато не се знае къде е едно дете и какво прави, то вероятно прави бели.

— Не е ли малко опасно? Те са само на четиринадесет и на девет години.

Джули кимна:

— Точно така. Нуждаят се от граници и ред.

— Глупости! Остин тича с малката си тълпа приятелчета, а Уилоу винаги е заобиколена от млади мъже — Патриша снижи глас и обясни със заговорнически, малко фалшив тон. — В това отношение е като майка си.

Джули Роуз се изправи силно оскърбена.

— Тя е много приятна, интелигентна и чувствителна млада дама.

Луна се опита да бъде дипломатична и се намеси:

— Госпожице Роуз, защо не останете за обяд? Можем да обсъдим загрижеността ви, а вие ще ме въведете в историята на

децата. Умирам да науча всичко за тях.

Учителката хвърли бунтовен поглед на Патриша и се съгласи:

— Ще ми е приятно, благодаря. Моля, наричайте ме Джули.

Патриша изви очи.

— Луна, това въобще не е необходимо. Джули иска да дава частни уроци на децата на безбожна цена, а аз вече съобщих, че бюджетът не го позволява, да не говорим за загубата на време. Малките разбойници въобще не се интересуват от учене.

Дайна се присъедини:

— Единственото нещо, за което полагат усилия, е как да се забъркат в някоя беля.

Това отприщи Джули и трите жени отново започнаха да спорят.

Луна разгневено се обърна към Джо:

— Вярваш ли на това?

И двамата се бяха ядосали. По приказките на жените човек би си помислил, че децата са чудовища, които не заслужават внимание. Джо произхождаше от много любящо семейство и подобно отношение го влудяваше.

Той докосна рамото на Луна и усети как тя трепери от гняв. Изглеждаше готова да обезглави няколко души. Беше я виждал така разгневена само при първото им запознанство и тогава запрати един сандвич по него.

Джо се наведе към ухото ѝ, целуна слепоочието ѝ и прошепна:

— Не убивай никого, а? Патриша си тръгва скоро и тогава ще можеш да решиш какво искаш да направиш за децата.

Луна не отговори, но внезапно се намеси в кавгата им със силен глас:

— Обяд?

Уинстън се засмя, допадаше му решимостта ѝ. Когато пожелаеше, Луна бе властна. Зачуди се дали ще бъде така властна и в леглото.

Изглеждаше вероятно.

Дайна отново изсумтя, обърна се на пета и се отдалечи със съвсем забележимо поклащане на бедрата. Патриша оправи тъмната си коса и нарочно пренебрегна Джули Роуз.

— Да, разбира се. Вие можете да донесете багажа си и да се настаните. Обядът ще е готов след около половин час.

— Има ли стаи, приготвени за нас? — попита Луна.

Патриша кимна.

— Луна, ти можеш да използваш стаята на горния етаж, първата врата, след като изкачиш стълбите. Това е чорбаджийската спалня и е съвсем добра. Ще имаш собствена баня, разбира се, но за нещастие ще си близо до децата.

Луна скръцна със зъби:

— За нещастие?

— Да. Те имат склонност към нощни забавления — Патриша поклати глава. — Аз най-накрая си купих тапи за уши, за да мога да поспя.

— Купила си тапи за уши?

Охо! Луна отново изглеждаше готова да хапе. Джо прокара нежно ръка по гърба ѝ, за да я успокои.

— Както споменах, това е най-хубавата стая и аз, разбира се, си я запазих. Просторна е, с красив балкон с изглед към езерото. Вече съм си събрала багажа, а сутринта накарах Уилоу да смени чаршафите — тя се усмихна на Джо с откровено любопитство. — Вие двамата може би ще сте в една стая?

Джо не се бе замислял за ситуацията, ала отношенията му с Луна бяха нещо лично, що се отнася до него. Луна понечи да отговори, без съмнение щеше да срази жената, но той я изпревари.

— Не. Бих искал собствена стая, ако е възможно.

На устните на Патриша бавно се появи усмивка на задоволство.

— Чудесно. Тогава можеш да вземеш задната стая. Малка е, но предлага повече уединение. Вземи си нещата и ще ти я покажа.

Той се почувства като пуйка на Деня на благодарността. Прегърна Луна. Тя стоеше напрегнато и враждебно до него.

— Благодаря, но няма нужда. Сигурен съм, че ще я намеря.

Избута Луна навън, към камиона, преди тя да е нападнала някого. Не че не му хареса собственическото ѝ чувство. Странно, но наистина му допадна. Изпълни се с дълбоко удовлетворение от факта, че Луна настръхва заради него. Може и да му отказва, но не иска той да е с друга жена. Това трябва да значи нещо.

Когато излязоха навън, я подразни:

— Разсърдиха те, а?

Тя се отдръпна от него.

— Двете жени ти се нахвърлиха.

— Да — захили се той, — и аз забелязах.

— За тях аз сякаш не бях там. Сякаш бях незабележима, не ми обърнаха никакво внимание.

— Ти никога не си незабележима, мила. Вярвай ми.

— Да ти повярвам? Та ти просто си стоеше и ги остави да се прехласват по теб.

— Хей, аз какво съм виновен, че жените — с изключение на теб, разбира се — ме смятат за неустоим? — Джо успя да изрече това с равнодушно изражение, докато отваряше багажника и вадеше багажа им.

— Не е необходимо да си толкова наперен и доволен от себе си, Джо — тя присви очи. — И как така вече въобще не куцаш? Опитваш се да направиш добро представление за почитателките си?

— Виж, Луна — поклати глава той. — Тук съм, за да бъда местния гангстер. Жените са прословути с клюкарството си. Искаш ли да хукнат из целия град и да разправят, че си довела куцото пате със себе си? Колко защита ще ти предостави това?

Секундите тиктакаха, докато Луна обмисляше думите му. Най-накрая омекна, после потърка челото си.

— Прав си.

— Разбира се.

Тя отново стисна зъби:

— Не ме тласкай към необмислени действия, Джо.

— Само към леглото, мила — той я прикова с поглед. — Тогава ще те тласкам, докато се наситиш.

Луна затаи дъх, изруга, после изстена:

— Невъзможен си! Как се чувстваш в действителност? Държиш ли се?

Той ѝ позволи да смени темата.

— Скован, малко ме болят натъртванията, но съм на път да се възстановя напълно благодарение на нежните ти грижи — после, само за да я подразни, допълни: — Не се коси. Свикнал съм да се оправям с две жени наведнъж. Не се притеснявай, че ще ме задушат.

— Не е смешно, Джо.

— Не е.

Едва не се разхили на злобното ѝ намръщване. Тя грабна багажа си и с големи крачки тръгна напред, но когато стигна до верандата, видя Патриша там и очевидно реши, че не е добре да го оставя сам. Извика му троснато:

— Побързай, Джо.

— Да, мила.

Проклетият му куфар тежеше тон, но той го вдигна по стълбите само с една лека гримаса. Наистина възнамеряваше да прикрие нестабилното си състояние от Патриша. Предполагаше се, че тази жена е сгодена, а продължаваше да го гледа сладострастно. За Джо това означаваше, че не може да ѝ се вярва много.

Джули Роуз се появи до Луна. Беше по-висока от Луна, но много по-слаба, с коса до раменете с кестеняв безличен цвят и невзрачни черти. Жена, която не правеше никакво впечатление, като изключим меките кафяви очи, сега изпълнени с желязна решителност. Не особено закръглена, не особено хубава, нищо особено — просто обикновена.

— Дай да ти помогна — тя взе най-големия куфар на Луна и тръгна нагоре по стълбите. — Може да поговорим, докато разопаковаш.

Може да е обикновена, но е напориста, помисли си Джо, когато видя, че на Луна не ѝ бе оставена голяма възможност за избор. Изглеждаше безпомощна, хвърли поглед към него и се поколеба, но Патриша вече го бе хванала за лакътя и го дърпаше надолу по коридора към определената за него стая.

Той сви рамене, изпрати ѝ въздушна целувка, за да ѝ покаже, че всичко ще е наред, и се остави Патриша да го отведе.

Минаха покрай официалната трапезария, прашна, очевидно неизползвана, и влязоха в кухнята, където Дайна стоеше пред правоъгълна маса и правеше сандвичи. Икономката се усмихна дяволито на Джо:

— Надявам се, че обичаш пилешка салата?

— Да.

— Направила съм доста. Огромен мъж като теб сигурно има завиден... *апетит* — при тези думи тя го огледа от горе до долу и не остави у него никакво съмнение за *кой* апетит става дума.

Всъщност, Дайна не можеше да задоволи апетитите му. Сега той желаше единствено Луна, не друга жена, без значение колко сговорчива е тя. А пък и с честото отбиване по време на пътя въобще не бе гладен. Все пак Джо имаше нужда от сила, за да се възстанови напълно, така че нямаше да се откаже от храна. Той пренебрегна намека на икономката и просто каза: *Благодаря*.

Патриша го бе стиснала така здраво и решително, че ребрата го боляха. Тя го издърпа наляво от голямата кухня, към една по-малка стая встрани. Джо с интерес влезе вътре. Вътрешни врати се отваряха към верандата от задната страна на къщата. В далечината се виждаше внушителното езеро и гората.

Стаята бе прашна, с малко мебели и спарен въздух. Гардероб и непокрито легло, вероятно детско, заемаха голяма част от стаята. Той примигна, помисли си колко неудобен ще е плоският, тънък дюшек за насиненото му тяло.

Патриша се засмя, сгуши се до него и притисна гърдите си към ребрата му.

— Не се безпокой, Джо. Ще накараме децата да преместят леглото на Остин тук, а той ще спи на детското легло.

Джо ѝ се намръщи и се дръпна крачка встрани.

— Не е необходимо.

Ако има късмет, ще прекарва нощите си в стаята на Луна, а нежното ѝ тяло ще омекотява постелята, но дори и да не стане така, Джо няма да вземе леглото на Остин. Според него момчето бе претърпяло достатъчно загуби вече.

— Той няма да има нищо против. Обича да лагерува навън, долу до езерото. Дори понякога спи на пода. И както споменах, обича да будува нощем. Освен това той е само дете, а един мъж със сигурност се нуждае повече от *подходящо* легло.

Възмутен, Джо присви очи и твърдо заяви:

— Не.

Решителността в гласа му, както и липсата на учтивост, не ѝ оставиха никакви съмнения за отношението му към нейното предложение.

— Ъ-ъ, ами... — тя се поколеба и Джо успя да я хване за ръката и да я заведе до вратата.

— Ще си разупаковам багажа и след малко идвам за обяд.

Избута я от стаята. Патриша се обърна към него, постави длан на гърдите му и се усмихна. Леко докосваше зърната му през ризата. Устните ѝ се разделиха и тя се загледа в неговите.

— Мога да ти помогна, ако искаш.

Без да смекчава отказа си, Джо отново каза:

— Не.

Той я хвана за китката и отмести ръката ѝ, като се бореше с настойчивото си желание да я отблъсне по-грубо. Изпитваше съжаление към нещастника, който възнамеряваше да се жени за нея.

— Но...

Джо хлопна вратата под носа ѝ. Божичко, вбесяваше се при мисълта как жена, толкова студена и пресметлива, играе роля на загрижена леля на две малки невинни деца. Вече бе доволен от решението на Луна да се намеси. Ще ѝ помогне да постави нещата в ред; след това може да я убеди да се върне у дома — където ще му е под ръка. Ако поиска да доведе и децата, ще го приеме.

Вместо да си разопакова багажа, Джо отиде до вратата към верандата и погледна навън. Езерото бе прекрасно, големи дървета се виеха край брега, малки вълнички пробягваха по повърхността му. Слънцето, ослепително ярко, се отразяваше във водата, сякаш там имаше красиви диаманти. Някъде надалеч една риба празнуваше красотата на слънчевия ден като скачаше нагоре и се гмурваше отново с плясък.

Правоъгълна, малко порутена постройка се издигаше на около четиридесет фута от бреговата ивица. Склад? Изглеждаше прекалено голяма за това и бе огледален образ на стила на къщата. Голям гарван направи кръг над сградата и се приземи на покрива ѝ.

Гърдите на Джо се изпълниха с особено чувство. Сякаш бе... доволство. Да, наистина. Въпреки синините, възмущението от положението, в което бе попаднал, и факта, че Луна все му отказваше, той не се бе чувствал по-добре от година. Природата винаги му въздействаше по този начин. Ето защо обича да ходи за риба. Всеки път, когато бе в близост до вода и сред дървета, се чувстваше спокоен и в мир със света. Свежият въздух, чуруликането на птичките и шумоленето на листата не допускаха до съзнанието му грозните неща, с които обикновено го сблъскваше животът.

Обърна се, за да огледа новата си стая. Леглото бе неоправено, така че ще трябва да потърси някъде чаршафи и възглавница. Гардеробът бе разнебитен, но ще събере дрехите му. Едно по едно, все пак. Той отвори широко вратата на верандата, за да влезе чист въздух, след това започна да подрежда. Вратата, която си мислеше, че води към килер, се оказа, че води към малка баня.

Джо подреди принадлежностите си за бръснене, наплиска си лицето с вода и най-накрая се почувства готов да се изправи срещу баракудите.

За щастие двамата с Луна влязоха в кухнята в един и същи миг. Тя го озари със слънчева усмивка и той забеляза, че Джули Роуз също изглежда доволна. Очевидно бяха достигнали до общо решение. Това го успокои.

Джо подаде стол на всяка от жените, преди той самият да се настани на единственото свободно място начело на масата. Дайна разнесе поднос със сандвичи и наля във високи чаши чай с лед.

— Изглежда вкусно — отбеляза Джо, решен да бъде учтив. Опита пилешката салата, кимна одобрително и... усети нечий крак в скута си. Задави се.

Луна вдигна поглед от чинията си и се намръщи загрижено:

— Добре ли си?

Той кимна, прокашля се и усети как пръстите на краката обхващат пениса му, плъзват се бавно надолу по бедрото и най-накрая се отдалечават.

Все още изумен Джо грабна чая си и отпи голяма глътка. Кой, по дяволите...

Патриша, която седеше отляво, се наведе, потупа го и произнесе мило:

— Божичко, Джо. Добре ли си?

После ръката ѝ се плъзна още по-надолу, почти до дупето му и продължи да го потупва.

От другата страна Дайна стана, за да му подаде салфетка.

— Ето, нека ти помогна — тя се наведе към него и почти завря гърдите си в ухото му.

И двете жени изглеждаха невинно, дори и докато се умилкваха около него. Джо погледна Луна с надежда, че може да е усетил нейните

пръсти, но тя само се смръщи заради вниманието, с което го обсипваха другите две жени.

Той хвърли доста недоверчив поглед към Джули Роуз. Тя вдигна незаинтересовано вежди и каза:

— Трябва да дъвчеш храната си.

— Ъ-ъ... — измърмори Джо. За да избегне жените, той бързо бутна стола си назад и скочи на крака. Патриша и Дайна се отдръпнаха; Луна и Джули го зяпнаха. — Седя цял ден. Мисля, че ще постоя малко.

— Докато ядеш? — погледна го Луна.

— Да — той взе чинията си и отиде на барплота. — Вие продължавайте с обяда си. Аз съм добре.

Патриша изглеждаше изненадана от поведението му, но после се съживи:

— Е, както тъкмо щях да кажа, възнамерявам да тръгна до час. С нетърпение очаквам срещата с годеника ми. Той е в Илиноис, чака ме там.

— Чудесно — отговори Джо.

В същия миг Луна попита:

— Толкова скоро ли тръгваш? — хвърли гневен поглед към Джо, после добави: — Не мислиш ли, че децата се нуждаят от малко време, за да свикнат с Джо и с мен?

Дайна размаха ръка, за да отхвърли идеята.

— Няма нужда да задържаме Патриша — усмихна се на Джо. — Освен това аз ще съм тук, но както и да е, това няма значение. Тези деца правят всичко възможно, за да създават затруднения.

— В живота им никога не е присъствала фигурата на бащата — допълни Патриша. — Никой дори не знае кой е истинският им баща и никой мъж не желае да ги вземе.

— Те се нуждаят от здрава ръка — додаде Дайна. — Създават ядове на всички в града. Направо смущаващо е как се отнасят към всички нас заради тях.

Джули хвърли салфетката си на масата.

— Това не е вярно. Децата просто са...

Някаква врата се хлопна и прекъсна думите на Джули. От коридора се чуха тичащи крачета и след секунди едно малко русоляво момче се плъзна в кухнята и спря пред тях. Беше без риза, босите му

крака бяха мръсни. Вторачи се в Джо, тъмно кафявите му очи се ококориха, после погледна към Патриша.

— Кой е този?

Джо се усмихна. Късите панталони бяха възголеми за момчето и се бяха смъкнали към слабите бедра, чорлавата руса коса бе разрошена от слънцето, вятъра и водата, а тялото му бе загоряло до тъмно кафяво. Малкият немирник беше наистина сладък. След това Джо забеляза една малка подробност и усети как ядът му се възпламенява.

Под мръсотията на лицето му се открояваше прясна подутина на насинено око. Някой го беше ударил и покровителствените инстинкти на Джо се задействаха.

7.

Джо остави чинията си и тръгна решително напред. Когато стигна до Остин, момчето се дръпна крачка назад, леко разтвори крака и го погледна. Отбранителната му поза накара Джо да спре. Поколеба се, усети тишината зад себе си. Докосна брадичката на детето и наклони главата му. С мъка запази тона си спокоен и сдържан. — Какво стана?

Брадичката се вдигна още малко и огромните очи на момчето се присвиха.

— Нищо.

Патриша скочи от стола си.

— Остин Колдер! Пак си се бил с някой, нали?

Остин я погледна гневно.

— Не.

Дайна изрече буйно:

— Непокорен лъжец!

— Достатъчно — Луна бутна стола си и отиде до Джо. Докосна рошавата коса на детето. — Остин, аз съм братовчедка ти Луна Кларк. Радвам се, че дойде.

Остин вдигна враждебен поглед към нея.

— Така ли? Защо?

Тя се усмихна на предизвикателството в гласа му.

— Просто искам да те опозная, ето защо. Не мислиш ли, че е добра идея, след като ще живеем заедно?

— Знам ли...

Едно младо момиче застана на прага на кухнята. За разлика от Остин то бе спретнато, а дългата, права, руса коса бе изрядно сресана, не чорлава. Носеше къси панталони, потник и сандали. Очите ѝ обаче бяха тъмни и неуверени като на брат ѝ.

Луна я погледна изненадано.

— Уилоу?

Момичето кимна и влезе навътре в кухнята, като хвърли бърз, преценяващ поглед на останалите. Спря пред брат си, подобно на Джо вдигна брадичката му, после изцъка:

— Остин, никога няма да се научиш.

Момчето размаха юмрук.

— Той получи повече синини от мен.

Джо потисна усмивката си. Божичко, малчуганът го забавляваше. Малко му напомняше за самия него на тази възраст. Остин бе дребен за деветгодишен и тънък като върлина, но с пристигането на Луна несъмнено ще сложи някое килце.

Уилоу въздъхна. Хвана брат си за ръката, заведе го до порцелановата мивка и намокри парче плат с много студена вода. Изстиска го и го притисна върху насиненото око. Той послушно го задържа там.

Джо не знаеше какво да мисли за момичето. Ако Остин изглеждаше малък за деветгодишен, то Уилоу изглеждаше доста развита за четиринадесет. Потръпна, като си представи задачата на Луна да държи настрана момчетата от нея. Без съмнение тя бе голяма сладурана, а за жалост Джо познаваше мислите на момчетата, та нали и той е бил някога на тази възраст.

Уилоу го погледна.

— Кой си ти?

Извънредно учтиво Джо подаде ръка.

— Аз съм Джо Уинстън. Пристигнах с Луна.

Малката ѝ ръка бе хладна и мека, но го стисна здраво.

— Гадже ли си ѝ?

— Работя по въпроса.

Луна се засмя прекалено силно и така издаде колко неудобен е въпросът за нея.

— Той е приятел, Уилоу. Ти спомена за проблеми в района, а Джо е много добър да се оправя с проблеми.

— Точно като малкия ти брат — Джо стисна рамото на Остин.

Патриша изглеждаше скандализирана.

— Господи, не ги поощрявайте!

Джули измърмори:

— Пази боже някой да е поощрителен...

С всяка изминала минута Джо започваше да харесва Джули все повече и повече. Тя бе пряма, непоколебима и истински загрижена за децата, също като Луна. А в този момент съюзник звучеше като добра идея.

Луна клекна до Остин.

— Е, хлапе. Изплюй камъчето. Как ти насиниха окото?

— Вероятно е досаждал на някого — избъбри Дайна с насмешка, но млъкна, когато златисто кафявите очи на Луна я смразиха с един от своите погледи.

Остин прояви нерешителност и накрая Уилоу се съжали над него.

— Прибирах се у дома, когато едни момчета започнаха да ме закачат. Остин има навик да ме следи, играе ролята на граничарско куче — момичето хвърли укоризнен поглед на брат си, но той съзнателно го пренебрегна.

Джо скръсти ръце на гърдите си.

— Защо трябва да те пази?

Тя сви рамене:

— Откакто... откакто мама умря... — огледа се из стаята, с неудобство, но непоколебима. — От онзи момент момчетата решиха, че съм лесна плячка.

— Така е, защото ти си създава това впечатление.

Презрителният поглед, който Уилоу отправи към Патриша, бе прекалено несвойствен за момиче на нейната възраст.

— Срецах се с едно момче, а после той започна да се фука. По-голяма част от думите му са лъжа, но всички му вярват — отново погледна леля си. — Включително и тя.

Преди Патриша да направи коментар, Джо изрече очевидното:

— Прекалено малка си за срещи.

— Скоро ще стана на петнадесет.

Джо кимна:

— Прекалено малка.

Луна го докосна по китката и го накара да замълчи.

— Значи тези момчета се приближиха до теб, казаха ти нещо грозно и Остин се намеси?

Уилоу огледа Луна, сякаш взимаше мерките й, после въздъхна:

— По-добре да седнем, ако искаш да чуеш цялата история.

Дайна се възпротиви:

— Прекъсваш обяда ни, млада госпожице.

Джо зяпна, после бързо стисна устни. Достатъчно.

— Дайна, мисля, че няма да се нуждаем от услугите ти повече.

Луна е чудесна готвачка, а аз ще ѝ помагам да поддържа къщата.

Дайна изломоти:

— Моля?

Луна не бе така тактична:

— Уволнена си.

Изключително изненадана, Дайна се вторачи в Джо, после бързо премести погледа си към Луна.

— Това е абсурдно!

Уинстън изчака да види дали Луна ще ѝ отговори злобно или ще се разсмее. Въпрос на шанс по кой път ще поеме. Луна не направи нищо подобно, просто попита:

— Имаш ли нужда от помощ при опаковането на багажа?

За миг лицето на Дайна стана яркочервено и Джо си помисли, че може да експлодира. После хвърли мръсен, изпълнен с омраза поглед към децата и излезе.

Патриша притисна ръка до гърдите си.

— О, господи! Това бе наистина неприятно и може би прибързано — тя се опита да се хареса на Джо, а той знаеше, че това отново ще отприщи Луна. — Понякога Дайна е настъпателна, зная, но дойде при мен с изключително добри препоръки. Не пропуска ден и само дето малко се оплаква от хлапетата. Може би не осъзнавате колко разхвърляни и лоши могат да са децата. Ами те носят кал от езерото, имат безкрайни купчини пране и винаги са гладни...

— Да — прекъсна я той, докато внимателно следеше Луна, толкова дяволски непредсказуема жена. — Ти спомена, че бързаш, нали?

И двете деца се бяха втренчили в него с огромни очи. Луна го изненада, разсмя се. Тя хвана ръката на Патриша и я потупа съчувствено.

— Така ще е най-добре. Искаме да се настаним и да се опознаем с децата. А ти каза, че бъдещият ти съпруг те чака. Наистина, защо да го караш да чака?

Доволна от развитието на събитията, Джули стана от масата.

— Ела, Патриша. Ще те изпратя.

Двете жени се изнизаха и оставиха Уинстън и Луна сами с хлапаците.

Джо потърка ръце. Доста вълнуващо бе да види Луна в действие. Поднасяше му изненада след изненада и той се наслаждаваше на всеки миг.

Сега нека разберем какво, по дяволите, става тук.

На Луна ѝ се искаше да се хвърли на врата на Джо заради безрезервната му подкрепа. Първоначално си бе помислила, че може да е полезно Патриша да поостане още малко и децата да свикнат с поредната промяна. Ала не ѝ отне много време да усети, че те не се разбират и Патриша не се интересува от чувствата им. За всички щеше да е по-добре да се справят сами.

Джо кимна към двете деца.

— Вече ми е по-хубаво. Някой от вас да е гладен? Можем да поговорим, докато хапваме. Сядайте и нападайте.

Той се отпусна на мястото си, хвърли един малък сандвич в устата си и се усмихна, докато дъвчеше. Луна побутна Остин към стола. Не искаше да задушава момчето с грижите си, но не можа да се въздържи и примигна при вида на насиненото око.

— Боли ли?

— Кое? Окото ли? Не. Няма ми нищо — киселият тон разкри на Луна отношението му към загрижеността ѝ. Момчето се завъртя на стола и се измъкна от ръцете ѝ.

Джо размахна пръст към него.

— Зная, че е мъжка постъпка да се отрича болката. Аз самият го правя непрекъснато. Но когато наоколо има жена, която наистина е загрижена за теб, съвсем естествено е да я оставиш да те поглези малко.

Остин направи гримаса.

— В никакъв случай. Това е за мамините синчета.

Джо се засмя:

— Ти май току-що ме обиди, а?

Хлапакът изглеждаше така ужасен от идеята, че Луна побърза да му вдъхне увереност.

— Пребиха Джо неотдавна. Той ми даде възможност да се погрижа за него.

И двете деца премигнаха изненадани, първо погледнаха нея, после хвърлиха скептичен поглед на Уинстън.

Уилоу предпазливо попита:

— Защото ти наистина си загрижена за него?

Това остави Луна безмълвна и с отворена уста. Тя наистина бе загрижена за Джо, но да го признае, означаваше да го окуражи.

Остин я спаси с въпроса си.

— Джо, вярно ли са те пребили? — идеята му звучеше съмнително. Луна не го винеше. Трудно бе да се преглътне изказването, че някой е пребил един толкова огромен, решителен и твърд мъж като Джо.

— Да — той стана и вдигна ризата си. — Подъл главорез ми нанесе няколко съкрушителни удара.

Остин подсвирна със страхопочитание. Синините на Уинстън бяха станали морави, черни и тъмно зелени.

— Уха, сякаш съкрушителните удари са били многобройни.

— Това е, защото той е припаднал.

Джо метна парченце кисела краставичка към Луна.

— Не съм припаднал. Нокаутираха ме. Има голяма разлика, момиче, и ще съм ти благодарен, ако го запомниш.

Уилоу ги наблюдаваше с огромно, предпазливо любопитство.

— Струва ми се, че и двамата сте смахнати.

— Луна определено е смахната, но това е част от чара ѝ — Джо хвана краставичката, полетяла обратно към него, и я изяде. — А сега ни разкажи какво се случи. Искаме да помогнем.

Остин скочи от стола и размаха малкото си юмруче.

— Един задник нарече Уилоу курва и аз го цапардосах.

Луна и Джо останаха безмълвни от емоционалното, цветисто изявление, излязло от устата на едно деветгодишно момче.

На Уилоу ѝ секна дъха, лицето ѝ поруменя.

— Остин! Мери си думите.

— Той е задник — заяви Остин. — Мразя го. Следващия път ще му счупя носа.

Луна едва сдържа смеха си. Тя се прокашля и прогони усмивката си.

— Ами, ако е нарекъл сестра ти така, съгласна съм. Но ти пък не е необходимо да произнасяш такива думи.

Уилоу кисело се облегна на стола.

— Мама никога не му позволяваше да говори такива неща, но Патриша през повечето време просто не му обръща внимание.

Брат ѝ погледна гневно.

— Тази Патриша е...

Джо прекъсна думата, която вероятно също щеше да е ужасна обида, и каза:

— Знаеш ли как аз наричам такива хора? — той се облегна назад.
— Освен главорези, разбира се?

Остин веднага започна да слуша внимателно.

— Как?

— Червей, мазник, гадина...

— Гъз — предложи Остин.

Джо се разсмя отново. Хвърли поглед на невинното изражение на момчето и се смя, докато не се наложи да избърше очите си от сълзите. След като бе направила всичко възможно да се пребори със собствения си кикот, Луна го погледна ядосано и изрече предупредително: *Джо...*

— Извинявай — лека усмивка все още трептеше в ъгълчетата на устните му, но той се обърна към Остин: — Не, това е толкова лошо, колкото и задник. Освен че си много малък за подобен език, много е невъзпитано да се говори така пред дами. Ти не искаш да бъдеш невъзпитан, нали?

Остин погледна към двете жени и равнодушно сви рамене.

— Сигурен съм, че не искаш. Значи ако искаш да обидиш някой, използвай въображението си.

Остин се почеса по ухото, съсредоточи се за миг и попита:

— Какво ще кажеш за *краставо магаре*, *мекотело* или *мерзавец*!

Уилоу изпъшка, но Джо кимна, очите му блестяха от закачките.

— Чудесно! Виждаш ли, можеш мъжката да се откажеш от ругатните и въпреки всичко да го поставиш на мястото му.

— Не е проява на мъжественост да го нападаш всеки път, когато той ми каже нещо грозно — намеси се Уилоу.

— Следващия път ще взема една голяма тояга. Или камък. Или...

Уилоу изпухтя, изгубила търпение. Обърна се към Луна:

— Ходя до града всеки ден и по един или друг начин момчетата винаги ме откриват, дори когато се опитам да мина напърно през гората, както днес. Обичат да ме дразнят, защото Остин винаги се пали.

— Закачат те, защото си хубава и искат да ти направят лоши работи — пронизателният поглед на Остин се обърна към Джо за потвърждение. — Нали е хубава?

Изречението на Джо се смекчи и той кимна:

— Много.

Доволен, Остин се обърна отново към Луна.

— Уилоу прилича на мама.

Джо изрече сериозно:

— Тогава майка ви трябва да е била голяма красавица.

Двете деца се умълчаха, а Луна се опита да продължи разговора.

— Защо ходиш до града?

Веднага щом зададе въпроса, Уилоу се опита да го избегне и погледна встрани. Луна настоя:

— Уилоу?

Остин се включи:

— Взима уроци по пиано.

Защо ли е толкова потайна за тях, зачуди се Луна.

— Наистина ли? Значи си музикантка? Впечатлена съм — никаква реакция. Луна въздъхна. — А защо вървиш до там, Уилоу? Особено като знаеш, че можеш да си навлечеш беля.

— Защото никой не иска да я закара.

Уилоу изглеждаше готова да схруска брат си.

— Аз си имам уста, гризачо, престани да говориш вместо мен.

Остин се обърна към Джо:

— Гризач е също хубава обида, нали?

— Разбира се, зависи как я използваш. Сестра ти я произнася с обич, но ако я кажеш на някой хулиган, ще бъде доста зложелателна дума.

Остин се замисли.

— Добре — сбърчи подозрително вежди, — но мисля, че и Уилоу не го каза мило.

— Така е — тя се пресегна и разтърси ръката на брат си. — Тези момчета са прекалено големи, за да се разправяш ти с тях.

Остин вирна брадичка:

— Ритнах му задника... — погледна към Джо. — Искам да кажа *д-то*.

— Ритна го и избяга. Но не достатъчно бързо — Уилоу потупа с пръст насиненото място под окото му, а той се отдръпна.

Джо внимателно раздели децата.

— Колко големи са тези момчета?

Уилоу се върна на мястото си и отговори.

— На шестнадесет.

Луна видя как Джо настръхва, после как гневът вдървява гърба му. Скочи от мястото си за секунда.

— Мамка му!

Остин вдигна вежди:

— Не говориш възпитано в момента — обясни нападателно — Каза *мамка му*.

— О-о... — Джо прокара ръка през тъмната си коса, изражението му бе глуповато. — Така е. Извинете.

— Няма защо. Аз нямам нищо против — всъщност Остин дори сякаш одобряваше.

Джо погледна към тавана, за да получи вдъхновение, но оттам не му дойде никаква помощ.

— Къде мога да видя тези младежи?

Уилоу го погледна, мълчаливо взе някакво свое решение и сви рамене равнодушно.

— Обикновено се появяват у дома малко след мен. Винаги се оплакват на леля Патриша, че Остин се бие с тях и тя винаги го наказва.

Този път Луна се вцепени.

— Какво прави?

— Не действа — изпухтя Остин гордо. — Аз просто се измъквам. Добър съм в измъкването.

— Бог да ни е на помощ — намръщи се Джо, после дръпна Остин от мястото му, за да застане с лице към него. Не отмести ръцете си от слабичките рамена на момчето, а продължи със сериозен, но не зъл тон. — Ето някои нови правила. Първо, сестра ти вече няма да ходи пеша до града. Луна или аз ще я караме.

Погледна към Луна: *Нали?*

Разбира се. Коремът ѝ се свиваше при мисълта как Уилоу върви сама по пътя, със или без Остин по петите ѝ. Луна бе живяла самостоятелно доста дълго и знаеше за опасностите, дебнещи младо красиво момиче. Тя преглътна безпокойствата си и се обърна към Остин:

— Нямаме нищо против да идваш с нас, но вече и ти няма да се движиш сам.

— Как така?

Как така? Луна се зачуди дали на децата им бе упражняван някакъв контрол след смъртта на майката.

— Опасно е.

— Не се страхувам от тези зад... ъ-ъ, хулигани.

— Знаем, че е така — Джо стисна рамото му. — Но има и други опасности. И двамата с Луна не искаме да бъдете наранени.

Уилоу предпазливо бе прикрила емоциите си, гласът ѝ бе глух, почти хладен.

— Вие дори не ни познавате.

— Няма значение — бързо я прекъсна Луна. — Възрастните трябва да пазят децата и ние възнамеряваме да направим точно това.

Уилоу обърна поглед настрани. Без думи показва ясно скептицизма си.

На Луна ѝ се искаше да знае вълшебни думи, с които да облекчи болката. Искаше ѝ се да е истински медиум, за да узнае мислите на Уилоу. Протегна ръка и докосна момичето по рамото.

— Уилоу, вече те познаваме малко, и двамата те харесваме.

— Точно така.

Сърцето на Луна се сви при тази саркастична забележка.

— Ще ти кажа, че съм много добра в разгадаването на хора.

— Това е факт — Джо се съгласи така бързо, че я накара да се усмихне.

— Вече знаем, че брат ти е благороден и иска да те защитава и пази, дори срещу по-големи и по-едри момчета от него. И знаем, че ти си достатъчно зряла и искаш той да не пострада в тези схватки. Вие и двамата сте много смели, верни и загрижени един за друг. Това са изключителни качества, особено у толкова млади хора. Познавам страшно много възрастни, които не ги притежават.

— Като леля Патриша.

На Луна ѝ се искаше да се съгласи с Уилоу, но не бе сигурна дали е правилно. Да потвърдиш пред дете, че роднините му не са се грижили достатъчно за него, може да доведе до неприятни последици.

— Мисля, че Патриша не е родена за настойник на деца. Не можем да избягаме от себе си. Сигурна съм, че се е постарала много.

Остин погледна към Луна с надежда и мъничко страх.

— Ти родена ли си за настойник на деца?

Сърцето ѝ се разтуптя.

— Никога не съм поемала отговорност за друг, освен за себе си. Но съм упорита и не приемам провала. Ако реша да свърша нещо, божичко, правя всичко възможно то да стане. Все пак не съм съвършена, Остин. Когато направя грешка, очаквам ти и Уилоу да ми кажете, заедно да я обсъдим и да видим дали има решение, от което всички да са доволни. Става ли?

Джо кимна:

— Същото се отнася и за мен.

Луна примигна. Какво, по дяволите, обещава той? Няма да се мотае наоколо чак толкова дълго.

Ала Джо не го бе грижа за това.

— Ако някой обиди сестра ти, по какъвто и да е начин или направи нещо да те обиди, искам да зная.

— Защо?

Луна не знаеше, че децата задават толкова много въпроси. На всяка нейна или на Джо дума, те питаха с двеста. Изчака Джо да отговори.

За разлика от нея въобще не изглеждаше несигурен за отговора си.

— Защото аз ще се оправям с тези неща.

Уилоу започна да върти края на късите си панталони.

— Как ще се оправяш?

И Луна бе любопитна да узнае. Ако нападателите бяха възрастни, Джо няма да има проблеми да се справи с тях. Ала той няма да посегне физически на деца. Както току-що спомена, възрастните пазят децата. Шестнадесетгодишните бяха на ръба на света на големите, но все още достатъчно млади, че да им се прощават грешките. Какво може да направи Джо?

— Първо ще си поговоря надълго и нашироко с момчетата и ако не се разберем, ще се заема с бащите им.

Аха, помисли си Луна, ще заобиколи малките, като отиде при възрастните. Звучи разумно. Все пак доброто поведение на синовете бе задължение на бащите. Джо умееше чудесно да сплашва. Ето защо го бе довела със себе си.

Смутен от отговора на Джо, Остин се загледа в краката си и провлече мръсните си пръсти по пода.

— Родителите им въобще не ги е грижа. И те не ни харесват.

Джо повдигна брадичката му.

— И защо?

Остин сви рамене:

— Не зная.

— Лъжец! — доста пораснала за възрастта си, Уилоу въздъхна.
— Остин се забърка в не една каша тук и там.

— Така ли? Какви каши?

Уилоу започна да брои греховете му на пръстите си.

— Сложи кучешки изпражнения на стола на директора, с камък счупи прозореца на колата на библиотекарката, стъпка най-ценните розови храсти на бакалина...

Луна се загледа в Остин с недоверие. Господи, как е възможно едно дете, което изглежда толкова сладко и невинно, да направи толкова много бели?

Готов да се защитава, Остин подпря здраво стиснати юмручета на бедрата си и заговори за всеки поотделно:

— Хвърлих камък срещу колата, защото синът на библиотекарката ме наплю, когато профуча с нея покрай мен. Мислех си, че е неговата кола, а не на майка му... — после измърмори: — Надявах се, че това ще го накара да се върне и ще мога да сритам задника му... тъъ... д-то му. Но той просто продължи, голям страхливец.

Джо изненадано вдигна вежди:

— Изплюл се е върху теб?

Доволен от реакцията на Джо, Остин кимна сериозно:

— Точно така. Голяма плюнка. Уцели ме точно по главата. Трябваше да го сритам, нали?

Джо хвърли поглед към Луна, за да се ориентира, но тя само сви рамене. Ако някой я бе наплюл нея, нямаше само да хвърли камък. Като видя, че няма да му помогне, Джо попита:

— Каза ли на Патриша?

— Тя не се интересува. Щеше просто да ме накаже. Това направи, когато без да искам, стъпих върху глупавите цветя.

— Без да искаш?

— Да. Само се опитвах да погледна през прозореца.

Луна с неудоволствие попита:

— Защо искаше да погледнеш през прозореца?

Остин не отговори, а Уилоу хвана ръката му.

Преди секунди го бе нарекла лъжец, но сега го подкрепи.

— Бяха организирали купон. Всички деца бяха поканени, освен Остин.

— Аз и без това не исках да ходя на глупавия им купон!

Нахаканите думи не можеха да прикрият болката в очите му. Божичко, ставаше все по-лошо и по-лошо. Горкият Остин! Това сигурно го е съкрушило, но тя не оправдаваше постъпките му. Точно от такива ситуации се ужасяваше, защото се чувстваше безпомощна и невежа. Най-накрая реши, че е по-добре да се изкара всичко наяве и да реши как да действа по-късно.

— А това, дето го сложи на стола на директора?

Остин се опита да прикрие дяволитата си усмивка и потърка носа, след това и ухото си.

— Той седна върху него. Намокри панталоните и стигна чак бельото му — кикот се промъкна през стиснатите му устни. — Трябваше да го чуете как вика. А вонята... Разнасяше се около него цял ден.

Джо се засмя, но замълча, защото Луна го погледна гневно. Тя не разбираше много от деца, но знаеше, че ако Остин разбере как се забавляват с белите му, няма да могат да го спрат.

— Да чуем, Остин. Защо го направи?

И двете деца заключиха устата си.

Джули влезе в стаята и изтупа ръце, за да покаже, че са се отървали от Патриша.

— Аз мога да ви отговоря — тя се приближи, сякаш бе поканена, и седна. — В града съм само от няколко седмици. През учебната

година преподавам в много престижно, частно училище на час път в източна посока. Когато видях, че тук имат нужда от учители доброволци за през лятото, се записах.

— Много великодушно.

Тя се присмя на коментара на Джо:

— Ами, просто затова съм избрала да бъда учител, а не да бавя богатите — склучи ръце на масата пред себе си. — Освен това имам нужда да се отделия малко от годеника си.

След това непресторено откровение, Джо и Луна се спогледаха безпомощно объркани. Джули Роуз сгодена? На Луна й изглеждаше от типа стари моми. Може би Джули притежаваше скрити дълбини.

— Съжалявам за проблемите ви...

Жената махна с ръка пред загрижеността на Луна.

— Годеникът ми е голяма консерва, но оставете това. Искam да кажа, че за по-малко от три дни открих, че Клей Оуен е много заблуден младеж. По свой собствен начин прави всичко възможно, за да привлече вниманието на Уилоу.

— Нарече я курва! Говори отвратителни неща за нея.

Джули наклони глава към Остин; въобще не бе отблъсната от езика му.

— Да, знай, Остин, и за това няма никакво извинение, разбира се. Но за жалост никой не го е научил на нещо по-добро. Ако той направи беля, вторият му баща просто го прикрива и му измисля извинения.

— Този ли младеж насини окото ти? — попита Луна.

— Той е мухльо — заяви Остин. — Беше приятел на Уилоу. Играеха заедно през цялото време, докато мама бе тук. А сега я кара да плаче.

Уилоу кресна задъхано:

— Млъкни, Остин!

Джо скръсти ръце на гърдите си.

— Няма да си намери извинения пред мен.

Джули не изглеждаше много впечатлена от увереността на Джо.

— Мъже — изрече тя презрително. — Ако искаш да се разбираш с хората в този град, ще трябва да се разбираш с Куинси Оуен.

— Защо?

— Очевидно е лидерът на града, много уважаван от почти всички в района.

— Почти всички?

Тя изсумтя:

— Все още не съм убедена в почтеността му, затова се въздържам от мнение.

Уилоу бе още сърдита на брат си заради издайничеството му, но накрая престана да му хвърля гневни погледи и обясни:

— Вторият баща на Клей набира средства за пожарната, участва в общинския съвет и училищното настоятелство. Спонсорира футболния отбор на гимназията и раздава стипендии за колеж. Всички в града се обръщат към него, когато се нуждаят от нещо. Е, освен ние. Той не ни харесва.

— Целува всички бебета и флиртува с всички стари жени — допълни Остин с отвращение.

— Куинси контролира по-голямата част от града — добави Джули. — Притежава малък пазар с няколко магазина, както и фабриката, което означава, че е работодател на хората тук по един или друг начин. Те зависят от него. Заради това завареният му син разполага със свобода на действие.

— И значи — предположи Джо — директорът оставя Клей да се измъкне, когато върши нещо нередно, като например да обижда Уилоу.

Джули вдигна рамене с философско пренебрежение.

— Куинси Оуен не е без влияние.

Джо оголи зъби в нещо, което леко наподобяваше усмивка.

— И аз имам влияние, вярвай ми.

Точно в този миг мобилният телефон на Джо иззвъня и намали въздействието на изявлението му. Той го изрови от джоба си, отвори го и изрече:

— Уинстън.

Луна зачака затаила дъх. Дали полицията бе открила човека, който ги шпионираше? Надяваше се да е така. Ще е добре да имат едно безпокойство по-малко.

— Така ли? — Джо стисна зъби и изръмжа. — Сигурен ли си, че са били фалшиви? Открадната кола? — после с едва сдържано смущение изруга: — Мамка му.

Остин присви очи и се обърна към Луна и Джули:

— Много е неучтив, а?

Джо потърка глава, отдалечи се от масата, после се върна отново.

— Да, добре. Благодаря, все пак — затвори телефона и го пхна обратно в джоба си. — Извинявайте, дами. Разочароваща новина.

— Някой да не е откраднал колата ти? — поиска да узнае Остин и май не звучеше обещаващо.

— Не съвсем — бледосините очи на Джо приковаха погледа на Луна. — Номерата на колата са били откраднати, така че не могат да ни помогнат. Странното е, че колата отговаря на описанието на една зарязана кола и тъй като го съобщих, моят приятел уредил патрулката да обиколи района. Там намерили колата, отговаряща на описанието, но с оригиналните си номера — Джо потърка брадичката си. — Мисля, че мъжът в кафявия седан е същият, който видях тази сутрин. Той просто е сменил автомобила, с който ни преследва.

Джули седеше мълчалива и неразбираща. Остин и Уилоу бяха замръзнали от благоговение.

Луна не искаше да знае колко смъртоносно опасен може да е Джо. Тонът ѝ се оживи и тя изтръгна фалшива усмивка от себе си.

— Е, можем да поговорим за това после.

Не виждаше защо да плаши и другите. Предполагаше се, че ще е авторитет, а не източник на нови тревоги.

— Сега бих искала да измислим програмата.

— Каква програма?

Луна се удиви как един малчуган може да е постоянно толкова подозрителен.

— Искам да се уверя, че уроците на сестра ти по пиано ще се вместят в програмата на лятното училище.

Уилоу се наведе напред с внимателно премерена възбуда в очите.

— Лятно училище? Наистина ли?

Реакцията на Остин бе противоположна, изстена и се олюля крачка назад.

— Лятно училище!

Луна се захили на смешното му поведение. Заклати се така, сякаш някой бе застрелян срещу него.

— Бих искала да участвате и двамата — поясни Джули. — Вие сте изостанали малко от редовните си часове, но то не е по ваша вина. Прегледах оценките ви, тестовете и домашните. Заключението ми е, че не сте получавали достатъчно предизвикателства.

Остин се хвана за сърцето.

— Не искам предизвикателства! Това просто означава повече *работа*.

— Не. Повече работа си е повече работа. Достатъчно си схватлив, че да разбереш веднага как стоят нещата — тя погледна към Луна. — И двамата са изключително умни.

Луна грейна, беше горда, въпреки че току-що се бе запознала с децата.

Джули продължи съвсем равнодушно:

— Остин, знаеш ли, че имаш естествен талант за математика? В много случаи си две нива напред от децата на твоята възраст. Просто не се справяш на тестовете добре, но тази система на изпитване никога не е била любимия ми метод за измерване на успеха. Има известни гении, които са се представяли лошо на тестове. Мисля, че с малко помощ ще намериш начин да се справиш с проблема.

Остин спря да се клатушка и се изпъна от интерес:

— Наистина ли?

— Абсолютно. И мога да ти покажа как да използваш математическите си умения, за да овладееш другите предмети. Математиката е многостранен предмет, чиито най-общи принципи се прилагат във всекидневния ни живот.

— Тогава мога да изпреваря другите във всичко! — очевидно бе, че идеята му допада изключително много.

Джули кимна:

— С упорит труд е напълно възможно. А аз виждам, че ти не си против трудностите.

Остин измърмори:

— Хм?

Джо се наведе и поясни:

— Джули казва, че не си глезльо.

— Оо. Да — захили се. — Не съм.

— Уилоу, речникът и граматиката ти са удивителни. Преподавам вече няколко години и не се впечатлявам лесно, но бях впечатлена от есето ти за обществените стандарти. Много проникновено и предизвиква размисъл. Успя да ме научиш на някои неща с тази своя работа, защото излагаш мислите си много добре. С малко обучение лесно можеш да постигнеш отличен.

В началото Уилоу се изчерви от удоволствие и възбуда, но миг по-късно наведе глава и се загледа в краката си. Светло русата коса падаше като завеса около лицето ѝ и скриваше изражението ѝ, но тонът ѝ бе изпълнен с несъмнено отчаяние.

— Директорът не ни харесва. Той ме нарече белята и казва, че Остин е хулиган. Дори съобщи на Патриша, че трябва да ни изпрати в частно, много строго училище.

— Няма да ходите никъде, не се безпокой за това — Луна сви устни. — А за тези обиди, ами, мисля да си поговоря с директора.

Джо изпъшка при тези планове.

Джули сложи ръце на коленете си и заговори с твърдо и успокоително убеждение:

— Остави директора на мен. Мога да се справя с него.

Луна вярваше и в собствените си способности, но на лицето на Джо се изписа такова облекчение от предложението, че тя само се усмихна:

— Благодаря, Джули. Оценяваме жеста.

— Значи решено. Ще преподавам и на двама ви и, Остин, преди да изохкаш отново, ще ти обещаю, че няма да е като обикновеното училище. Дори се обзалагам, че ще се забавлявате. Умея да правя училището весело.

Луна наблюдаваше двете деца и разбра, че на тях им е трудно да го повярват. Все пак Джули изглеждаше праволинейна и приличаше на стара мома. Но Луна вече бе споменала, че може да разгадава хората, а според нея Джули Роуз бе борбена. Ще омагьоса децата, защото искрено обичаше учениците и работата си.

— Мисля, че звучи чудесно.

Уилоу кимна:

— Мога да вземам уроците си по пиано следобед. Ще стане, нали?

— Кой ти води уроците? — поиска да узнае Луна, за да може да изрази благодарността си на учителката. Уилоу поне бе получила известно градивно влияние в живота си. Да се надяваме така да се организира програмата, че да се вмести и училището, и уроците по музика.

Джули вдигна вежди.

— Ами, аз. Тя е отлична ученичка.

— Леля Патриша каза, че не можем да си позволим уроците — довери им Уилоу. — Госпожица Роуз ми дава безплатни уроци.

Удивително, но Джули порумения. За да го скрие, стана по-благоприлична.

— За мен е удоволствие. Ти си приятна и талантлива ученичка. Каква учителка бих била аз, ако пренебрегна това?

Трогната, Луна й се усмихна:

— Очевидно си чудесна учителка.

— Да, иска ми се да мисля така.

— И от сега нататък ще плащаме.

Джуди не започна да спори, само каза:

— Ще е чудесно.

После кимна с глава към Уилоу.

— Доволна съм, че мога да продължа да работя с нея; все се тревожех, че ходи пеша от и до града. Въобще не ми харесваше. Днес реших, че за последно позволявам това да се случи и дойдох направо тук, за да поговоря с Патриша отново. Тя отказа да признае проблема.

Добре, че отпратиха Патриша, защото Луна кипеше от гняв срещу нея. Не й бе лесно да се усмихне, но успя.

— Аз въобще не приличам на Патриша.

Джули огледа пъстрите й паунови обици, бляскавата пурпурна разголена блуза и многобройните пръстени на ръцете.

— Да, съвсем очевидно е.

Думите не прозвучаха обидно и Луна само кимна.

— Ние ще се погрижим Уилоу да пристига с кола в най-удобно според теб време.

— Прекрасно. Да започнем училище следващия понеделник, да речем в девет часа? Това ще ви даде цяла седмица да се опознаете с децата и да се установите.

— Звучи чудесно.

Джули стана.

— Трябва да тръгвам — подаде ръка на Луна. — Беше ми много приятно да се запознаем.

— И на мен.

После тя подаде ръка на Джо.

— Господин Уинстън. Благодаря — след едно кратко, мъжко ръкостискане, Джули излезе. Луна с облекчение забеляза

повърхностното ѝ сбогуване с Джо, очевидно не проявяваше интерес към него.

Със съвсем леко накуцване и крива усмивка Джо тръгна с тях към вратата. Обсъдиха цената на учителката за час, Луна я сметна за разумна, и после покани Джули да ги посети, когато реши. Имаше чувството, че макар Джули да е отскоро в града, би могла да бъде добър източник на информация.

На предната веранда Уилоу се залепи за госпожица Роуз и нетърпеливо започна да задава въпроси какво ще учат, колко време ще изкарат заедно. Остин все още имаше резерви, докато Джули не го уведоми, че ще започнат с естествознание, което включва събиране на бръмбари от местността наоколо.

Джули отговори търпеливо на всички въпроси на децата и успя да си тръгне чак след петнадесетина минути. Колата ѝ тъкмо се бе скрила от поглед, когато шумен спортен джип зави по алеята; хвърляше камъчета и прах след себе си и изпълваше въздуха със силна музика от стереото.

Уилоу, бдителна и предпазлива, погледна към приближаващия се автомобил. Замръзна на мястото си подобно на заек, уловен във фаровете на кола. Гласът ѝ се снижи почти до шепот.

— Това са Клей Оуен и приятелчетата му, Дарън и Лий.

Луна постави ръка на рамото ѝ.

— Момчетата, които са те безпокоили сутринта?

Уилоу кимна.

Очите на Джо заблестяха в очакване и той потърка ръце. *Точно навреме.* Слезе надолу по стълбите и мина през двора, за да поздрави младежите.

Луна знаеше, че Джо най-вероятно ще продължи да ругае и се обърна към децата:

— Вие двамата чакайте вътре.

— В никакъв случай — Остин прескочи стъпалата наведнъж и се приземи до Джо. Опита се да наподобява стойката му, леко разтвори слабиците си крака и скръсти ръце на голите гърди.

Уилоу поклати глава към брат си.

— Ще е цяло чудо, ако мога да го опазя жив, докато навлезе в юношеството.

Луна бе едновременно развеселена и изпълнена със съчувствие към страховитата задача на Уилоу; прегърна момичето и то се скова, но не се отдръпна. Луна оцени това като напредък.

— Свършила си страхотна работа. Аз съм тук сега и може би ще успея да ти помогна.

— Може би.

Джипът спря. Уилоу хвърли презрителен поглед към момчетата и се отдръпна към вратата.

— Ще изчакам вътре. — И без да се обръща повече, подхвърли на Луна: — Късмет.

Мрежата на вратата хлопна след нея.

Ще ми потрябва, помисли си Луна, докато гледаше как Джо се усмихва очаквателно. Реши да се присъедини, бавно слезе по стълбите и застана от другата страна на Остин.

Клей Оуен изключи двигателя, но все още не осъзнаваше надвисналата конфронтация. След разрушителната музика неочакваната тишина преувеличи трептящото във въздуха напрежение. Клей остана известно време зад волана и разгледа Джо с любопитство.

Луна трябваше да признае, че младежът бе хубавец. Тъмно кестенявата коса, загорялата кожа и силното, атлетично тяло вероятно го правеха доста популярен сред момчетата. Той носеше своята самонадеяност с надута гордост, сякаш бе колан на професионален боксьор.

До Клей седеше друго момче, разпростряло дългите си, мускулести ръце върху облегалката. Третото момче беше зад тях, без колан и с крака подпреди чак до ръцете на приятеля на седалката отпред. Младежите пиеха кола, бяха с тъмни авиаторски очила и бейзболни шапки, обърнати с козирката назад.

Най-накрая Клей свали очи от Джо и се огледа наоколо, очевидно търсеше Уилоу. Отвори вратата на джипа и излезе. С ръка направи сянка на лицето си и се вторачи в къщата.

— Тук ли е Уилоу? — попита той, без да се обръща към никой специално.

Остин се наду като петел, готов да защитава кокошарника.

— Загазил си, Клей.

Младежът свали слънчевите си очила и те видяха проникателни, тъмнозелени очи.

— Така ли, келеш? — засмя се и тръгна наперено към къщата, без да обръща внимание на гнева на Остин.

Клей се закова, когато Джо небрежно направи крачка и застана на пътя му. От внезапното спиране пепсито му малко се разсипа.

— Хей!

Клей бе висок, широкоплещест, но Джо се извисяваше над него, метър и деветдесет здраво мускулесто тяло. Клей бързо отстъпи.

— Какво става, човече?

— Името ми е *господин Уинстън*, а не *човече* — усмихна се Джо на невъзпитания тон. — И ти престъпваш границите ни.

Думите на Джо звучаха почти сърдечно, но Клей изглеждаше обезпокоен.

— Престъпвам *границите*? Ами! Патриша не се смущава от присъствието ми.

— Аз се смущавам.

Клей преглътна:

— Тъ, къде е Патриша?

— Отиде си — усмивката на Джо възпламваше дяволската наслада. — От сега нататък ще общуваш с мен.

— И с мен — включи се Луна, не искаше да бъде изключена от играта. — Аз съм Луна Кларк, братовчедка на Уилоу.

Луна подаде ръка, а Джо се намръщи.

С широко отворени очи Клей се здрависа отсечено и бързо.

— Ще се грижите за Уилоу и Остин?

— Точно така — Джо изчака, без да помръдва.

Клей отново се огледа наоколо.

— Не разбирам.

— Много просто — сбърчи чело Джо. — Бил си груб с Уилоу и посягаш на Остин. Това е непроситимо поведение. Докато не се научиш на добри обноски, не си добре дошъл тук. Сега ти предлагам да се качиш в колата си и да изчезнеш.

Той зяпна. Погледна към приятелите си, които шокирани наблюдаваха. Клей явно не можеше да повярва на всичко това и с доста бабайство се обърна отново към Джо:

— Заплашваш ли ме?

Луна извъртя очи и се засмя:

— Не, разбира се. Джо не заплашва деца.

Джо не си даде труд да отговори.
Клей се задави, защото бе наречен *дете*.
— Но...

Луна усети обидата, която му бе отправила, и прогони усмивката си.

— Не искам Уилоу да бъде обиждана или Остин да получава синини. Видя ли окото му?

Остин разярено погледна Клей, въпросното око се присви гневно.

Вместо да отговори, Клей посочи с пръст към Остин.

— Тази невестулка започна боя сутринта. Само се опитвах да поговоря с Уилоу, когато той скочи върху гърба ми.

— Ти я обиждаше — обвини го малчуганът и тялото му се подготви за нова атака.

Клей нервно се засмя:

— Нищо, което да не е чувала преди, и освен това ние просто се шегувахме с нея.

Джо хвана Остин, преди момчето да успее да помръдне. Придърпа го до себе си и го задържа там.

— Тръгвай си, Клей, и не се връщай, ако не си получил покана от Уилоу.

Клей прояви нерешителност само за миг, после изпъна рамене и снижи гласа си.

— Първо искам да говоря с Уилоу. Трябва да говоря с нея.

Луна поклати глава.

— Не. Тя влезе, когато те видя, че пристигааш.

Смут помрачи очите му.

— Извикай я само за минута.

— Тя не иска да те види.

Клей изруга и хвърли на земята кутийката от пепси.

— Слушай, ако е заради този пикльо, всъщност не исках да насинявам окото му. Той скочи върху мен и си го получи в борбата. Не е моя вината, че попадна под лакътя ми.

Подкрепени от глупавата арогантност на Клей, приятелите му отново се захилиха.

Джо поклати глава. Наведе се, взе полупразната кутия и я хвърли върху седалката на шофьора на джипа. Пепсито се разпени върху

скъпата кожена тапицерия и Клей изпадна в паника.

— Господи! — той бързо свали ризата си и изтича до колата, за да забърше. Двата му приятели се забързаха да му помогнат. Опитаха се да не изглеждат обезпокоени, но Луна прозря настроението им. Вероятно за първи път се срещаха с някой като Джо Уинстън и не знаеха как да го възприемат.

И нейната реакция бе подобна, когато го видя за първи път, така че разбираше как се чувстват. Джо предизвикваше страхопочитание, ужас и, ако си жена, голям интерес.

Без да обръща никакво внимание на недоволството им, Джо се приближи към момчетата и джипа. Остин вървеше редом с него и се забавляваше напълно.

— Не хвърляй боклуци в двора и не обиждай Остин.

Клей, с мокра риза в ръка, стремително се завъртя, за да се изправи лице в лице с Джо.

— Вторият ми баща ще бъде изключително ядосан, само почакай и ще видиш.

— Така ли? Добре — Джо му отвори вратата на колата. — Може би ще ти скрита дупето, както заслужаваш.

Комичен гняв заля лицето на Клей и той каза:

— Не на мен. На теб!

Джо кимна към джипа.

— Качвай се.

Сърдечността в гласа на Уинстън отдавна бе изчезнала. Луна въздъхна. Клей очевидно нямаше друг избор и направи както му бе заповядано.

Джо хлопна вратата, после се наведе и нареди:

— Кажете на баща си да ми се обади. С нетърпение очаквам да си поговорим.

— Той ми е *втори* баща — поясни Клей.

— Който и да е. Междувременно мисля да се обадя в областната ви полиция. Мога да се обзаложа, че сте нарушили някои от наредбите днес.

Очите на Клей се стрелнаха от Джо към Луна и обратно. Той опита да отговори с една надменна насмешка, но не се получи.

— Не съм.

— Оглушителна музика, превишения на скоростта, пътуване без колани, псуване, замърсяване. Вероятно бих могъл да измисля и още някои. Знаеш ли, бил съм ченге, така че познавам законите и от мен става дяволски добър свидетел — Джо се изправи и погледна всяко едно от момчетата поотделно. — Ако се оплача, те ще се появят на прага ви и ще ви разпитват.

Клей си пое дълбоко дъх и се намръщи.

— Може просто да ви глобят, а може да ви изведат с белезници. Кое то и да е, мислиш ли, че на втория ти баща ще му хареса?

Клей не пророни и дума. Джо поклати глава:

— Знаеш ли, Клей, достатъчно голям си, а може би и достатъчно умен, за да започнеш да се държиш като мъж, не като боклук. Животът ще ти се стори по-лек, ако го направиш.

Луна се приближи.

— Но докато това стане, докато успееш да дойдеш, без да държиш мръсен език и отворително поведение, стой настрана.

Клей започна да дъвче горната си устна. След миг обърна глава и се загледа към къщата. Секундите тиктакаха, той измърмори под носа си някаква ругатня, запали джипа и потегли. Луна забеляза, че младежът не подкара с превишена скорост и веднага намали музиката.

Остин ритна едно камъче след тях.

— Страхливци.

С буреносен вид Джо се наведе, хвана малчугана под мишниците и го вдигна до нивото на очите си. Луна знаеше, че ребрата на Джо най-вероятно го болят много и се раздразни, но не се намеси. Уинстън изглежда се справяше съвсем добре и сам. Ръцете му не трепереха и у него не личеше никакво напрежение.

— Слушай — поде Джо, съвсем сериозен, — истинските мъже не злорадстват.

Остин висеше безпомощен в ръцете му, краката на хлапака се клатеха доста над земята.

— Какво означава това?

— Означава, че когато някой е победен, ти не риташ камъни след него и не го обиждаш. Ако го направиш, оставаш без достойнство и се превръщаш и ти в страхливец.

— Не съм страхливец.

— Не си ли? Тогава не се принизявай до тяхното ниво и не се дръж като тях. Когато говоря с ченгетата, искам да мога да ги уверя, че ти имаш възможно най-добро поведение. Те ще започват и свършват всички кавги, не ти. Разбрахме ли се?

Сериозен и искрен, Остин кимна, ала накрая голяма усмивка се появи на мърлявото му лице.

— Все пак ми бе много забавно да ви наблюдавам.

Джо запази сериозното си изражение още три секунди, после се разсмя. *Гризач*. Пусна Остин долу и разроши мръсната му коса. Прах се разлетя около него.

Джо погледна ръката си, после праха, който продължаваше да лети из въздуха, и попита:

— Можеш ли да ми помогнеш да откачим колата на Луна от моя камион? След това ще отидем да проверим езерото, да поплуваме и да ловим риба. Какво ще кажеш?

— Разбира се! Ще трябва да изкопаем малко червеи за стръв.

Луна сбърчи нос при тази перспектива, ала Джо се обърна, хвана я отзад за тила, приближи я и я целуна по челото.

— Ти съгласна ли си?

Ако Джо продължава с тези небрежни, собственически докосвания, тя скоро ще се разтопи. Усети как Остин мърда нетърпеливо до тях и кимна:

— Звучи чудесно.

Джо не я пусна. Вместо това бързо докосна устните ѝ и се усмихна:

— Искаш ли да дойдеш с нас? — после промълви в ухото ѝ: — Ще ми е приятно да те видя по бански.

Луна го потупа по гърдите.

— По-добре да се ориентирам наоколо. Но вие двамата вървете и се забавлявайте.

— Сухарка... — след още една целувка Джо потегли.

Видът на мъжа и момчето, които вървяха рамо до рамо, ѝ подежда особено. Тя дочу смеха на Остин и ѝ се прииска да се разсмее.

По дяволите, Джо Уинстън, защо трябва да си толкова добър във всичко? Не само изключително секси, но мил и добър, силен и смел,

отзивчив и разумен... Преглътна. Той бе всичко, което според нея един мъж трябваше и можеше да е.

Но не е за нея.

Тя обърна глава към къщата и видя как едно перде се спуска на прозореца. Охо! Значи Уилоу не бе така незаинтересована от Клей, както твърдеше. Дали младежът я е видял да надзърта? Луна имаше чувството, че Клей няма да се предаде.

Тя примигна. Не бе нужно да си медиум, за да усетиш бъдещи проблеми. Но така двете с Уилоу поне имаха нещо общо.

Интересуват се от неподходящия мъж... Да, специалитетът на Луна. Двете с момичето могат да си поплачат на рамото. Вероятно при Уилоу това не бе нещо повече от увлечение.

За Луна бе нещо много, много повече.

8.

Високо на един хълм срещу къщата, почти скрита от гъсти шубраци и бурени, мъжът поклати глава. Като внимаваше слънцето да не се отрази в лещите, той свали бинокъла, махна слушалките на *голямото* ухо и потърка носа си. Джо Уинстън изглежда се чувства като у дома си.

Не му бе лесно да го проследи. Уинстън го забеляза и го принуди да увеличи още повече разстоянието помежду им. Можеше да отдели време да смени колите, но тогава рискуваше да ги изгуби напълно. Освен това нямаше да е катастрофално, ако Джо разбере за него. Ще промени плановете му, но няма да промени крайния резултат. Така просто бе по-лесно.

Засега.

Мъжът изтри потта от очите си с ръка. Проклетото лятно слънце бе безмилостно, заливаше го с топлина на вълни. Много жалко, че не може да се потопи в приятните, хладни води на езерото, както възнамеряваха да направят Уинстън и детето.

Седна, като внимаваше тялото му да остане скрито зад храстите. Девет милиметровият „Смит&Уесън“ го подпря отзад. Оръжието бе твърдо, неудобно, но той винаги го носеше със себе си. Подобно на Уинстън винаги бе подготвен, ала за разлика от Уинстън бе избрал да носи пистолет вместо нож.

Имаха много общи неща с Джо Уинстън. Да ходят въоръжени бе едно от тях. Да бъдат безмилостни беше друго.

Общ враг — това вече ставаше трето.

Може би той и Джо си приличаха повече, отколкото първоначално си бе помислил.

Нетърпелива и ядосана, Дайна стоеше в долния край на имението, скрита в сенките на малката къща за гости близо до басейна

в градината. Беше рисковано да идва тук, но никога преди не я бяха уволнявали и това въобще не ѝ хареса.

След двайсетина минути той най-после се промъкна през портата и тръгна към нея. Когато се приближи, Дайна започна да говори, но той я накара да замълчи с едно злобно изшъткване. Здравата му ръка я хвана за лакътя и я повлече по-надалеч, по-навътре в храсталака, докато не останаха скрити зад избуял, напълно разцъфнал рододендрон.

Мъжът хвана и другата ѝ ръка и я подпря на една здрава дървена решетка. Те бяха еднакво високи, но той все пак я превъзхождаше със силата си.

— Мътните те взели, защо се появяваш така в *моята* къща?

Сърцето на Дайна запрепуска. Божичко, никога преди не го бе виждала толкова сърдит. Винаги бе смятала, че е прекалено изискан и изтънчен за подобни изблици. Може би бе сгрешила с идването си тук.

— Аз... исках да ти кажа. Уволниха ме.

Тъмно кафявите му очи изглеждаха бездънни в здрача. След един спиращ сърцето миг той отпусна ръце.

— Братовчедката те е уволнила? Защо?

Русата му коса с безупречна прическа отразяваше слънчевата светлина и образуваше ореол около главата му.

Дайна възвърна самоувереността си и изправи рамене.

— Кой знае? Тя е много особена, ексцентрична, точно както ти каза. Довела е мъж със себе си.

— Кой?

Дайна облиза устни.

— Джо Уинстън — само името му я караше да потръпва сладостно. Истински мъж. Защото Дайна Бел не искаше много: сексуално задоволяване, малко смях; мъжете рядко ѝ отказваха. И все пак Джо Уинстън я бе погледнал с презрение. Но тя нямаше да се предаде. Все още не. — Предполагам, че ѝ е любовник. Не са женени, само това зная.

Мъжът се приближи към нея, притисна я към себе си, дъхът му бе горещ и яден, макар че гласът му бе вече хладен:

— Какво направи, Дайна?

— Нищо.

— Глупости! — устните му се изкривиха в ехидна усмивка. — Налетя ли му? Нахвърли ли му се?

На Дайна ѝ се искаше да не ѝ бе задал толкова унизителен въпрос. Обикновено бе лесно да си спечели мъж, но нямаше нищо лесно с Джо Уинстън и, за жалост, това го правеше по-привлекателен. Той ѝ бе казал *не* и наистина го мислеше.

Точно както този мъж.

Не можа да издържи на втрещения му поглед и премести очи встрани.

— Те и двамата възразиха срещу истината за хлапетата. Обясних им какви са белите им, и те ме уволниха.

Почти без да мисли, той отново приближи лицето ѝ към своето, което накара сърцето ѝ да забие лудо и утробата ѝ да се свие.

— Няма логика. Тези келемета носят само бели.

— Зная.

Мъжът бе щедър с Дайна, намери ѝ работа, плащаше ѝ допълнително от своя джоб в замяна на малко ненужна информация. Правеше всичко под прикритието, че се чувства отговорен към градчето, към семейството. Дайна знаеше, че истината е друга. Той се интересуваеше единствено от себе си.

— Какво да правя сега? Имам нужда от работа.

Тъмните му очи се присвиха, после той отстъпи встрани.

— Изчакай седмица. Дотогава те ще разберат пред какво са се изправили и или ще дойдат на вратата ти да те молят да се върнеш и да държиш децата под контрол, или ще са се отказали и ще са се съгласили да се преместят. Само въпрос на време е.

— Зная. Патриша бе готова да живее с децата, докато онзи идиот не ѝ предложи брак.

— Ревнуваш ли?

Мъжът просто си стоеше, дявол го взел, невъзмутим, равнодушен, вероятно развеселен. Малко хора бяха виждали тази негова същност, но понякога той можеше да е такова хладнокръвно копеле.

Дайна съблазнително подчерта гърдите си и снижи гласа си до мъркане:

— Мога да имам, който мъж си пожелае.

Той се засмя тихо:

— Не и мен. А явно не и този Джо Уинстън.

Гневът заклокочи у нея.

— След седмица вече щеше да е бил в леглото ми.

— Но ти не получи седмица, нали? — усмивката му бе злобна.

— Дори не получи и един цял ден.

Нямаше полза да се кара с този мъж. Още от първия миг разбра, че той не се отнася със специално уважение към жените. За да получи това, което иска, бе готов да стъпче мъж, жена или дори дете.

— Не. И сега съм без работа. Какво ще правя, докато чакам Луна Кларк да се опомни? Ами ако не стане? Ами ако реши, че тук ѝ харесва? — Дайна се намуси, но нямаше никакъв ефект. — Имам нужда от пари, за да преживявам.

Той измъкна портфейла си, преброи няколко двайсетачки и ѝ ги подаде.

— Може би ще говоря с господин Уинстън. Ще обсъдим нещата и после ще видим.

Дайна сви парите в юмрук.

— Може да е по-трудно, отколкото си мислиш. Останах с впечатлението, че с този Уинстън не е лесно да се разбере човек.

Той се захили снизходително.

— Всеки мъж има своите слабости. Аз ще открия неговите и ще видиш колко лесно ще е след това.

Дайна го гледаше как се отдалечава, докато проклетата опалесцентна светлина на луната продължава да обрамчва светлата му глава. Тя изсумтя. Ореолът бе много не на място. Дайна бе сигурна, че под русата му коса се крият рога, защото бог знаеше, че той е дяволско изчадие повече от всеки друг.

Луна влезе в кухнята със списък в ръка. Беше почти десет и тя току-що бе сложила децата да си легнат. Преди това те пожелаха лека нощ на Джо и на него му стана приятно, някак си уютно и спокойно.

Това го изненада, все пак.

След като поплуваха в езерото, Остин твърдеше, че е достатъчно чист. Водата бе свалила от момчето горния слой мръсотия, но долният си стоеше и Луна настоя той да си вземе душ. Битката се оказа трудна,

но Луна бе решила да победи и накрая Остин разбра, че не може да се мери с нея.

По-късно, когато хлапакът боязливо се промъкна при Джо да каже лека нощ, ухаеше приятно, на сапун, малко момче и невинност. Остин почти се реши да прегърне Джо, но изглеждаше срамлив и неуверен. Уинстън потри гърба му, разроши току-що сресаната коса и го изпрати в леглото с нежно потупване по рамото.

После дойде Уилоу. Над нощницата носеше избелял син халат, а дългата руса коса бе пусната и съвсем наскоро пригладена. Изглеждаше прекрасна и прекалено мъдра за възрастта си. Джо изчака, остави я тя да реши какво да направи. Той не бе много сигурен дали е удачно да разроши косата на една млада дама.

Уилоу се вторачи в него за известно време, после кимна:

— Благодаря.

Джо вдигна вежди при този сериозен тон. Свали очилата си за четене.

— За какво?

— За идването ви тук.

После тя се отдалечи, но вече бе разтопила сърцето му и той едва успя да се пребори с настойчивото си желание да я върне за една здрава прегръдка. Уинстън бе решил да не притеснява децата, а да ги остави да свикнат с него естествено.

Но не беше лесно. Искаше му се да придърпа и двамата по-близо и да им обещае, че нищо и никой няма да ги нарани отново. Искаше...

По дяволите!

Луна седна до него. И тя бе току-що изкъпана, а това опустошаваше либидото му. Усещаше уханието ѝ, меко, женско и сладко. Искаше му се да потърка нос във врата ѝ, в гърдите ѝ, в бедрата. Коремът му се стегна.

Тя се наведе напред, за да погледне документите, пръснати пред него на масата.

— Какво работиш?

Луна имаше прекалено много задачи сега, за да се оправя и със страстите му.

Джо подръпна обичата си.

— Това са сметките, свързани с езерото — гласът му бе леко дрезгав, но той го пренебрегна. — Осъзнаваш ли колко доходоносно е

било? Не мога да разбера защо Патриша го е затворила. Особено след като не са оставени толкова много пари за децата.

— Преглеждаш финансовото състояние?

— Изглежда ми уместно. Не се мръщи. Не си пъхам носа в чужди работи. Помоли ме да дойда и да ти помогна да оправиш всичко. Е, ще имаш нужда от пари, за да вървят нещата, а изглежда тук няма никакви.

— Къщата е изплатена.

Джо кимна бавно и се оглед. Кухнята бе огромна, красива, не прекалено стара, но не и много модерна.

— Ти никога не си се грижила за деца, Луна. Спомням си как майка се оплакваше заради прането на Аликс и моето — той я погледна, знаеше, че е силна и изключително способна жена, но може би малко наивна за проблемите, пред които се изправяше. — Сметки за топла вода, газ и ток, данъци, застраховки... Само хранителните продукти са огромен месечен разход. Умножи всичко, което ти харчиш за себе си, по четири. Това е цената на децата и няма свършване.

Екзотичните ѝ очи се присвиха:

— Предлагаш вече да се откажа?

— Не, разбира се — той се облегна на стола и сплете пръсти отпред. — Ала ще имаш нужда от някакъв доход. Имаш лихвата от парите в банката, но аз мога да измисля добър начин парите да получат по-голяма възвръщаемост. Това трябва да се обсъди със счетоводител.

— На борсата?

— Или кооперативни фондове, нещо подобно. Междувременно езерото може да бъде решение. То е било доходно. Братовчедка ти Клоуи е свършила страхотна работа с него. Защо Патриша го е затворила?

Луна сви рамене.

— Предполагам, че не ѝ се е занимавало. Стори ми се мързелива и голяма егоистка.

— Да. Въобще не е симпатична — Джо си спомни крака в своя скут и поклати глава. Все още не знаеше дали бе Патриша или Дайна, но и нямаше значение. И двете бяха неприемливи.

Няма смисъл да разказва на Луна точно сега. Джо се дръпна отново към масата, подпря глава на ръката си и вдигна един лист.

— Ако нямаш нищо против, мога да проверя това и да видя колко ще е трудно да потръгнат нещата.

— Разбира се.

Светлината падаше точно над масата и на нея миглите на Луна изглеждаха дълги, нежни и хвърляха сянка върху бузите ѝ. След душа тя се бе преоблякла с памучна блузка с тънки презрамки и тъмни шалвари. Беше измила грима си и бе махнала всички бижута. Дори в домашни дрехи успяваше да изглежда пищна, секси и екзотична.

Вероятно така щеше да изглежда на сутринта след първата им любовна нощ.

Тази мисъл разгря Джо. Той обичаше да седи с нея вечер, да обсъждат разни въпроси. Бяха почти като семейство. И вместо да го обезпокои, това го накара да се чувства... необходим.

Ха. Какви са тези мисли? Глупости! Джо поклати глава, което накара Луна да му хвърли особен поглед. Той бутна към нея друг лист.

— Единственото голямо езеро в района. Училището свърши, температурите се покачват и аз се обзалагам, че много хора биха пожелали да си подновят членството. Това може да е добър приток на пари.

Тя взе една брошура с летни предложения.

— Има и друго, освен плуване?

Свежото ухание на косата ѝ и неописуемият аромат, типичен само за Луна, го изпълниха.

Джо си пое дъх дълбоко, на пресекулки. Ако тя не стане скоро негова, ще се побърка.

— Постройката до езерото е била някакво магазинче. Има огромен фризер, по който може да се отвори малко работа с електричеството, но иначе изглежда в добро състояние. Остин ми каза, че на посетителите на езерото майка им е продавала сладолед, кола, чипс и закуски. Има и автомат за стръв, но все още не съм намерил данните къде се поръчва стръвта. Предоставяли са възможност да се наемат пояси, канута, рибарски принадлежности. Почти всичко, което се използва в и около езеро. Остин обясни, че тези неща все още са складирани тук, повечето в постройката, а някои от тях на тавана и в мазето.

— Хмм... — Луна се облегна на стола си, блузата ѝ се опъна на гърдите и почти очерта зърната ѝ. — Знаеш ли, в стаята на Уилоу има

компютър. В този век вероятно повечето данни са там.

Джо си наложи да вдигне поглед към лицето ѝ.

— Добра идея — не му бе лесно да се съсредоточи върху думите, когато претовареният му ум искаше да мисли единствено за секс. — Ще го проверя, а?

Тя му се усмихна с толкова сладка, толкова доверчива усмивка, че Джо усети как всеки мускул на тялото му се стяга.

— Много си запален за всичко това.

Запален съм по теб. Не, няма да ѝ го каже, по дяволите, не и преди да има повече време да го обмисли. Луна го бе впечатлила. От момента, в който пристигнаха, тя се изправяше пред проблем след проблем, но въобще не забрави защо бе дошла — да се грижи за децата. За свободолюбива богиня на Луната тя се бе справила чудесно с вдъхването на увереност у Уилоу и Остин, със създаването на чувство за сигурност.

Джо се пресегна да хване ръката ѝ и каза:

— Засега се забавлявам.

Това я накара да се разсмее и дори смехът ѝ го възбуди. *По-добре да вляза в релси*, реши той. Кимна към списъка, който тя стискаше.

— Какво е това?

Луна се начумери и въздъхна.

— Опитвам се да включа всички необходими покупки. Списъкът става доста дълъг. Почти всички дрехи на Остин са втора употреба, някои са прекалено големи, а други недостатъчно големи. Обувките му е трябвало да бъдат отдавна подменени. Гардеробът на Уилоу не е в толкова плачевно състояние, защото е спряла да расте и все още ѝ стават дрехите отпреди няколко години. Но не е получавала нищо новичко от доста време.

На Джо му се стори трудно да възприеме как едно толкова младо момиче е престанало да расте, но наистина — Уилоу бе висока почти колкото Луна, само дето бе по-слаба и с още юношески извивки на тялото.

— Момчетата съзряват по-бавно. Освен това съм готов да се обзаложа, че Остин е много по-небрежен в опазването на дрехите си от Уилоу.

— Точно така. Патриша отказвала да му купува нови дрехи, защото той само ги цапал или късал — ръката ѝ се сви. — Уилоу се

оплака също от твърденията на леля си, че Клоуи е глупачка, защото не е назовала името на баща им и не го е накарала да плаща издръжка. Очевидно непрекъснато е тормозела децата заради вероятния баща с намерението самата тя да заведе дело срещу него.

Джо им съчувстваше, но каза:

— Той трябва да плаща, Луна. Те са негова отговорност.

— Зная. Не го извинявам, който и да е той. Обаче не е правилно да се въвличат хлапетата, особено сега. Предполагам, че Клоуи е имала свои причини да не го спомене. Просто... иска ми се да знаех за тях от самото начало.

Джо го обмисли и се намръщи. Ако тя е знаела за децата, щеше да е заминала много преди неговото посещение при братовчедата Зейн. Никога нямаше да я срещне; тази мисъл стегна гърдите му.

— И другите ли са били неподходящи като Патриша?

— Изоставили са малчуганите, значи не са били хубави хора.

Луна изглеждаше изтормозена заради преживяванията на децата и Джо смени темата, като посочи листа в ръката ѝ.

— Значи предвиждаш лудешко пазаруване?

Миглите ѝ се спуснаха и тя отново прегледа списъка.

— Да се надяваме в събота и неделя. Искане ми се да имат нови дрехи, преди да започне лятното училище. Ще ни трябват и хранителни продукти. Тук няма почти нищо, което децата да обичат. Имахме късмет с онези кренвирши за вечеря.

Джо не можа да се въздържи, вдигна ръката ѝ и целуна кокалчетата. Би му се искало да продължи нагоре към лакътя, после към шията и да стигне до гърдите ѝ. За да потисне своя стон, той каза:

— Спагетите и кюфтетата бяха чудесни.

Отново целуна кокалчетата ѝ, после спусна езика си между средния пръст и показалеца. Джо чу как Луна си пое дъх и измърмори:

— За асистентка на медиум си много добра готвачка.

Листът в другата ѝ ръка потрепери:

— Благодаря.

Джо се наведе по-близо, за да го погледне.

— Изглежда планираш целодневно пазаруване.

— Наистина — тя потръпна и въздъхна, прехапа долната си устна и издърпа ръката си. — Искаш ли и ти да дойдеш?

— Искам да... не — опитваше се да я съблазни, но изведнъж си промени мнението. Реши да ѝ даде няколко дни за адаптиране, преди да я притисне. — Не обичам много да пазарувам. Обаче възнамерявам да си купя легло, така че ще ви последвам.

Луна бързо си пое дъх два пъти. Беше вдигнала химикалката, за да запише поръчката, но сега само го гледаше вторачено.

— Нямах легло?

— Не много добро — освен това Джо искаше да ги държи под око. Не бе сигурен дали са изгубили преследвача си при пристигането във Визита. Не бе видял никой след тях и бе положил извънредни усилия, за да направи следването им трудно, но обикновено оставяше малко неща на случайността. Освен това нямаше доверие на Джейми Крийд. Мъжът се бе появил като призрак до него, а не бе лесно да изненадаш Джо Уинстън.

Джо погледна Луна и се зачуди колко ли време ще му отнеме да се вмъкне в леглото ѝ.

— Бих искал да е от огромните спални, но няма да се хване в тясната ми стая, така че, предполагам, ще трябва да бъде обикновена спалня. С твърд дюшек.

Луна все още гледаше надолу, когато телефонът иззвъня.

Джо се извъртя, за да вземе слушалката от стената.

— Е, чудя се кой ли може да е по това време на нощта.

Луна изви очи, бе усетила цинизма в тона му, а и той не се постара да го прикрие. И двамата цял ден очакваха обаждането на Оуен.

— Ало?

Миг тишина, после:

— Аз съм Куинси Оуен. С кого разговарям?

— Куинси? Време беше. Тъкмо щях да си лягам.

— Моля?

Джо не се изненада, че Куинси Оуен е неделикатен и се обаждат толкова късно. Според Джули той притежавал по-голямата част от града, а това означава, че може да прави свободно почти каквото си поиска.

— Вие сте бащата на Клей Оуен?

— Да, вторият му баща. А вие сте?

— Джо Уинстън. Какво мога да направя за вас, Куинс?

— Името ми е *Куинси* — отговори той с раздразнение в гласа. — Първо бихте могли да ми обясните какво се е случило днес в къщата на Колдър.

Джо непринудено наклони стола си назад, докато остана само на два крака.

— Клей се прояви като невъзпитан, досаден и груб. Тъй като не търпя подобно поведение от възрастни, а още по-малко от деца, му казах да си тръгва и да не се връща тук.

Настъпи нов миг на напрегната тишина.

— Може би не знаете кой съм.

Джо усети, че Луна го гледа със светнали от задоволство очи.

— Оценявам влиянието ви, Куинс. Само че на мен просто не ми пука. Научете заварения си син да се държи възпитано и вероятно той ще може да опита да ни посети отново.

— Как се осмелявате! — спокойствието бе заменено от гняв. — Може би не знаете всичко за тези копелета Колдър, но...

Джо постави слушалката върху вилката.

Луна примигна.

— Затвори ли ти?

— Не. Продължаваше да говори — Джо се засмя. — Просто не ми харесаха думите му.

Телефонът веднага иззвъня отново.

Уинстън го вдигна и сякаш нямаше представа кой точно се обажда, каза:

— Ало?

— Да предположим, че връзката прекъсна.

— Вие можете да предполагате каквото си искате. Ако обидите Уилоу или Остин отново, връзката пак ще прекъсне.

Минаха няколко секунди и Джо остана с впечатлението, че Куинси обуздава непостоянния си нрав.

— Господин Уинстън, не се обадих, за да спорим.

— Радвам се да го чуя. Не че има за какво да спорим. Аз бях свидетел на случката и мога по мъжки да ви кажа, че Клей сгази лука.

— Колдър са го предизвикали. Случвало се е и преди.

— Имам своите съмнения и относно миналото, но определено този път случаят не бе такъв. Уилоу влезе вътре веднага щом видя колата им, а Остин, между впрочем той е само на девет, е с посинено

око благодарение на Клей — Джо замълча, за да се възприемат думите му, и после добави, сякаш чак сега му хрумваше: — Звучи като хулиганска постъпка, нали?

По линията се дочу скърцане на зъби.

— Клей ми каза, че момчето му се е нахвърлило.

— Каза ли ви защо? Сигурно не, защото не вярвам, който и да е мъж да прости използването на подобни думи към млада дама. Остин е направил това, което всеки почтен брат би направил, ако някой се държи просташки със сестра му. Поговорете с Клей отново, Куинс. И го научете какво означава да си мъж.

— Заповеди ли ми раздавате?

— Само добронамерен съвет. Видях поведението на Клей и ми се струва, че бихте могли да се възползвате от думите ми.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Вече ви казах — краката на стола шумно изтропаха на пода и усмивката изчезна от устните на Джо. — Джо Уинстън.

— И? — присмя се Куинси. — Казвате го сякаш трябва да означава нещо за мен.

— Да. Означава, че сега се грижа за Уилоу и Остин. Взел съм присърце отговорността си. Вероятно ще поискате да запомните това.

— Имаме нещо общо тогава, защото и аз имам своите отговорности. Редно е да научите повече за белите на Колдър. Може би тогава ще разберете, че за всички заинтересовани е най-добре да ги преместите в друг район.

— Не.

Гласът се снижи до ръмжение:

— Мисля за тях, уверявам ви. Децата могат да поставят ново начало в друг район. Във Визита всеки знае, че са незаконни и сираци. Нищо хубаво няма тук за тях.

— Аз съм тук. Това е новото начало, от което се нуждаят.

— Нагърбвате се с огромна задача, имайки предвид миналото им поведение. Те са хулигани без възпитание и без уважение към...

— Нека аз да се безпокоя за това, а? — Джо отново му затвори телефона.

Божичко, чувстваше се добре.

Обърна се към Луна, отвори уста да заговори и... тя му се хвърли.

— Джо!

— Какво... — тялото ѝ се притисна към неговото достатъчно силно, че да го накара да задържи дъха си от болка. Ала Луна го докосваше и затова той избута болката на заден план. Обви ръце около нея, гушна я по-близо и с мъка задържа и двама им в стола.

— Хей, добре ли си? — той опита да я дръпне назад и да види лицето ѝ, но тя го прегръщаше по един особен начин.

— Благодаря ти! — обсипваше с гъдел и целувки ухото му, брадичката, бузите. Всяко докосване на меките ѝ, влажни устни го изгаряше и възбуждаше, докато накрая той зарови ръка в косата ѝ и успя да вземе надмощие. Устните му, жадни и горещи, покриха нейните. Джо пхна езика си навътре и тя издаде кратък, сладък, одобрителен стон, после остана напълно неподвижна, само сърцето ѝ биеше лудо до гърдите му.

— Така — прошепна Джо, наслаждавайки се на вкуса ѝ, на мекотата на езика, на въздишките ѝ. Той склочи по-здраво ръце около нея и гърдите ѝ се притиснаха още повече към тялото му. Разпростря длан на дупето ѝ и я приближи още. Мога да я обладая сега, помисли си Джо, на стола, краката ѝ бяха около него. Той изстена тихо и отново я целуна ненаситно, жадно, всичките идеи да ѝ даде време се изтриха от ума му.

Луна леко се дръпна назад, за да го погледне. Дишаше учестено, пулсът препускаше в гърлото ѝ, облиза устни и прошепна:

— Джо?

— Да, мила?

Тя докосна устните му с разтърсваща нежност.

— Ти си изключителен мъж.

— Каквото ѝ да съм направил — измърмори Джо тихо и така възбуден, че я виждаше замъглено, — напомни ми да го направя отново.

Той обсипа с целувки шията ѝ, раменете. Тя бе толкова нежна, че той съвсем естествено погали дупето ѝ през копринените шалвари и прокара пръст в дълбоката цепнатина, което го влуди.

— Имаш прекрасен задник!

Луна замръзна, после се разсмя. Дари го с още една задушаваша прегръдка и доброжелателно потупване по рамото. Отдръпна се от него и стана. Дланите ѝ се свиха, но гласът ѝ бе равнодушен и тих:

— По-добре да си лягам.

Джо се втренчи в нея.

— Какво?

Май щеше да го изостави в кухнята. Сам. Със силна ерекция.

— Утре имам много задачи, а и тази вечер трябва да обмисля още много неща — обърна се да тръгне, но спря. — Мислиш ли, че ще имаме проблеми с господин Оуен?

Джо също се изправи. Наблюдаваше я, чакаше знак на разколебаване.

— Обзалагам се.

Луна кимна, направи крачка назад, приближи към вратата.

— До утре сутрин. В никакъв случай.

— Луна...

— Не.

Главата му заплашваше да избухне.

— Казваш *не* прекалено често.

Очите ѝ се спуснаха бързо по тялото му. Те блестяха, когато отново вдигна поглед към лицето му.

— Не ми е лесно. Много, много е трудно да ти се устои, Джо Уинстън. Знаеш го. Но това е първата ни нощ тук, децата може още да са будни и... — хвърли му объркан, безпомощен поглед. — *Не*.

Не му бе лесно да преглътне думите ѝ, макар да бе уверен в правотата им. Опънат като струна от желание, Джо изръмжа:

— Тръгвай тогава, преди да се опитам да те разколебая. Аз ще заключа.

Луна се поколеба.

— Тръгвай.

Тя се обърна и изхвърча от кухнята сякаш трябваше да се бори с непреодолимото желание да се поддаде.

По дяволите, болеше го. Защо трябва да иска, да желае специално тази жена, недостъпна и смахната... Джо изчака да чуе стъпките ѝ горе и тогава провери, стая по стая, дали прозорците на долния етаж са затворени и вратите здраво заключени. Проверката за безопасността отвлеche ума му от изгарящото го желание, но не го премахна. Нищо нямаше да помогне, освен да се зарови в Луна и да предприеме дълго, горещо, бавно пътуване в нея.

Къщата бе голяма и след приключването с нея обхваналото го желание за сексуално задоволяване бе достатъчно утихнало, за да му позволи да се отдаде на други, по-рационални мисли.

Оцени, че ключалките са стари и разнебитени; дори и най-несръчният крадец би могъл да ги разбие. Къщата беше изолирана и престъпните елементи на обществото бързо биха я избрали за целите си. Преди да остави Луна и децата тук сами, ще обезопаси жилището.

Джо изключи всички лампи вътре, влезе в стаята си и тихо затвори вратата. Малкото тясно легло въобще не го привличаше, затова отиде към верандата и погледна навън. Нащърбената луна стоеше ниско на небето, заобиколена от множество звезди. Ясна нощ. Романтична нощ.

Нощ, която разбушува кръвта на мъжа.

Той се върна назад, отпусна се на леглото със стон и... чу едва доловим шум. Замръзна, заслуша се и долови слабо проскърцване. Стана от леглото и отиде до вратата, за да се огледа, но не видя нищо. Това бе стара къща и той не познаваше звуците, които издаваше при подготовката си за нощта. И все пак... Дребно подозрение продължаваше да го гризе, затова излезе от стаята и тръгна към стълбите. Да, чу го отново. Някой се движеше на втория етаж, а той си мислеше, че всички вече са легнали.

Джо изкачи стълбите в тъмното и достигна до площадката горе без всякакъв шум. Сега бе тихо, но под вратата на Уилоу се процеждаше светлина. Поспря, за да се ослуша. Дочу гласа на Луна и се промъкна по-близо. Вратата бе леко откrehната и Джо успя да я види как седи на леглото на Уилоу, а момичето се бе настанило пред бюрото.

— Не можеш ли да заспиш? — попита я Луна.

Уилоу сви рамене.

— Можем да поговорим.

Само една настолна лампа хвърляше светлина и сенките господстваха в стаята. Джо видя очите на Уилоу, огромни и тъжни.

— Не искам да те безпокоя.

— О, мила, въобще няма да ме обезпокоиш. Обещавам ти. Искам да помогна, затова съм тук.

— Тук си, защото ние си нямаме никой друг — гласът на Уилоу звучеше виновно.

На Джо му се прииска да влезе, да ѝ каже, че младите момичета не бива да бъдат товарени с толкова много грижи. Въздържа се, имаше доверие, че Луна ще се справи.

— Не — Луна се пресегна да хване ръката ѝ. — Тук съм, защото сме семейство. Наистина искам ти и Остин да ми се доверявате и да ме харесате. Никога не съм имала истинско семейство и сега за мен това е толкова важно, колкото и за вас.

Джо се стегна. Какво означава това? Разбира се, че Луна има семейство. Всички имат.

Уилоу изглеждаше толкова изумена, колкото Джо се чувстваше.

— Вярно е — Луна се усмихна. — Никога не съм била много близка с моите хора. Те доста се караха, когато бяха заедно, после се разделяха от време на време и накрая се разведоха. Аз останах с баща си. Майка ми ни напусна, за да се омъжи за друг и аз почти не я виждах. Имам двама заварени братя, които едва познавам.

— Не им ли ходиш на гости?

— Те живеят доста далече. Веднъж отидох да ги видя, но бе неловко.

Джо си спомни как тя веднъж спомена, че семейството ѝ е пръснато из цялата страна. Не бе го осъзнал тогава...

— Ами баща ти?

— Той се трудеше много, след като мама ни напусна. Завърших гимназията, баща ми се ожени повторно и сега имам една доведена сестра. Нямаме много общи неща с нея, пък и те живеят доста далеч.

Уилоу сложи косата си зад ушите.

— Аз въобще нямам баща. Тоест никога не съм го виждала.

Луна кимна:

— Зная.

— Тъй като никога не съм го срещала и дори не зная кой е, не ми липсва. Мама ми липсва. Вероятно на теб ти липсва твойт баща.

Луна сви рамене и каза:

— Въобще не мисля за това. От доста време е така. Сега обаче имам Остин и теб и искам да свърша нещата добре. Искam да остана.

— Положението е доста объркано — предупреди я Уилоу.

— Ще го оправим, обещавам. Междувременно можеш да се обръщаш към мен за своите проблеми. Не мога да ти обещаая винаги да

давам отговори, но ще правя всичко възможно да помогна и ще те изслушвам.

Уилоу се замисли, след това избъбри:

— Патриша заяви, че е невъзможно да остане тук повече. Щеше да мести и нас, ако онзи мъж не ѝ бе предложил брак.

Луна въздъхна:

— Уилоу, скъпа, аз не съм Патриша. Няма да ви изоставя. Обещавам.

— Ти ни спомена за закупуването на дрехи.

Джо усети надеждата и страха в гласа на Уилоу и това разкъса сърцето му. От колко ли време не е имала нещо ново?

— Точно така. Не искаш ли нови дрехи?

— Ами просто няма много останали пари — Уилоу започна да прехвърля листи на бюрото си. — Преглеждах състоянието тук и не съм сигурна...

— Шшшт. Уилоу, аз имам пари.

— Не можеш да ползваш своите собствени! — момичето звучеше ужасено от мисълта, което накара Джо да скръцне със зъби. По дяволите, и той има пари, а не ги ползва за нещо важно.

— Защо не? — започна да я убеждава Луна. — Сега живея тук, спестявам от наем. Моето е и твое. Освен това с нетърпение очаквам шляенето по магазините. Доста време вече не съм пазарувала по женски.

Раменете на Уилоу се отпуснаха и тя дори се усмихна. После Луна се пресегна, взе изрезка от вестник от бюрото ѝ и момичето се стегна отново.

— Това не е нищо.

— Статия за Клей Оуен — Луна я прегледа, преди да я върне обратно. — Спечелил е наградата за атлет на годината?

Уилоу направи гримаса и кимна:

— Да. Той получава добри оценки, защитник е във футболния отбор и питчер в бейзболния. Всички го смятат за съвършен.

Луна предпазливо промърмори:

— Симпатията е.

— Може би.

— Ти харесваш ли го, Уилоу?

Очите ѝ заблестяха, а гласът ѝ се снижи до шепот:

— Не, мразя го.

Луна продължи, сякаш не бе чула отговора:

— Бих могла да те разбера, ако го харесваш.

Уилоу енергично поклати глава.

— Бяхме приятели. Макар да е малко по-голям от мен, винаги сме се разбирали чудесно. Познавам го от втори клас — очите й потъмняха. — Но сега той е жесток с мен.

— Някои мъже не знаят как да се държат — с майчински жест Луна приглади косата на Уилоу назад зад ушите. — Няма извинение за жестокостта, но Джули спомена, че той го прави, защото се опитва да привлече вниманието ти.

Уилоу продължи да се бунтува.

— Преди ме харесваше, предполагам. После обаче плъзнаха слухове за мен и той започна да се държи отвратително и гадно.

Луна много внимателно попита:

— Ти продължаваш да го харесваш, нали? Всичко е наред. Напълно ми е ясно как можеш да харесваш неподходящия мъж. Разумът ти говори едно нещо, а сърцето — съвсем друго.

Мускулите, мозъкът и вътрешностите на Джо се свиха на топка. Кой ли харесва Луна? Ако говори за онзи проклет шпионин Джейми Крийд, ще...

Уилоу наклони глава и попита:

— Джо?

— Да.

Какво? Джо се облегна на стената и яростното биене на сърцето му се превърна в бавно, глухо туптене. По дяволите! От кога е *неподходящият* мъж?

Може би вече знаеше отговора на този въпрос: никога не е бил подходящият мъж. Не и за жена като Луна.

— Той е чудесен мъж — каза тя и на Джо му се стори, че наистина мисли така. — Един от най-добрите. Но Джо не иска да улегне.

Ето сега говори от негово име, а не знае какво му се иска. Божичко, та той самият не знае какво иска. Преди време знаеше, но то бе преди да срещне Луна и тя да го подлуди.

— А ти искаш ли?

Луна кимна:

— Преди не исках или може би не знаех, че искам. Но сега съм въодушевена от идеята завинаги да остана тук с теб и Остин. Джо ще трябва да се връща у дома доста скоро, определено няма смисъл да се влюбвам, когато зная, че няма... не може... връзката да продължи.

— Значи само заради нас...

— Не! — смехът ѝ бе тих, самоироничен. — Дори преди да разбера за вас, отказвах на Джо.

Джо би могъл да свидетелства за това.

Уилоу се изненада от разкритието.

— Но защо?

Въздишката ѝ бе дълга, протяжна и прекалено драматична, а това само обиди Уинстън.

— Защото в света има мъже, които със сигурност ще разбият женското сърце. Джо несъмнено е разбивач на женски сърца. Той с наслада се е потопил в ергенството и въобще не мисли за брак. Знаеш ли, има четирима женени братовчеди? Джо е близък с тях, но се подиграва на идеята той самият да се обвърже с една жена.

— Много ли е популярен?

— Сред жените ли? — този път смехът на Луна прозвуча надменно. — О, да! Много. Джо не е мъж, с който да се позабавляваш интимно, а после да се сприятелиш. Прекалено динамичен е за това. По-добре въобще да не се сближавате.

Уилоу хвърли към Луна кос поглед, който я правеше да изглежда много зряла.

— Мисля, че вече го чувстваш много близък.

— Вероятно си права — Луна изглеждаше примирена и тъжна от разкритието. — Но докато Джо не го знае, всичко е наред при мен.

Уинстън се усмихна самодоволно. Значи тя се бе надявала да го крие от него? Ха! Сега знае и със сигурност няма да го забрави. Ще оправи всичко по един или друг начин и ще използва всяка информация за свои нужди.

— И аз се чувствам така относно Клей. Мисля за него през цялото време. Когато е наоколо, се опитвам да го пренебрегна, макар да ми е трудно. Но Остин прави нещата невъзможни — ръцете в скута ѝ се свиха в юмрук. — Казах на Клей, че ако отново удари Остин, ще му се види черен светът.

Джо се захили. Уилоу бе толкова малка и нежна, не можеше да си представи да нарани някого.

— Да се надяваме, че сме го убедили да не те преследва повече.

— Съмнявам се. Ще се върне. Сигурна съм.

Очите на Луна грееха съчувствено, тя обхвана с длан брадичката на момичето.

— И макар да ти се иска да е различно, ти си все пак доволна някак си?

Уилоу промърмори:

— Да. Доволна съм.

— Вече няма да му е лесно да е жесток с теб — отбеляза Луна, — няма да се връщаш у дома сама. Ако Клей иска да те види, ще трябва да дойде тук. А това означава, че трябва да се държи прилично.

Уилоу не отговори нищо на тази забележка и Луна се изправи.

— Защо не си лягаш вече? Утрото е по-мъдро от вечерта — усмихна ѝ се лъчезарно. — А утре ще прегледаме пак списъка за пазаруване. Бих искала да обмисля всички наши нужди, за да отидем до града в събота. Можем да си отделим цял ден, да обядваме. Може дори да идем на кино.

— На кино?

Джо бе разсеян заради разкритията, които Луна направи, но долови възбудата на Уилоу. Божичко, ако момичето обича да гледа филми, той ще прибави едно видео към списъка и всяка вечер ще взема под наем видеокасети. Тя заслужава забавления и той възнамеряваше да ѝ ги осигури.

Уилоу стана от стола, бе си наумила нещо ново.

— И къщата се нуждае от почистване. Нямах възможност, защото вървенето до града за уроците по пиано ми отнемаше доста време, а Дайна и Патриша въобще не ги беше грижа.

— Дайна не беше ли икономка?

— Да, точно така — изсумтя Уилоу. — Понякога готвеше, но през повечето време само слухтеше наоколо.

Слухтеше наоколо за какво? — зачуди се Джо.

— Ти не я харесваше, нали?

Уилоу сви рамене.

— Просто се опитвах да стоя настрана от нея. Понякога може да е много зловна.

При тези думи сърцето на Джо едва не се сломи.

Луна заговори и той откри напрежение и в нейния глас:

— Обещавам ти никога да не бъда злобна. И ще изчистим къщата заедно. Джо и Остин може да ни помогнат.

— Предлагаш Остин да чисти? — Уилоу се дръпна и започна да оправя леглото си, но поклати глава подозрително. — Надявай се... Остин е доста по-добър в създаването на бъркотия.

— Това че е мъж, не го прави безпомощен. Пък и имам чувството, че Джо ще настоява да помага, тогава може би и Остин също ще поиска да се включи.

Уилоу се усмихна, разпуха възглавницата и я прегърна до гърдите си.

— Джо е различен, нали?

— Със сигурност не познавам друг мъж като него.

— Майка ми твърдеше, че не можеш да прецениш един мъж само по вида му. Казваше, че мъжът може да изглежда добре възпитан, мил и умен, но когато го опознаеш, да се окаже себична змия.

Джо се намръщи. Дали Клоуи е говорила от собствен опит? Дори дали не е имала предвид бащата на Остин и Уилоу? Има логика — та този мъж я е оставил сама да отглежда две деца.

— Мислиш ли, че Джо е змия? — изненадано попита Луна.

— Не — усмивката се задържа на устните на Уилоу. — Точно обратното. Когато го видях за първи път, той изглеждаше малко... знам ли? Огромен, мрачен и груб, сякаш би могъл да дъвче пирони и да им се наслаждава. Бях... обезпокоена. Особено заради брат ми, който ругаеше и се държеше като хулиган. Е, веднага щом видях как се справи с Остин, разбрах, че става.

Луна нито потвърди, нито отрече грубостта на Уинстън.

— Все още ли се страхуваш от Джо?

— Не — Уилоу прехапа устни, после се осмели да навлезе на територията на възрастните. — Мисля, че *ти* се страхуваш.

— Имам доверие на Джо повече отколкото на всеки друг.

— Нямах му доверие, че няма да разбие сърцето ти — напомни й Уилоу. — Но както казваше мама, човек никога не знае.

Луна лепна една доста фалшива усмивка на устните си.

— Да поговорим за това утре, а? Сега наистина мисля, че трябва да поспиш.

— Добре — смяната на темата въобще не успя да заблуди момичето, но то се мушна в леглото си с въздишка. — Луна? Благодаря.

— Аз ти благодаря. Разговорът ни ми бе много приятен — Луна целуна бузите ѝ, изгаси лампата и тръгна към вратата.

Джо тъкмо минаваше в дъното на коридора и се мушна в банята. По дяволите! Защо Уилоу не е обикновено четиринадесет годишно момиче? Трябва ли да бъде такъв философ? Дали Луна наистина се страхува от Уинстън? Дори да е така, успява добре да го прикрие.

Джо надзърна зад рамката на вратата. Луна тъкмо излизаше от стаята на Уилоу в коридора; затвори вратата тихо и отиде в собствената си стая. Светлината там изгасна.

Той изпусна дъха си. Вероятно може да се промъкне при нея и да я успокои. Поне да я целуне за лека нощ. Може да ѝ каже колко се гордее с нея, как иска да ѝ помогне.

Убеден в алтруистичните си подбуди, Джо реши да напусне скривалището си, но в този миг усети нечий дъх на гърба си. Очите му се ококориха от изненада и той се завъртя кръгом. Малък, остър лакът се удари в ребрата му, точно над една от раните му.

— Мамка му!

Остин шепнешком каза:

— Ти ругаеш повече от мен.

Джо замръзна. Видя как плановете му за Луна, не чак толкова алтруистични все пак, се изпаряват във въздуха. Какво става? Пресегна се, хвана ръката на Остин и каза:

— Шшт. Какво правиш тук?

— Щях да тръгвам на разходка.

На Джо му настръхна косата.

— Разходка къде?

— Около езерото.

Сърцето му почти спря да бие. Усети как веждите му се покриват с капчици пот. *Господи...*

Слабичките мускули на ръцете на Остин се издуха, когато той постави юмруци на бедрата си.

— Ако ме издадеш и аз ще те издам.

— Какви ги говориш? За какво ще ме издадеш?

— Шпионираш Луна.

За миг Джо се замисли дали да не събуди Луна, за да му помогне с това затруднение, но се отказа. На нейната глава висяха много задачи, а Джо Уинстън със сигурност може да се справи с един решителен малчуган.

Освен това не искаше тя да знае, че той се мотае в коридора и подслушва личните ѝ разговори. Може да се смути. А той със сигурност ще се почувства неловко.

Луна може да се усъмни в искреността му, когато започне да ѝ доказва, че няма да разбие сърцето ѝ. Няма представа какви доказателства ще ѝ предостави. Все ще измисли нещо.

Джо подаде глава навън и видя, че никой не се бе смутил от тихия им разговор.

— Хайде — кимна той на Остин; с дългите си пръсти продължи да го държи за ръката, докато не го побутна обратно в стаята му. — Влизай.

Влязоха заедно и Джо затвори леко вратата. Вече имаха известно усамотение и мъжът заговори малко по-високо.

— Имаш ли нощна лампа?

— Нощните лампи са за мамините синчета.

— Ти май си обсебен от идеята за мамините синчета, а? Добре де, няма значение. Лунната светлина е достатъчна — той дръпна пердетата и бледа синкава светлина обля стаята. — Хайде да си поговорим двамата.

— Ти луд ли си? — Остин изглеждаше леко обезпокоен от тази възможност.

— Не — Джо го вдигна и го постави в края на леглото. — Загрижен съм. Това е съвсем различно нещо.

— Кое му е различното?

Джо не успя да отговори на въпроса, но продължи:

— Остин, ти несъмнено знаеш, че не може да се разхождаш сам през нощта.

— Правя го почти постоянно.

Главата на Джо започна да пулсира. Дяволите да я вземат Патриша и нейните тапи за уши.

— Е, няма повече да го правиш, момчето ми — предпазливо се настани до хлапето. Лакътят го бе ударил на място, което тъкмо

започваше да заздравява. — Първо искам да знаеш, че нямам тайни от Луна. Никакви. Така че не се опитвай да ме изнудваш.

— Ти подслушваше.

Джо си призна:

— Да, но само защото се безпокоях. Не разкрих присъствието си, защото не исках да се натрапвам — добре. Звучеше напълно правдоподобно.

— Ще кажеш ли на Луна, че си подслушвал?

Е, сега ще се наложи.

— Утре сутрин. И ще ѝ кажа, че си възнамерявал да предприемеш разходка на лунна светлина.

Остин се намръщи обезпокоено и разтревожено.

— Ще се разгневи ли?

— Не, но и тя като мен ще е обезпокоена. Луна очаква щом те сложи в леглото, да си останеш там.

— Ами ако искам да отида до тоалетна?

— Можеш да станеш тогава.

— Ако съм жаден?

— Няма проблем и за това.

— Ако...

— Не може да излизаш от къщата, Остин. Разбра ли?

Остин започна да подритва с крак, хъка, мънка и накрая промърмори с неудоволствие:

— Добре.

С цялата си искреност Джо отговори:

— Благодаря. Оценявам съдействието ти — изправи се. — Под завивките сега.

Малчуганът се обърна и пролази до горния край на леглото, после се пхна под чаршафа. Джо го зави хубаво и попита:

— Да пусна ли пердетата?

— Да. Лунната светлина е за...

— Мамините синчета, зная — Джо не успя да се въздържи и се захили. — Ти както искаш, но аз възнамерявам да махна моите пердета. Обичам да гледам звездите преди заспиване. И да не си посмял да ме наречеш мамино синче.

— Няма — миг мълчание. — Май и аз обичам да гледам звездите.

— Тогава няма да пускам пердетата — той разроши чорлавата коса на Остин. — Лека нощ.

— Лека нощ, Джо.

Джо продължи да се усмихва и след малко потъна в собственото си легло. Беше само по боксерки, вдигна ръце зад тила си и наистина се загледа в звездите. Всъщност много мисли кръжаха в ума му и той не обърна особено внимание на тънкия, неравен дюшек или как глезените му висяха от леглото.

Дочутото от Луна само допълнително усложни нещата за него. Думите ѝ го смутиха, а това не му подходеше. Смут води до нерешителност, а никога преди не си е позволявал подобно нещо.

Животът на ръба, професиите му винаги налагаха вземането на светкавични решения. Стреляй или ще бъдеш застрелян, поеми опасен случай за много пари или си намери по-лесен. Бий се или се отдръпни.

Джо вярваше на инстинктите си и този начин на вземане на решения естествено бе пренесъл в личния си живот. Всяка нова възжелана жена или привличаше в леглото си, за да се позабавляват и двамата, или усещаше нуждата ѝ да свие свое гнездо и я напускаше, преди нещата да се усложнят — както сега.

Светкавични решения... Всичките ги отстояваше. Бе решил да има Луна почти в мига, в който я зърна, но кой можеше да предвиди всичко това? Сега трябваше да обмисли отново нещата, но не му се искаше. Предпочиташе да се качи горе, да се пъхне в леглото на Луна и да я люби, докато тя забрави всичките си задръжки и онази глупост, че Джо Уинстън може да разбие сърцето ѝ.

Възмутен, Джо въздъхна и затвори очи. Е, все пак накара Остин да остане в леглото.

Или поне така си мислеше.

9.

Все още не напълно събудена, Луна застана до чешмата и си наля чаша току-що сварено кафе; в този миг вратата на Джо се отвори. Луна вдигна гуреливи очи и погледът ѝ бавно се фокусира върху фигурата му, облегната на рамката на вратата. Тя не би имала нищо против да го вижда така всеки ден до края на живота си.

Луна забрави за чашата кафе в ръката си, виждаше само рошавата, гарвановочерна коса, сънените сини очи и тъмната сянка на набола брада по суровото лице. Гърдите му бяха голи и докато тя го наблюдаваше, той небрежно прокара ръка от широките, лъскави рамене надолу към плоския, мускулист корем, пръстите му потъркаха, леко задраскаха кожата — възбудиха Луна.

С широка прозявка Джо попита:

— Колко е часът?

Погледът ѝ се замъгли още повече и тя сграбчи плота за опора. Джо беше само по боксерки, а Луна все още не бе свикнала да го вижда така. Съмняваше се, че някога ще свикне. Той бе толкова... мъжествен. Невероятен мъжкар.

— Почти десет — Луна вдигна така необходимото ѝ кафе до устните си, отпи голяма глътка и изгори езика си.

Разговорът с Уилоу снощи само успя да изкара на преден план чувствата ѝ към Джо. Мислите и копнежът ѝ за този мъж прогониха съня. Джо беше най-привлекателният мъж, който някога бе срещала, но той никога не бе възнамерявал да се обвърже сериозно с нея и още по-малко с две деца.

Глупаво или мъдро ще е да го остави да си тръгне, без да разбере как би се почувствала да лежи гола до него, без да има спомена за тези широки, здрави гърди, притиснати към нейните, без да усети устните му да я докосват на най-тайни места.

Да го почувства вътре в себе си, с възможно най-голямата близост между двама души? Само мисълта за това я накара да потръпне от копнеж. Не успя да намери отговора по време на дългата

нощ. Сега главата ѝ туптеше, а очите ѝ горяха. Глупачка, глупачка, глупачка...

Луна се стегна и се насили да го погледне отново.

— Кафе?

Джо измърмори нещо, но когато тя се обърна с лице към него, спря по средата и я измери със сексапилен поглед отгоре до долу.

По дяволите.

Смутена, Луна се огледа. Ризата, с която бе спала, сега беше ужасно смачкана. Шалварите бяха заменени с къси панталони, защото утрото бе горещо. Не носеше сутиен, но пък Джо я бе виждал така и преди. А косата ѝ... От мятането и въртенето през нощта се бе разчорлила и вероятно приличаше на полудяла вещица.

Луна държеше кафето в една ръка, а с другата докосна косата си.

— Така имах нужда от кафе, че не намерих време да... — думите ѝ заглъхнаха, защото в очите на Джо се разгоря огън. Той тръгна към нея със сексуални намерения. Охо! Вече въобще не изглеждаше сънлив.

— Джо... — започна да роптае тя, но протестът ѝ прозвуча безсилно дори и за самата нея.

Той прошепна:

— Сутрин не съм в най-добрата си форма, иначе щях да се справя с това. Но снощи заспах много късно с мисълта за теб — ръцете му се плъзнаха към талията ѝ, обвиха я, едната длан се промъкна нагоре по гърба ѝ към тила, а другата се спусна надолу, малко над дупето. — Божичко, събудих се с копнеж за теб и ето те тук, изглеждаш толкова секси, нежна и сладка.

Джо изръмжа последните думи и после зарови устни във врата ѝ. Приблужи я и през боксерките и бикините тя почувства ерекцията му до корема си.

Луна се замая, бързо остави кафето на плота и постави ръце на широките му, яки рамене. Не го отблъсна. Копринената, разгорещена плът я опияняваше. Пръстите ѝ се свиха и оставиха следи по големите мускули.

Джо изсумтя от удоволствие и от болка.

— Няма да мога да понеса повече това, скъпа.

Той целуна шията ѝ, раменете. Топлият му дъх докосваше чувствителните ѝ нервни окончания и я караше да потръпва. Брадата

му докосваше леко бузата ѝ, шията. А ръцете му... Продължаваха да я милват, съблазняват и дразнят.

— Не зная кое е редно, мила. Само зная, че трябва да те имам.

Луна поклати глава, не отказ, а смущение. Тя погали гърдите му, очарована от копринените къдрави косъмчета там.

— Джо...

— Кажи ми, че и ти ме желаеш, Луна — той леко захапа долната ѝ устна. — Кажи ми.

Очите ѝ започнаха отново леко да се притварят. Молбата му в този миг, на сутринта след терзанията ѝ от цяла нощ, я постави в неизгодно положение.

— Желая те...

Дъхът ѝ спря, когато в отговор големите му ръце я обвиха още по-здраво и устните му допряха нейните. Той имаше вкус на утринна топлина и мускус, дишането му бе учестено, а докосванията почти настойчиви. Широка му длан се разтвори на дупето ѝ и я повдигна на пръсти. Долепи я до своята ерекция. Дишането и на двамата стана накъсано, ускорено.

— Гадория.

Джо я пусна толкова бързо, че Луна политна. Почти едновременно и двамата обърнаха рязко глави и се загледаха в Остин, който отвори хладилника и измъкна двулитрова бутилка кола. Русата му коса стърчеше, а късите панталони бяха толкова широки, че едва му се крепяха.

След първоначалния коментар, той престана да им обръща внимание.

Джо смотолеви:

— Тъ...

Луна премести поглед от Остин, който отиде до шкафа за чаша, към Джо, който имаше ерекция. Очите ѝ едва не изскочиха; тя го побутна силно.

— Джо — изсъска Луна с лудешки шепот, — върви да се облечеш.

Той се обърна към нея, лицето му остана комично безизразно, докато не чу стъпките на Уилоу надолу по стълбите. После се раздвижи изключително бързо за човек с неговите размери. Вратата след него се затвори с трясък.

Почти изпаднала в шок, Луна постоя така известно време, после осъзна смешката и избухна в смях. Остин я погледна, изви очи и тя се разсмя още повече. Трябваше да се подпре, за да стои изправена. Несъмнено Джо никога не бе прекъсвал прелъстяване заради деветгодишно момче. Уинстън изглеждаше така изумен, така объркан как да постъпи. Луна се подсмихна отново.

Уилоу влезе, видя брат си с кола в ръка и отиде право при него.

— Какво е смешното? — попита тя, докато взимаше високата чаша от ръката на брат си, преди той да бе успял да си налее питието.

Остин направи гримаса.

— Джо мляскаше Луна, но после избяга.

Уилоу погледна Луна чисто по женски и се усмихна:

— Така ли?

След това остави чашата в мивката.

Брат ѝ се развика:

— Хей! Дай ми я.

— Не се пие кола на закуска, Остин. Знаеш го много добре.

Луна надзърна към момичето. Не се пие кола на закуска? Защо не? Дали това не е едно от онези майчини правила, които никой не ѝ бе казвал? Малчуганът се пресегна за чашата си в мивката, но Уилоу го плесна по ръката.

Луна събра сили. Предполагаше се тя да е настойникът; предполагаше се, че ще поеме част от бремето на Уилоу.

— Остин, Остин, Остин — сгълча го тя, докато прекосяваше кухнята и се опита да звучи сякаш знае какво говори, — сестра ти е напълно права. Никаква кола за закуска. Защо не пийнеш малко сок?

— Нямаме — после реши да добави: — Патриша нямаше нищо, против каквото и да пия.

И Луна нямаше. Всъщност една студена кола ѝ звучеше чудесно. Но...

— Аз не съм Патриша. Мляко?

— Мразя млякото.

Уилоу обаче му наля мляко.

— Не. Гадно е — после хитро продължи: — Почти толкова гадно, колкото да видя как Джо лигави Луна.

Сестра му го побутна.

— Не бъди противен, малък гризачо!

Спорът продължи, а Луна се почувства безпомощна. Тази ситуация ѝ бе толкова непозната, колкото и на Джо. Трябваше ѝ време за разбуджане сутрин, време да се стегне. Вместо това се изправи пред бързо развихряща се битка от обиди, ръгания и разляно мляко.

Местеше погледа си от едното дете към другото, но пред себе си виждаше единствено ужасеното изражение на лицето на Джо. Започна отново да се хили.

Джо извика от стаята си:

— Не е толкова смешно, мътните го взели.

Остин спря за миг караницата със сестра си и изкрещя с весел, напевен глас:

— Пак се държиш неучтиво.

Луна чу как Джо изръмжа и се опита да овладее смеха си. Обърна се към двете деца с надеждата да прекрати конфликта, преди те да са стигнали до раздаването на удари.

— Какво ще кажете за палачинки? — надвика тя размяната на обиди.

Те поспряха и я погледнаха.

Остин надяна характерното за него скептично изражение.

— Ще ни готвиш?

— Закуска? — поясни Уилоу.

Луна направи физиономия. Толкова ли неспособна изглежда да се справи?

— Да, много ценено американско ястие. Палачинки и може би малко бекон — после промърмори замислено, повече на себе си, отколкото на децата. — Май видях бекон в хладилника.

Остин замръзна. За хлапак, който току-що бе наричал сестра си с ужасни думи, изглеждаше сладък и сърцераздирателно уязвим.

— Мама ни правеше палачинки всяка неделя.

Уилоу кимна и добави:

— Дори понякога и през седмицата, вместо зърнена закуска — гласът ѝ звучеше тихо, носталгично. — Патриша не обичаше да готви много, особено рано сутрин.

Настроението в стаята току-що се бе променило и това обърка Луна. Децата станаха потиснати, дори малко тъжни. Луна не можеше да го понесе.

— Ами аз обичам да готвя, но само ако има гладни хора да нахраня.

Джо извика: *Аз съм гладен* и я разсмя отново.

Уилоу продължи да стои вторачена в нея още известно време, после отиде до хладилника. Отвори го, прерови го и накрая извади един пакет.

— Да, имаме бекон.

— Чудесно. Тогава да се заемам с готвенето.

Остин я измери с поглед.

— Мога ли да пия кола с палачинките?

Луна и Уилоу в един глас казаха:

— Не.

Остин отново насочи оръдието към сестра си.

— Ти да не си ми шеф, бе!

— Без бе — поправи го Луна, после се намръщи смутено. Бог да ѝ е на помощ, вече започва да звучи майчински. Промърмори под носа си: — Поне говори правилно.

— Какво?

Луна се предаде.

— Изчакайте тук. След минута започвам да готвя.

Тя отиде до вратата на Джо и леко я откряна. Той крачеше из стаята. Беше си обул дънките и бе сключил ръце зад главата. Косата му бе дори още по-рошава, а движенията резки, строги. Сякаш страдеше.

Луна поспря, за да се полюбува как огромните бицепси изпъкваха в това положение, как големият гръден кош се разширяваше при всяко поемане на дъх. Тъмните, копринени косъмчета под мишниците го правеха още по-мъжествен, по-голям мъжкар.

Тя въздъхна и влезе вътре, като затвори вратата след себе си.

— Добре ли си?

Джо спря и я загледа гневно. Кимна към все още внушителната ерекция, която издуваше дънките му отпред и я дари с *а ти как мислиш* поглед.

Луна се усмихна.

— Съжалявам.

— Въобще не ти личи да изпитваш съжаление, Луна, така че не се отнасяй снизходително с мен — пое си дълбоко дъх и отново огледа

тялото ѝ. — Боже всемогъщи! Присъствието ти тук въобще не ми помага, скъпа.

Луна не разбра. Вероятно бе развалина с тази разчорлена коса, увиснали дрехи и без всякакъв грим.

Джо като че ли прочете мислите ѝ и каза:

— Изглеждаш като жена, която е прекарала безсънна нощ в леглото.

Тя кимна:

— Така е.

Джо преглътна:

— И аз.

Луна се отърси и се опита да приглади косата си.

— Главата ми е ужасна.

Изминаха няколко секунди, после Джо отпусна ръце и си пое дълбоко дъх. Подръпна ухото си и леко притисна обичката.

— Предполагам, че ще изпадаме в подобно положение неведнъж, затова ще обещая да не обръщам внимание на косата ти, ако ти не обръщаш внимание на вдървеността ми сутрин.

Тя плъзна поглед към скута му.

— Не зная. Доста е трудно да не му се обръща внимание.

— Недей — той стисна очи. — Ако говориш за това, то ще се повтори.

Луна се разсмя и отстъпи към вратата.

— Добре. Ще ти дам още пет минути да... извършиш обичайните си утринни дейности, после ела в кухнята при нас.

Джо я погледна, забеляза руменината ѝ, появила се благодарение на него.

— Направи ги десет и ще се обръсна.

— Дадено.

Луна се върна в кухнята и завари двете деца да седят тихо на масата като истински ангели. Спря се.

— Какво е това?

Остин започна да се върти на мястото си и попита:

— Искаш ли да приготвя масата или нещо друго?

— Мога да ти помогна с готвенето — предложи Уилоу. — Или пък да ядем готова зърнена закуска както винаги, за да не те затрудняваме.

Луна премести поглед от едното сериозно, искрено лице към другото.

— Добре — постави ръце на хълбоците си и потропна с бос крак по пода. — Какво става?

Уилоу сви рамене.

— Нищо.

Остин обаче не можеше да мълчи дълго.

— Уилоу каза, че ти и Джо се карате заради нас, а ние не искаме да се ядосате и да си тръгнете, затова обещаваме да сме добри и да помагаме с домакинството; дори няма да пия кола сутрин, да правя гримаси, когато ти и Джо се целувате или да споря с Уилоу, ако не се опитва да ми нарежда какво да правя, освен това повече няма да се измъквам навън през нощта.

След това словоизлияние Остин си пое дъх — продължително, уморено.

Луна се вторачи в него.

— Много впечатляваща реч, Остин.

Той грейна.

— Аз няма да ходя никъде — тя разсеяно прехвърли през ума си цялата му тирада. Ококори се. — Да се измъквам навън през нощта? Божичко, за какво говориш?

Уилоу се намръщи и се пресегна да удари брат си по ръката. Той примигна и лицето му се изкриви в опита да не го потърка.

Луна изпита желание да започне да скубе косата си.

— Уилоу, не удряй брат си, моля те...

— Голяма му е устатата.

— Той е на девет, мила. Говори това, което мисли, и това е хубаво.

Остин, обясни за измъкването нощем. Вратата на Джо се отвори и той влезе в кухнята, бе малко скован и все още необръснат.

— Имах намерение да поговорим за това — каза той и си наля чаша кафе.

Луна зачака.

— Да поговорим за какво?

Джо седна до Остин.

— Лудориите на Худини.

— Кой е Худини? — попита момчето.

— Някой, който е по-добър в измъкването от теб — информира го Уилоу, което подтикна Остин да ѝ се изплези.

— Джо, какво става?

Джо изпъна крака, пийна си глътка от кафето, после въздъхна:

— Снощи хванах Остин как се измъква от стаята си.

— Къде се бе запътил?

Джо вдигна вежди към момчето, което се изчерви, заби поглед в масата и измърмори:

— Навън.

— Ходи до езерото — каза им Уилоу. — Когато го чуя, отивам след него. Но той е добър в тихото промъкване.

— Не достатъчно добър — спомена Джо. — Аз го хванах три пъти миналата нощ.

Луна най-сетне проумя огромната задача, пред която се бе изправила. Преглътна, погледна двете деца и се зачуди как ще се оправя с тях. Не разбира нищо от деца, от нещата, които ги мотивират, как мислят. А тези двете тук не бяха обикновени, безгрижни хлапета. Луна се загледа в Остин и се зачуди какво да му каже, за да стигне до него. Остин се наежи и лицето му почервения, но не от смущение, а от решимост.

Луна разбра, че трябва да направи или да каже нещо веднага.

— Остин...

Момчето се обърна към Уинстън и насочи обвинително пръст към него.

— Снощи той подслушваше теб и Уилоу.

Това изненада Луна. Объркана, тя погледна към Джо и попита:

— Какво?

Остин си пое въздух готов да продължи, но Джо вдигна ръка и го накара да замълчи. Погледът му се закова в очите на Луна като лазер, бдителен, напрегнат, като че ли искаше да ѝ предаде някакво мълчаливо послание.

— Снощи чух Остин да се движи и отидох да проуча — Джо се вгледа внимателно в лицето ѝ и веждите му се дръпнаха надолу, за да бъде убедителен. — Ти беше в стаята на Уилоу и си бърбяхте. Не исках да ви прекъсвам и затова не се обадох.

— Той слушаше!

Думи и образи пробягаха през съзнанието на Луна. Гърдите ѝ се стегнаха и лицето ѝ пламна от унижение.

— Да — потвърди Джо; все още я наблюдаваше внимателно. — Първо, защото се безпокоях за Уилоу. После открих Остин и го върнах обратно в леглото, само че той не остана там. Трябваше да го слагам в леглото му още няколко пъти. Мисля, че тази сутрин трябва да бъде наказан.

Разбит, леко отчаян да пренасочи вниманието, Остин се обърна към Луна:

— Не си ли ядосана, че Джо ви е подслушвал?

Луна се скова. Ядосана? Беше унижена и наранена. Той е чул всичките ѝ глупости за Джо, разбивача на женски сърца. Господи! Дори не можеше да си спомни всички ужасни неща, които довери на Уилоу в желанието си да сподели с нея и да я отвори към себе си в отговор.

Лицето ѝ запламтя от спомена за това. Двете деца я наблюдаваха внимателно, Джо следеше всяка нейна реакция и затова тя преглътна обидата си и се захвана с най-важния въпрос.

— Остин, дори да съм му ядосана, това не променя твоята постъпка. След като аз си легна, ти не може да напускаш къщата, по каквато и да е причина.

— Но аз...

В този миг чуха някой да чука на предната врата. Двете деца подскочиха, обърнаха се един към друг, сякаш очакваха да влезе Цербер.

Джо усети странната им реакция и каза:

— Аз ще отворя.

— Отивам в стаята си — избъбри Остин и бутна стола си назад.

— Ти ще стоиш тук мирен, докато не свършим с обсъждането на твоя въпрос — нареди му Джо.

Хлапакът бавно се отпусна обратно на мястото си. Очите му бяха ококорени и пълни със сълзи и Луна едва успя да понесе гледката. Дали се безпокои чак толкова много за наказанието?

Тя мина зад него и постави ръце на раменете му.

— Всичко ще е наред, Остин. Ще оправим всичко.

Миг по-късно обаче Джо влезе със заместник-шерифа и тя започна да се съмнява.

— Кафе? — предложи Джо на мъжа.

— Благодаря — той подаде на Луна широка, загрубяла от работа ръка. — Заместник-шериф Скот Ройал, госпожо. Извинете за безпокойството тази сутрин.

— Луна Кларк — докато се здрависваше с него, забеляза как той хвърли свойски, критичен поглед на всяко от децата.

— Новият настойник, знай, Джо вече ми обясни. Приятно ми е да се запознаем, госпожо Кларк.

— Моля, наричайте ме Луна — посочи към масата. — Настанете се удобно, шерифе.

Джо подаде на Скот кафето.

— Луна, спомняш ли си думите ми, че познавам някои от полицаите в област Гостоприемство? Е, Скот е един от тези, които ме покани да ги посетя, след като залових техния човек.

Скот дръпна стол и седна. Махна шапката си и я постави на коленете си. Луна го хареса от пръв поглед. Имаше песъчлив цвят на косата, меки сини очи и чудновата усмивка.

— На няколко пъти бяхме толкова близо — Скот показва по-малко от инч с палеца и показалеца си — да хванем онзи негодник, но той все ни се изплъзваше. Почти бях загубил надежда, когато Джо се обади и каза: *Хей, момчета, да ви липсва някой там?* Говореше така небрежно, че в началото почти не му повярвах.

Остин се ококори към Джо:

— Хванал си престъпник?

Скот кимна:

— Не един. Джо е един от най-добрите ловци на глави в страната.

— Вече не — поправи го Джо. — Отказах се.

Сега пък Луна примигна.

— Знаех, че е бил ловец на глави, но не допусках...

— Че е бил толкова добър. Да, госпожо. Дяволски добър. Мамка му, репутацията му бе огромна и сред полицаите, и сред престъпниците. Въпреки че те не споделяха едни и същи чувства към него.

Остин отвори уста, за да сгълчи шерифа за ругатнята, но Джо прошепна „Остин“ и момчето отстъпи и се отпусна на стола си.

Скот се обърна към малчугана:

— Джо ми каза, че цяла нощ си бил у дома.

— Да — произнесе Остин предпазливо, сякаш не искаше да се издаде, преди да разбере защо Скот пита.

— Това е добре, защото няколко човека се оплакаха, че снощи си вилнял из собствеността им.

Остин скочи.

— Не съм! Джо не ме пусна да изляза. Опитях, но той постоянно се промъкваше след мен, мърмореше и ме връщаше обратно в леглото. Нали така, Джо?

Скот едва не се засмя, но вместо това се намръщи.

— Радвам се да го чуя. Ако те хвана отново, ще трябва да те изправа пред съда.

Отново? Сега Луна разбра защо децата изглеждаха толкова обезпокоени от посещението на утринния гост. Дали идването на местния шериф бе обичайно нещо? Краката ѝ се подкосиха.

— Какво се е случило?

Скот извади бележките си.

— Много неща. Цветни лехи са изпотъпкани, прозорци на коли са изпочупени, кучешки испражнения на стълбите — той хвърли кос поглед към малчугана. — Всички белези на операция на Остин.

— Не съм бил аз.

Скот затвори бележника си.

— Аз самият съм те хващал няколко пъти, Остин, и затова не мога да ти повярвам. Това им е лошото на белите. Щом веднъж направиш беля, не е лесно да докажеш, че не си пак ти. Обаче познавам Джо и му имам доверие. Той твърди, че си бил в леглото и аз му вярвам.

Остин въздъхна от облекчение. Джо го погледна, пресегна се и постави едрата си ръка на рамото му.

Гласът на Уилоу бе хладен, когато заговори:

— Както казахте, шериф Ройал, налице са всички белези за операция на Остин.

Скот кимна:

— Опасявам се, че е така.

— Това означава, че някой се опитва да го представи за дело на Остин.

Луна не се бе замисляла, но видя, че Джо и Скот вече бяха стигнали до това заключение.

— Възможно е — потвърди Скот, — но са и типични лудории, с които се срещаме от време на време.

Джо многозначително погледна към Луна. Тя знаеше, че иска да ѝ предаде някакво безмълвно съобщение, но не го разбра съвсем. Той се прокашля.

— Ще поставя осветление и детектори, може би охранителна камера, пък и къщата определено се нуждае от нови ключалки.

Скот пийваше от кафето си и местеше поглед от човек на човек.

— Не е лоша идея. Така всеки, който трябва да е вътре, ще остане вътре и всеки, който трябва да е навън, ще си остане навън. Тогава ще можете и да поспите — той вдигна за поздрав чашата си с кафе към Джо. — Ти изглеждаш ужасно.

Джо се разсмя.

— Сигурно. Имах тежки седмици.

— Може някоя вечер да се съберем и да ми разкажеш — Скот подпря лакти на масата и се наведе напред. — Но първо трябва да успокоя хората, които бяха готови да накарат Остин да плати ремонта. Няма да се зарадват като разберат, че не е той. Е, ако успее да ги убедя.

— Сигурна съм, че ще искат да заловят истинския виновник — настоя Луна, защото съжали тъжния Остин.

Скот изглеждаше скептичен, но само сви рамене.

— Ще трябва да отидете до града за необходимите ви неща. Мога да ви дам адреса на едно хубаво място. На два часа път е, но си заслужава пътуването.

— Благодаря.

— Останалите трябва да внимавате повече, може наистина да е нагласено. Остин, надявам се да разбираш сериозността на всичко това. Ако Джо не ти беше алиби, щеше да си на задната седалка на колата ми.

Луна не бе сигурна дали Скот говореше истината или искаше да внуши на Остин колко важно е да си стои у дома нощем. Момчето наистина изглеждаше впечатлено и Луна щеше да разцелува краката му за навременната намеса.

— Благодаря, шерифе.

— Наричай ме Скот. Всеки приятел на Джо, нали знаеш... — той доизпи кафето си и стана да си върви.

Джо отново погледна Луна продължително, многозначително, стисна ѝ ръката и отиде да изпрати Скот до вратата. Децата изглеждаха посърнали в отсъствието му и това обезпокои Луна. Тя бе изправена пред огромната задача да се скара на Остин, което бе за негово добро, и в същото време да му вдъхне увереност.

Сложи бекона в тигана и започна да обмисля положението. Най-накрая се облегна на плота и го погледна загрижено.

— Защо излизаш от къщата, Остин?

Той наведе глава напред и тя усети невъзмутимостта в тона му.

— Просто да се поразходя и да обмисля някои неща.

Луна си спомни как деветгодишна също ходеше на разходки, за да мисли. Родителите ѝ винаги се караха, говореха си със зловни, жестоки думи. Тя се чувстваше по-добре, когато се откъсваше от дома.

Заобикаляше квартала и отиваше до пусто бейзболно игрище, обикаляше го, без да бърза, и усещаше слънцето на гърба си и праха в лицето си. По време на тези дълги разходки не мислеше за проблемите си. Опитваше се да си представи какво означава нормално, щастливо семейство.

Възможно ли е и Остин да изпитва същото? Тя се бе наслаждавала на слънцето, а може би той обича луната. Луна счупи три яйца върху сместа за палачинки, добави мляко и импулсивно допълни:

— Знаеш ли, Остин, ако някога ти се прииска разходка, би могъл да ме събудиш и двамата да се разходим.

Джо влезе в стаята.

— Никой няма да излиза нощем.

Луна изви очи.

— Разбира се, не. Не бих рискувала с Остин по този начин.

— Тогава се разхождайте през деня.

Деспотичният му тон я раздразни.

— Остин не иска да се разхожда през деня, нали така?

— Да. Обичам през нощта — кимна Остин.

Джо постави ръце на хълбоците и се загледа в момчето.

— Защо?

— Тихо е. Всички спят. Няма кой да ми крещи.

Невероятно бе да се види как Джо Уинстън омеква.

Луна се усмихна.

— Джо е прав, не е безопасно да стоим навън през нощта. Особено сега, когато някой върши лудории. Вероятно можем да се разхождаме само около къщата. Можем да си говорим и да си правим компания. Или ако искаш мога просто да си мълча и ти дори няма да усетиш, че съм там. Какво мислиш?

Кафявите очи на Остин се вторачиха в нея за няколко секунди.

— Да. Може би.

Ето отново това подозрение. Луна знаеше, че ще му отнеме време да ѝ се довери, да се отпусне с нея. Но тя си спомни за всичко, което бе преживял, почувства болка и нетърпение да му помогне да загърби всички свои безпокойства.

— Чудесно. Тогава така и ще направим.

Уилоу се подпря с лакти на масата.

— Значи си бил ловец на глави?

Макар двете деца да го наблюдаваха, Джо небрежно целуна Луна по шията. Тя се скова, но той я потупа по гърба, прошепна: *Всичко ще е наред* и се върна до масата.

— Отказах се преди около година.

— Защо?

— По много причини, но главно защото се уморих да пътувам. Ловците на глави имат някъде от пет до петнадесет случая наведнъж, а това означава постоянно пътуване.

— В преследване?

— Точно така. При тази работа няма установено работно време. Не можеш да си изключиш телефона или пейджъра и приемаш обаждания, поверителни сведения посред нощ. Когато сведението си заслужава, трябва да го проследиш, дори това да означава измъкване от леглото само след два часа сън. Стигнах до момент, в който изпитах нужда от лично време. Така че напуснах.

Луна слушаше и наливаше от тестото в тигана съвършени кръгове. Значи Джо иска лично време? Сам? А тя го довлече със себе си във Визита, сред деца с проблеми и голям хаос. Още по-зле, той все още не се бе възстановил и не бе надушил нищо. Тя бе невероятна егоистка и това накара вътрешностите ѝ да закипят.

— Какво работиш сега? — попита Уилоу.

— Бях бодигард. За щастие бях приключил с една задача, преди да ме пребият. Тогава братовчедка ви се появи на прага ми и ме покани да се запозная с вас, та ето ме тук, шляя се из Визита.

— Бодигардовете носят ли оръжие? — попита Остин.

— Да. Но само за да предпазват човека, за когото работят. Аз съм добър в ръцете — похвали се Джо, вдигна ги и сви пръсти. Юмруците му бяха огромни, ръцете преливаха от сила.

Остин се ококори още повече.

— Покажи си мускула — настоя момчето.

Джо се захили и го направи. Остин не можа да обгърне бицепса му дори с две ръце.

— Ухаа.

Реакцията на Луна бе по-различна, по-женска. Тя си спомни как Джо се справи с натрапника в апартамента, как взе надмощие с лекота и въздъхна с благоговение. Джо Уинстън бе истински мъж и като жена тя не можеше да не му се поддаде.

— Да си силен и да си във форма е важно — каза Джо, — защото когато е възможно, не използвам смъртоносни оръжия.

— Значи не стреляш по хора?

— Ако е възможно, дори не наранявам хората. Друг път... — той сви рамене. — Последният ми случай беше защитата на млада жена, която свидетелстваше срещу съпруга си.

Уилоу наклони глава.

— *Свидетелства?* Какво точно означава това?

— Съпругът ѝ бе наистина лош човек, отнасяше се зле с нея и други хора — сега Луна дочу определен нюанс в тона на Джо. Погледна го и откри, че я наблюдава напрегнато. — За да отиде той в затвора, тя трябваше да свидетелства в съда срещу него. Мъжът не искаше това да се случи и се опитваше да я сплаши.

Уилоу се наведе напред, бе погълната от разказа.

— Как?

— Отправяше ѝ заплахи, сплашваше я физически. Биеше я — гласът на Джо стана дрезгав. После насочи вниманието си пак към децата, освободи Луна. — Мъжът опита да се промъкне в къщата ѝ една нощ.

Джо замълча, чупеше ръце и градеше очакванията. Накрая каза със задоволство:

— Залових го.

Остин примигна със страхопочитание, гласът му се снижи до благоговееен шепот.

— Какво *направи*?

И Луна бе доста любопитна. Забрави за закуската, обърна се и се заслуша.

Джо оголи зъби в познатата ѝ триумфална усмивка, но цензурира отговора заради децата.

— Задържах го, докато ченгетата се появиха.

Уилоу изсумтя:

— Какво му *направи*?

— За мен той беше най-долен боклук. Обичаше да тормози по-дребните от него, включително жените.

— Обзалагам се, че ти си бил по-голям от него.

Джо не бе склонен да се хвали, но каза:

— Много по-едър. Сложих му белезници, окови и верига — преди да заваят въпросите, Джо обясни, че веригата свързва белезниците на краката и на ръцете. — Така той можеше единствено да се търкаля по пода и да скимти. Предадох го на ченгетата в този му вид. Опандизиха го. Процесът мина гладко и той получи осем години затвор.

— Уха...

Джо се засмя.

— Е, ако искаш да слушаш за интересна работа, поговори с Луна. Икаш ли да знаеш с какво се препитава тя?

И двете деца кимнаха с глава.

Джо се захили, облегна се на стола си и сложи ръце зад главата. Големите мускули се издуха, станаха твърди и накараха Луна да въздъхне отново. Никой мъж не може да бъде по-съблазнителен по толкова различни начини.

— Е, деца, да ви разкажа за Луна, богинята на месечината — той ѝ намигна и информира с нелепо театрален глас, придружен от чупенето на пръсти. — Луна знае всичко, вижда всичко.

Луна не бе видяла това, помисли си тя, развеселена от шегите на Джо и удивена от лекотата, с която общуваше с хлапетата. Предварително бе знаела, че той ще е по-умел с тях от нея, ако не по друга причина, то поне заради голямото си семейство.

Ала не бе предполагала, че той ще се чувства така удобно в тази роля и очевидно ще се забавлява толкова много. За заклет ерген, за изключително добър ловец на глави и бодигард, на него доста му се нравеше компанията на деца.

Ако не бе наясно с въпроса, би си помислила, че на Джо Уинстън ще му е приятно да свие свое гнездо. Дори би могла да си помисли, че ще му е приятно да играе ролята на съпруг на смахната бивша асистентка на медиум и баща на две нуждаещи се дечурлига.

Ала Луна бе наясно с въпроса, все пак.

Развълнувана, тя слушаше с половин ухо как Джо забавлява Остин и Уилоу с разкази за местоработата ѝ, известно студио на медиум. Той включи истории за страховития си братовчед Зейн и съпругата му, циганката Тамара, която бе собственичка на студиото. Остин и Уилоу се хващаха за всяка негова дума и той обясни за някои по-интересни птици, които често посещават магазина. Сподели и истории за роднините на Тамара, които твърдяха, че са волни души.

Двете деца отново преливаха с безброй въпроси и по време на закуската с палачинки и бекон Луна им гледа на ръка, обясни им за астрологията и сподели някои търговски тайни от бизнеса на медиумите. Въпреки бурното начало на утринта, закуската бе забавна и дружеска.

Тъкмо привършваха, когато Остин я изненада с въпроса:

— Ти като Джейми ли си?

Джо се наежи:

— Познавате Джейми Крийд?

— Разбира се. Понякога ни посещава — обясни Уилоу. — Патриша го харесваше и все го караше да остане, както някои от другите мъже оставаха.

Едно начумерено свиване на веждите премина между Джо и Луна.

— Джейми само се отбиваше и никога не оставаше за дълго — Уилоу прехапа устна, поколеба се, после сви рамене: — Вероятно трябва да знаеш нещо, Луна.

Звучеше сериозно.

Луна склони глава и я окуражи:

— Какво е то?

— Джейми... ами, той ми каза да ти се обадя.

10.

Луна изпусна вилицата си.

— Ами... аз не го познавам.

— Джейми познава всички — кимна Остин енергично, когато и Джо, и Луна го загледаха невярващо. — Наистина. И всички наоколо познават Джейми. Някои хора се страхуват от него, защото е тих и не се държи като другите.

— Повечето хора го харесват — Уилоу се усмихна на Джо. — Момчетата понякога ревнуват, защото всички жени се прехласват по него. Чувала съм Патриша да споменава как я побиват тръпки, защото той е толкова загадъчен и хрисим.

Джо се намръщи на Луна, сякаш току-що бе видял как тя се прехласва по Крийд.

— Интересен мъж — отбеляза Луна с цялата безпристрастност, която успя да събере, имайки предвид, че намираше Джейми за повече от интересен.

— Дойде тук един ден, когато Патриша говореше с господин Оуен. Леля ни изпрати навън на езерото, за да не ѝ пречим. Взехме си кануто и гребяхме наоколо в търсене на костенурки и други неща. Изведнъж Джейми се появи на брега. Когато се приближихме, той се наведе на пристана и ни заговори наистина много тихо. Каза ми, че Патриша скоро ще си тръгне, но аз не трябва да се безпокоя. Просто да се обадя на братовчедката на майка ми. Не знаех кого има предвид, но той каза да се обадя на роднините и някой ще си спомни името.

Остин кимна:

— Съвсем скоро Патриша ни съобщи, че напуска. Обясни, че ще трябва да се преместим в приемен дом или нещо подобно, защото тя не може да остане повече.

— Каза, че за нас ще е най-добре, защото градът не ни харесва — Уилоу наведе глава към ръцете си. — Не ни бе лесно да не се разстройваме. Особено след като Остин бе изключително уплашен.

— Не бях!

— Направих както ми каза Джейми. Обадох се на всички, за които можах да се сетя, и ги попитах дали не искат да дойдат и да живеят тук. Никой не пожела — тя си пое дълбоко дъх и отново погледна Луна. Очите ѝ бяха огромни, тъжни и прекалено сериозни, от което гърлото на Луна се сви на топка. — Продължиха да ми дават телефонни номера на други членове на семейството; най-накрая някой спомена твоето име и... ето те тук, точно както Джейми каза.

Луна не беше ревлива жена. Бе силна и решителна, гордееше се с живот според собствените ѝ разбирания. Подобно на роднините на Тамара смяташе себе си за волна душа. Обичаше да се закача и да се смее, не вярваше, че е добре да си губи времето с неща, които не може да промени.

Въпреки това с мъка успя да преглътне сълзите си. Да бе дошла по-рано при Остин и Уилоу. Да им бе спестила...

Луна подскочи, когато Джо преплете пръсти с нейните и стисна ръката ѝ. Уинстън се шегуваше с нея за способностите ѝ на медиум, ала в този миг той прочете мислите ѝ и разбра колко много се нуждае от докосването му.

Луна почерпи сила от докосването му и то бе достатъчно, за да не позволи на гласа си да затрепери.

— Не знаеш със сигурност, че Джейми е имал предвид мен.

— За теб говореше — кимна Остин. — Джейми знае всичко.

— Той каза, че ще дойдеш и ето те и теб — философски произнесе Уилоу.

Луна реши, че няма да може да отвлече вниманието на децата с друго и затова подхвана нова тема.

— Спомена, че при Патриша са оставали мъже?

— Тя флиртува с всички. Мисля, че харесва всеки срещнат мъж.

— Все им се лигави — намеси се Остин с преувеличено отвращение. — Както Джо ти се лигавеше на теб.

— Аз не се лигавя — сръза го Джо. Звучеше така възмутен, че Луна се разсмя.

Уилоу едва не бутна братчето си от стола. То бързо се поизправи, а Уилоу продължи, като му хвърляше гневни погледи.

— Предполагам, че повечето от тях също я харесваха, защото се връщаха често. Не и Джейми.

— Също и шериф Ройал — Остин направи гримаса. — Веднъж видях как Патриша му лизна ухото, но той я отблъсна. Това я влуди.

Джо присви очи.

— Ами Куинси Оуен? Целувала ли го е някога?

Луна преглътна с усилие. Очевидно Оуен бе женен, но вероятно това не би имало значение за жена като Патриша.

При споменаването на бащата на Клей, Уилоу замлъкна. Остин погледна сестра си, вдигна съчувствено рамене и пое топката.

— Често идваше. Понякога се оплакваше от мен или Уилоу, но понякога се появяваше, без да сме направили нищо. Не съм ги виждал цуни-гуни, но вероятно е така. Патриша целува всички.

Уилоу си пое дъх.

— Когато Патриша не мачкаше някой мъж, Дайна се заемаше с това.

Джо потърка брадичката си.

— Интересно.

— Не, ужасно е.

Откъснат от размишленията си, Джо погледна Остин.

— Луна, какво да е наказанието на Остин, че не остана в леглото си снощи?

Остин се изправи, едновременно уплашен и предизвикателен. Уилоу плавно стана от стола си и застана зад брат си. Преди секунди го избутваше от мястото му, но сега сложи ръка на рамото му и те образуваха един обединен фронт.

Децата изумяваха Луна. Те бяха емоционално пренебрегвани, но винаги бяха лоялни един към друг. Според нея това говореше много за братовчедка й Клоуи и любовта, с която ги бе отглеждала преди смъртта си.

Луна наблюдаваше Остин, но заговори на Джо:

— Може би посещението на шериф Ройал ще помогне на Остин да осъзнае грешката си. Ако излиза навън и се появят нови вандалщини... Ами, както каза Скот, Остин може да е основният заподозрян, дори да е невинен. Джо, ти имаш опит в работата с престъпници. Какво смяташ?

Остин погледна Джо толкова тъжно, че според Луна той нямаше да успее да му устои. Макар да бе як и корав, Джо не бе имунизиран

срещу мълчаливата молба на малко момче — а това само го правеше по-симпатичен.

Джо направи строга физиономия.

— Смятам, че един мъж трябва да държи на думата си. Ако Остин ми обещае да не се измъква повече навън, аз съм склонен да му повярвам до доказване на противното. Остин?

Той наведе глава, мълчалив и изолиран от околните. Джо повдигна брадичката му и го накара да срещнат погледите си.

— Остин, никога, по каквато и да е причина, не трябва да се страхуваш от мен и Луна.

— Вие щяхте да ме накажете.

— Да, това означава да работиш в градината или да не излизаш от стаята си — момчето изглеждаше смутено. — Ти какво си мислеше, че ще направим?

— Ще ме отпратите. Или ще ме предадете на шериф Ройал.

Сърцето на Луна се сви.

— О, миличък, не! Никога няма да те отпратя, кълна се.

Остин се нацупи още повече.

Джо въздъхна.

— Първо, шериф Ройал не иска такива като теб. Винаги ще трябва да си проверява колата за кучешки изпражнения.

Остин се подсмихна, но продължи да мълчи.

— Той прибира престъпници, а както Луна каза, аз ги познавам и мога със сигурност да твърдя, че ти не си един от тях.

Остин погледна към Джо все още невярващо.

— Скот те харесва. Харесва и Уилоу. Когато му разказах за Клей и другите момчета, той обеща да ви наглежда, да направи всичко възможно те да не безпокоят теб или Уилоу отново.

— Така ли?

— Разбира се. Скот е човек на закона и това означава, че също като мен мрази хулиганите.

Луна прегърна Уилоу и каза:

— Остин, разбираш ли, че искам да остана и съм загрижена за вас?

Момчето я погледна, сви рамене и смънка:

— Предполагам.

Джо клекна пред него.

— Хубаво е да си предпазлив. И аз самият съм такъв тип човек. След време ще започнеш да имаш доверие на Луна, както аз ѝ имам. Дотогава за всички ни ще е по-лесно, ако не даваме поводи на шериф Ройал да ни посещава за друго, освен приятелско бърбене. Съгласен ли си?

— Да.

— Значи ще ми обещаеш да не напускаш къщата без нашето разрешение?

Най-накрая хлапакът кимна:

— Да.

— Чудесно! — Джо се изправи. — Ще си взема душ и ще се приготвя за тръгване. По-късно можем да поплуваме, а?

Остин грейна като коледна елха.

— Мога да ти покажа как се вадят миди от дъното на езерото.

— Наистина ли? Нямам търпение.

Сърцето на Луна се изпълни с радост.

— Деца, качвайте се горе, измийте се и се облечете. Имаме работа днес.

Те тръгнаха с усмивки и по-лека стъпка, което ѝ даде надежда, че може би, с времето, нещата ще се оправят.

Джо хвана ръката на Луна и я обърна към себе си.

— Сърдита ли си ми?

— За какво?

— Заради подслушването.

О, божичко, да, макар да го бе забравила заради другата бъркотия.

— Не е трябвало да ни слушаш, Джо.

Ръката му обви тила ѝ под косата. Почувства докосването на топлите, здрави пръсти и това, съчетано с интереса в разпаления му поглед, я накара да потръпне.

Приближи устните ѝ към своите.

— Ако кажа *съжалявам*, ще помогне ли?

— Може би — тя вече почти бе останала без дъх, а той дори не я бе целунал все още. — Ако обещаеш да не го правиш отново.

Кисела усмивка изкриви устните му.

— Няма. Изглежда единственият начин да те разбере е да слушам личните ти разговори — гласът му стана по-тих и той докосна

устни до нейните. — Никога не бих те наранил съзнателно, мила.

Лицето ѝ пламна. По дяволите, искаше ѝ се да го отблъсне, ала усещаше биенето на сърцето му до гърдите си и нежността на докосванията му.

— Не е хубаво да нараняваш, независимо дали е съзнателно или не.

Ръката му се плъзна от тила ѝ към брадичката, а пръстът му задържа лицето ѝ неподвижно за една кратка, разтапяща целувка.

— Може би — прошепна той до устните ѝ — ще те изненадам.

Луна си помисли за отношението му към Уилоу и Остин и издаде благосклонен стон.

— Вече го направи.

— Така ли? — наведе назад глава, за да ѝ се усмихне доволно. — Ами, това е хубаво, нали?

— Не — Луна бавно се откъсна от ръцете му. — Въобще не е хубаво. Смущаваш ме и не ми харесва.

— Какво имаш предвид?

— Дай ми време, Джо.

Уинстън объркано се смръщи, а тя го заобиколи, като се надяваше да отвори малко място помежду им. Не че така щеше да оправи всичко, вече бе нагазила в дълбокото. Въпреки здравия си разум, тя бе направила нещо много глупаво.

Беше се влюбила в Джо Уинстън.

Джо извади мобилния си телефон и набра номера на сестра си чак когато се качи в камиона и се отдалечи от къщата.

Аликс отговори на третото позвъняване, звучеше сънено и недоволно.

— Какво?

Джо поклати глава.

— Аликс, почти обяд е, а ти си все още в леглото?

— Джо? Крайно време беше. Мама се безпокои за теб.

— А ти не? Засегнат съм.

Джо дочу скърцането на пружините на леглото, шумолене, после прозявка.

— Дааа, засегнат в главата — тя се подсмихна на собствената си шега. — Е, как върви? Настанихте ли се?

— Почти. Имаш ли химикалка и лист под ръка?

Той ѝ даде телефонния номер в къщата, за спешни случаи. За повечето обаждания щеше да използва мобилния.

Докато надраскваше номера му, Аликс мърмореше, че не се е събудила напълно, за да вижда добре, после попита:

— Онази съпруга още ли е с теб?

Джо си знаеше, че преди да се откаже от тази шега, сестра му щеше да я експлоатира изцяло. Отказа да се хване и отговори простишко:

— Разбира се. Това е нейното семейство, не помниш ли, а не моето.

— Хей, не си се възпротивил на съпружеската история. Странно. Очаквах вече да си се изморил от нея. Това трябва да е твой личен рекорд, а?

— Пикла. Щях да те цапардосам, ако бях по-наблизо.

— Ха. Само опитай.

Джо се засмя. Звучаха почти като Уилоу и Остин и това го развесели. Знаеше, че Аликс се шегува, но се почувства принуден да каже:

— Луна е различна от повечето жени.

— Така ли? С какво? — в тона ѝ се бе появила бдителност.

— Първо, тя няма доверие в мен.

— Умница. Вече я харесвам.

Джо се поколеба за миг, преди да признае:

— Освен това не иска да се обвързва с мен.

Аликс подсвирна.

— Може би трябва наистина да се ожениш за нея. Сякаш е специална жена.

— Не ставай многознайница! — Джо стисна здраво телефона. — Току-що ти казах, че не иска да се обвързва.

— С инцидентния секс, нали? Но едното няма нищо общо с другото. Жените изключват инцидентен секс, когато знаят, че е възможно да се влюбят в мъжа. Тогава става прекалено рисковано.

Джо присви очи и каза:

— Сякаш знаеш страхотно много за този *инцидентен секс*.

Тя се засмя.

— На двадесет и осем съм, братле. Проумей го. На двадесет и осем, красива, умна и упорита.

Джо не се съмняваше, че сестра му би могла да има само най-отбрани мъже, но това не се връзваше с инстинктите му да я защитава.

— Не искам да слушам.

— Добре. Да поговорим за Луна — чу се ново шумолене и Джо предположи, че е станала от леглото и обикаля стаята. Аликс винаги се разхождаше, когато трябваше да помисли. Имаше повече енергия от Остин и постоянно трябваше да е в движение. — Толкова си умен, защо не погледнеш какво се крие там? Врхлита те в апартамента ти и гони всички останали жени. Зная, защото се опита да прогони и мен, а това мирише на ревност, независимо как го нарича тя. Играе ролята на медицинска сестра, значи я е грижа за теб, а ти си непоносим, когато си болен или наранен. Кани те на това свое пътуване, значи ти има доверие.

Джо отдалечи телефона от ухото си, загледа се в него за миг, после го върна до ухото си.

— По дяволите, Аликс! Събуждам те от дълбок сън и ти веднага започваш да анализираш. Удивително.

— Такава съм си, а?

Джо се засмя.

— Добре де, след като знаеш всички отговори, кажи как да я накарам да престане да ме отблъсква?

— Ами. Предложи й истински брак.

Джо се задави и само за секунда камионът изви. Когато отново си пое дъх, изруга.

— Господи, Аликс, знаеш, че не искам да се женя.

— Не, не искаш да се жениш за онези празноглави и суетни жени, с които излизаше преди. Луна е различна, ти го каза.

Звучеше толкова убедена, че Джо изсумтя.

— Не разбираш.

— Разбирам, че е смутила покоя ти. Пиша й червена точка в моя бележник.

— Затварям — разбира се, че нямаше да го направи.

— Страхливец — тя знаеше, че няма да го направи.

— Зарежи това, Аликс. Не съм мъж за женене и ти дяволски добре го знаеш.

— Кой твърди това?

Луна. Но не искаше да го признае, не пред сестра си, не дори и пред себе си.

— Всички го твърдят — недоволно измърмори той. По дяволите, беше прекарал целия си живот на възрастен да убеждава другите какво е мнението му за брака.

— Ами, те очевидно не те познават така добре, както аз. Дълбоко в себе си ти си много чувствителен. Вярно е, трябва да дълбаеш доста дълбоко... — когато Джо изръмжа, тя се засмя, после бързо допълни: — Хей, почакай. Не затваряй още. Разговорът за брака ми напомня, че мама иска да знае какво да казва на другите ти жени, които продължават да се обаждат и да те търсят.

— Какви други жени?

— О, божичко, наистина си зле, ако дори не можеш да си ги спомниш.

— Аликс...

След дълга въздишка, тя каза:

— Предимно Амелия.

Господи! Мислеше си, че Луна я е подплашила.

— Амелия не вярва, че съм женен?

Аликс изсумтя:

— Тя е пиявица, Джо, не идиотка. Твърдял си пред нея, че никога няма да се ожениш.

— Така е — казваше го на почти всяка жена. — Амелия нямаше нищо против.

— И ти й повярва? Божичко! А аз те мислех за умен — Аликс започна да цъка неодобрително и го раздразни. — Обзалагам се, смятала е, че най-накрая ще те сломи.

— Е, сега има друго мнение — Джо би се почувствал голям използвач, ако не знаеше, че винаги е бил честен с Амелия. Нито веднъж не я бе лъгал, нито за секунда не си е мислил, че тя наистина го обича.

— Мама й каза, че си напуснал града. Амелия иска да знае къде си отишъл.

Джо се вцепени. Божичко, само още една жена му липсваше да се появи тук...

— Не се безпокой. Мама не ѝ каза, пък и не знае точно къде си. Амелия твърди, че се безпокои за теб, защото си бил пребит.

— Тя беше с мен онази нощ — обясни Джо, но главата му бучеше.

— Не се тревожи, Джо. Мога да се справя с нея.

Джо изпусна дъха си. Идеята сестра му да играе ролята на негов защитник беше величава и страховита.

— Не се занимавай с нея, Аликс. Само ѝ кажи, че съм женен и зарежи всичко.

— Мислиш ли, че ако продължаваш да го споменаващ най-накрая всички ще повярват и тогава дори няма да ти се наложи да предлагаш на Луна? Можеш просто да продължиш да се преструваш...

— Този път наистина затварям, глезло.

— Не, почакай! Искam да зная как се чувстваш. Зейн каза, че си бил съсипан.

— По-добре. Много по-добре — Джо осъзна, че това бе истината. Тази сутрин почти не бе трепвал от болка, освен когато го хванаха да сваля Луна.

Споменът почти го накара да се изчерви. Децата се появяваха в най-невъзможни моменти; значи трябваше да бъде изключително предпазлив. Щеше да му е още по-трудно, отколкото първоначално си бе мислил, да вкара Луна в леглото, защото не само че трябваше да я убеди, но и да намери подходящия момент. А подходящите моменти ще са доста малко с две деца, които обикалят наоколо.

Аликс го измъкна от това обезсърчаващо откритие.

— Шегата настрана, радвам се да го чуя, Джо. Не ми харесва това, че си пребит — гласът ѝ стана по-твърд и осъдително непреклонен по прекалено познат начин. — Наистина ме вбесява, че някой се промъква към теб така. Ако някога пипна мъжа, който го е направил, можеш да се обзаложиш, че ще...

Джо чуваше този специфичен тон на Аликс от петгодишната ѝ възраст. На тринадесет вече не можеше да се сборичка с другите момчета, ако тя бе наоколо, защото Аликс скачаше в средата и се опитваше да го защити, без значение, че те само си играеха.

Тогава се плашеше, безпокоеше се да не я ударят. А сега бе още по-обезпокоен. Мисълта Бруно Колдуел да се докосне до семейството му, до малката му сестричка, го изпълваше с бяс. Никога няма да се случи. Няма да позволи да се случи.

Джо прекъсна страховитите и невероятни заплахи на Аликс и каза:

— Погрижи ли се за всичко в апартамента ми?

Раздразнена, тя смени темата, обидена, че пита:

— Разбира се. Защо мислиш, че съм още в леглото? Стояхме там със Зейн до късно. Всичките ти важни неща са преместени при мен.

— Благодаря, сестричке.

— Длъжник си ми. Друго?

— Да — Джо се засмя, обмисли реакцията ѝ и произнесе топло: — Обичам те.

Аликс замълча, после:

— Сигурен ли си, че си добре.

Обикновено Аликс търсеше Джо за съвети или помощ и той с удоволствие правеше каквото може за нея. Но този път му бе приятно тя да се включи. Малката му сестричка имаше доста добра глава на раменете си — когато не играеше негов защитник.

— Да, добре съм.

— Хубаво тогава — не звучеше напълно убедена. — Това ли е всичко?

Джо тъкмо щеше да затвори, но се поколеба.

— Още едно нещо.

Сестра му въздъхна с преувеличено нетърпение.

— Да?

Уинстън преглътна с мъка. Самоанализът бе дяволски труден.

— Не излизай с мъже като мен.

Дрезгавият, шеговит смях на Аликс прозвуча в ушите му.

— Обещавам ти, братле — след това допълни мило: — За късмет на всички жени няма други мъже като теб.

Тя затвори и остави Джо огорчен, но с усмивка до ушите на лицето.

Разговорът му с Аликс бе продължил чак до покрайнините на градчето. Той стигна до острия завой на шосето, но този път подкара

нагоре и после надясно. Пред себе си видя табелата на Визита. От тази страна пишеше: „Непременно посетете Визита отново“.

Почти стигна до мястото, където срещна Джейми Крийд за първи път. Тъкмо си помисли за загадъчния мъж, и го видя отстрани на пътя, бе скръстил ръце на гърдите си и бе подпрял рамо на висока скала. Джейми изглеждаше сякаш го чака, което въобще не бе логично. Въпреки всичко Джо отби камиона към него и спря.

Тъкмо отваряше прозореца, за да поговорят, когато осъзна, че Джейми вече бе заобиколил колата и бе от другата страна. Мъжът отвори вратата и се плъзна вътре.

Дънките му бяха толкова износени, че на коленете се виждаха конците на основата. Сивата тениска висеше свободно, но не можеше да скрие жилава, здрава мускулатура, постигната вероятно с усилна работа, а не във фитнес зала. Тъмната му коса бе прибрана назад в опашка и така подчертаваше брадата. Едно обръсване въобще не би му навредило.

Джо вдигна вежди и се вторачи в него.

— Моля?

С небрежен интерес Джейми разгледа вътрешността на колата.

— Ще дойда с теб. Аз самият имам нужда от разни неща от склада за охранителни системи. Ленти, специални батерии и нови лещи, които сигурно някое животно е счупило.

Мъжът сложи колана си и зачака.

У Джо се надигна възмущение.

— Кой казва, че отивам в склада за охранителни системи?

Джейми вдигна поглед.

— Шериф Ройал.

— Оо... — значи мъжът не го бе предусетил? Джо поклати глава на себе си. Все пак не вярваше на тези глупости. — Защо не отидеш сам?

— Нямам кола. Няма кола...

— Защо нямаш?

— Не мога да я кача горе в планината.

Уинстън обмисли това и стигна до заключението, че Джейми Крийд определено е особняк. Кой възрастен няма собствен транспорт? Кой възрастен живее сам в планината?

— Можеш да си поръчваш нещата по интернет.

Енигматичните черни очи го огледаха.

— Тогава ще бъда лишен от компанията ти. А ние трябва да си поговорим, не мислиш ли?

Джо стисна волана с ръце:

— О, да, би трябвало да поговорим — имаше да казва няколко основни неща на този мъж, особено що се отнася до Луна.

Джейми кимна:

— Голяма загадка е.

Джо се предаде, отби камиона и спря.

— Кое е загадка?

— Всичко — той вдигна средната сгъваема облегалка, която Джо използваше за бизнес масичка. Надникна към струпаните лаптоп и няколко диска и продължи: — Имаш проблем с жените.

Джо се намръщи. Проклет мръсник, дето си пъха носа в чужди работи. Рязко затвори масичката и изръмжа:

— Имам.

Нещата между него и Луна не бяха свършени, но ще ги оправи. Все ще успеят да стигнат до леглото и преживяването ще е приятно, а не мъчително. Трябваше да си повярва или щеше да полудее. Ако Джейми си мисли, че може да се промъкне и да се опита да узурпира връзката му, ще...

— Не, не Луна. Но има някаква опасност, всичко е объркано, трудно е да се разгадае — започна да бърника сензорните светлини в купето, включваше ги и изключваше очарован. — Неясно.

Джо си пое дълбоко дъх, но не се почувства по-добре.

— Мога да те смажа от бой, Джейми.

— Няма.

Това накара Джо да навири нос, а мъжката му чест да настръхне от предизвикателството.

— Мислиш, че не мога?

Джейми не обърна внимание на заядливия тон и сви рамене.

— Може би — после му хвърли кос поглед. — Макар че аз самият не съм некадърник и не си мисли, че ще ти е лесно. Просто няма да ме удариш без причина, а такава не съществува. Следователно няма и бой.

Следователно няма и бой, изимитира го мислено Джо.

— Искам да стоиш настрана от Луна.

Това изглежда развесели Джейми, макар да не се усмихна. Просто имаше нещо в очите му, нещо снизходително и отстъпчиво.

— Не съм ти конкуренция.

— Дяволски прав си, не си.

— Големият въпрос е — промърмори той и, дълбоко замислен, пренебрегна гнева на Джо — кой те преследва.

Джо автоматично погледна огледалото за обратно виждане. Не видя друга душа на дългото, пусто шосе.

— Никой, по дяволите — беше сигурен, че се е отървал от опашката си, преди да влезе във Визита.

Джейми потърка брадата си, гледаше през прозореца, но очевидно не виждаше нищо.

— Всичко е замъглено в ума ми.

— Така ли, без майтап? — замъглените умове бяха запазена марка за всеки луд, който се шляе на свобода.

Сарказмът на Джо отмина незабелязан.

— Някой те наблюдава. Но... — поклати глава. — Един човек, двама, по дяволите, дузина. Не зная. И ангели са се намесили, откъслечно долавяне...

Въпреки скептицизма си, Джо попита:

— Бруно Колдуел?

— Не зная имена. В един миг е черен и зловещ към теб, към Луна, понякога дори към децата — Джейми стисна очи, което разкри на Джо, че той наистина се интересува от хлапетата. — Не зная, не ми харесва.

Изправен пред толкова много дрън-дрън, мозъкът на Джо започна да пулсира.

— Кой, по дяволите, си ти, Джейми Крийд?

Джейми отвори очи, но взорът му остана затворен. Изглеждаше отдалечен, сам, изолиран от Джо и всички останали. Уинстън го полазиха тръпки от такъв пуст поглед.

— Никой. Аз не съществувам.

На Джо му дотегна, прояви сприхавост:

— Какво, мамка му, означава това?

Джейми наведе глава, очите му се вторачиха в нещо вътре, което Джо не можеше да види. С тих и злокобен глас произнесе:

— Това означава, че ти ме принуждаваш да се показвам, а това е опасно за мен. Но децата... Около теб има заплетена паяжина, Джо Уинстън. Прекарал съм години в изчезване, но ще ти помогна, ако мога.

Джо стисна зъби.

— Но ти ще трябва да повярваш.

Джейми вдигна глава и прониза Джо с прокобен поглед.

— И ще трябва да слушаш.

Макар да не му се искаше, най-накрая Джо кимна.

— Ами какво толкова? Да чуем.

Луна стоеше зад Джо и крепеше стълбата.

— Това ли е всичко, което каза?

— Наговори и много други налудничави неща, от които ми се прииска да халосам с юмрук лицето му. По дяволите... — Джо завинти и последния болт на детектора. — Джейми звучеше толкова сигурен, че ме стресна. Въобще не му вярвам, ала вярвам на инстинктите си, а те ми казват, че нещо става. Може би Джейми дори е вътре и играе някаква тайна игра, като ме предупреждава.

В детектора имаше черно-бяла видео камера с висока разделителна способност. Когато уредът усети движение, той включва видеото. Щяха да го включват през нощта или при отсъствията им от къщата.

Луна предположи, че Джо е изхарчил доста пари за това оборудване, но не знаеше колко точно струват подобни неща. Когато го спомена и поиска да му върне парите, Джо само сви рамене и каза, че може да си го позволи.

— Не, Джейми е свестен.

Джо се възмути.

— Луна знае всичко, вижда всичко?

— Не се подигравай. Ти имаш своите инстинкти, а аз своите. Моите инстинкти ми казват, че той е свестен.

— Ами, да, ти мислеше, че една жена се опитва да скрие задника ми, доколкото си спомням. Бих казал, че инстинктите ти малко изопачават.

Луна започваше да обожаваше Джо, но понякога можеше и да я вбеси.

— Защо въобще не го харесваш?

— Джейми? Не го познавам достатъчно добре, за да твърдя, че не го харесвам, но въобще му нямам доверие — Джо нагласи камерата и сега те можеха да виждат предната част на къщата. Възможно бе да се наклони до деветдесет градуса и имаше повече от седемдесет градуса обзорно поле. Недостатъчно според Джо, но по-добре от нищо. — Каза ми много загадъчни неща и като съдя по страхотната техника, която си купи, планината му е крепост. Какво крие той там все пак?

— Попита ли го?

Джо изсумтя:

— Да. И получих още по-неясни отговори. Нещо за тъмнината вътре във всички нас.

Луна държеше стълбата да не мърда, а Джо слезе и изтупа ръце. На лицето и голите му рамене блестеше пот, а слънчевите лъчи разкриваха тъмните корени на косъмчетата. Избърса очи с мускулестата си ръка, после сложи длани на хълбоците си и огледа камерата.

Той бе висок и строен, силен и покровителствен. Луна се почувства много женствена до този мъж. Сърцето ѝ глупаво се разтуптя, докато се взираше в него.

Божичко, беше зле хлътнала.

Тъй като Джо забеляза как го гледа, тя избъбри:

— Мисля, че Джейми вижда.

Джо подхвърли подигравателно:

— Той е умопобъркан, ако питаш мен.

— Но купи камера.

— Да! — раздразнен, Джо започна да събира кашоните. — Камера за отпред и отзад, нови патрони за бравите, аларма за вратата и прозорците... Както споменах, той ме стресна. Времето, прекарано в камиона с него, бе истинско преживяване за мен.

Луна въздъхна:

— Ще ми се и аз да бях дошла.

Джо се завъртя и я дари с мрачен и необуздан като гръмотевичен облак поглед. Изрече изключително категорично:

— Ти ще стоиш настрана от него.

Тя изви очи.

— Не бъди ревнивец, Джо! Той е интересен мъж, това е всичко.

— Ревнивец? — Джо се завъртя на пети, очите му горяха. — Това ли смяташ? Че ревнувам?

Уилоу се появи.

— Това вероятно смята цялото градче Визита след твоите крясъци. Сигурна съм, че поне половината от тях са те чули.

Джо изръмжа диво и Луна не би се изненадала, ако косата му щръкнеше.

— Искам ти и Остин да стоите настрана от Джейми Крийд. Този мъж е чалнат.

Уилоу отиде до Джо и го прегърна. За миг той изглеждаше изумен, ръцете му висяха сковано отстрани, но после я придърпа към себе си и я прегърна нежно. Луна се разчувства при вида на яките, почернели от слънце ръце, които мило обгръщаха момичето.

— Виждаш ли — похвали се той над главата на Уилоу, — тя оценява загрижеността ми.

Уилоу се наведе и се разсмя.

— Не. Просто исках да ти благодаря за видеото и касетите. Остин е на седмото небе — момичето го потупа по гърдите с небрежна проява на привързаност.

Луна си помисли, че Уилоу е на седмото небе. Очите ѝ се бяха ококорили от неподправена радост, когато Джо донесе подаръците. Остин скачаше наоколо от щастие, ала Уилоу смяташе, че е зряла за възторжени излияния и само въздържано благодари на Джо, докато стискаше копие на „Мумията“ с Брендан Фрейзър. Уилоу и Остин веднага сложиха видеото и пуснаха касета. Джо бе купил и „Доктор Дулитъл“ с Еди Мърфи, както и два анимационни филма на „Дисни“.

Така естествено, сякаш го вършеше от години, Джо целуна Уилоу по челото.

— За мен бе удоволствие, сладурано. На път за вкъщи направих проверка и открих, че наблизо има видеотека, откъдето можем да вземаме под наем и други филми. Не бях съвсем сигурен какво харесвате вие с Остин.

— Закупените от теб са чудесни. Остин се е настанил за маратон.

Луна остана безмълвна от общуването на Джо с Уилоу. Той вършеше прекрасни, неочаквани неща и просто бе невъзможно да не го обича. И Уилоу бе усетила това. Вече имаше много по-топло отношение към него, а Остин се бе превърнал в сянка на Джо — само дето не можеше да се съревновава с „Мумията“.

Първоначално покани Джо да я придружи в това приключение с ясната мисъл, че той ще е сексуално изкушение за нея. Тя обаче не бе осъзнала, че Джо Уинстън ще изкуши сърцето ѝ и близостта му ще я изпълни с такава смесица от емоции, та няма да успее да устои на притегателната му сила.

Луна се окопоти и поклати глава. Трябваше да гледа децата, а не да въздиша по Джо.

— Остин може да гледа по един филм на ден, това е всичко. Не искам да стане телеман.

— Остин? — изсумтя Джо. — Едва ли. Напомня ми за сестра ми Аликс, постоянно експлозивно кълбо. Освен това ще се постарая да го ангажирам.

Най-накрая всички влязоха вътре, за да оправят къщата. Когато свършиха, тя блестеше и изглеждаше много по-добре. Сградата отчаяно се нуждаеше от боя и поправка на покрива, но с тях трябваше да се изчака известно време.

След обикновен обяд от печена пържола и картофи, Уилоу и Луна решиха да прегледат гардеробите в очакване на предстоящото им пазаруване. Жените тръгнаха да си преглеждат списъка, а Джо и Остин се запътиха към езерото. Плуваха с часове, преди да се довлекат изтощени обратно в къщата.

Луна разбра намеренията на Джо. Надяваше се да измори момчето толкова много, че то веднага да си легне. Обаче, това подейства на Джо. В десет вечерта почти заспа прав и въпреки че Остин изглеждаше също толкова уморен, намираше едно след друго извинение, за да не отиде в леглото.

Макар Джо да я уверяваше колко е добре, Луна настоя той да си ляга.

— Зная, че се чувстваш по-добре, Джо. Виждам го. Но ребрата ти са все още доста насинени и предпочитам да си почиваш повече.

Тъй като децата вече се бяха качили горе, Джо улови Луна до кухненската мивка. Приблужи бедрата си и я прикова на място.

— Ще спя по-хубаво, ако си сгушена до мен.

Тихият му, дрезгав глас изпрати вълна от удоволствие по тялото на Луна, подкоси коленете и решимостта ѝ. Вече бе стигнала до заключението, че няма да може да му се противопоставя винаги. Знаеше собствените си слабости. Не бе естествено да отказва на Джо. С всеки изминал час ставаше все по-трудно, така че по-добре да се предаде, като постави своите условия. Така ще може да владее положението.

Решението ѝ да бъде с Джо Уинстън и разкриването му пред него бяха две различни неща. Тя си пое дълбоко дъх, за да подкрепи решимостта си.

Постави ръце на гърдите му, поглади го, наслаждавайки се на солидното доказателство за неговата сила и предчувствайки колко по-хубаво би било да го погали без всякакви бариери.

— В понеделник децата ще бъдат на лятно училище за три часа.

Джо замръзна. Ръката, която се промъкваше надолу по гърба ѝ, се закова на талията ѝ. Той престана да хапе лекичко ухото ѝ и се отдръпна, за да види лицето ѝ. В сините очи бързо се разгоря огън и той попита задъхано:

— Правилно ли разбирам какво казваш?

Джо изглеждаше толкова изумен, че Луна порумения. Това я раздразни и тя прибави доза сарказъм към тона си.

— Не се шокирай. Нали към това се стремеше?

— *Едно* от нещата.

Какво означаваха тези думи? Тъкмо щеше да попита и той се наведе, за да види обърнатото ѝ настрани лице.

— Желаете ли ме сега, нали?

Луна се насили да го погледне право в очите и кимна:

— Винаги съм те желала, Джо. Знаеш го.

Той сплете пръсти в косата ѝ и допря чело до нейното.

— Страхотно добре успя да го скриеш.

Луна не искаше да се впуска в причините, поради които се е чувствала задължена да му отказва. Тези причини все още съществуваха, но вече не ѝ изглеждаха важни.

— Мислиш ли, че можеш да изчакаш до понеделник?

Очите му заблестяха и на устните му се появи лека, чувствена усмивка:

— О, ще чакам. Ще умра в очакване, но пак ще чакам. Понеделник, а? — той притисна лице към шията ѝ. — Още три дни. Седемдесет и два часа. Толкова минути, че не мога да ги преброя наум...

— Джо.

Той докосна устни до нейните и гласът му стана дълбок и дрезгав.

— Целуни ме, за да превъзмогна временно желанието си.

Разгорещената заповед ѝ подежда като физическа милувка.

— Добре — Луна бавно вдиша и се повдигна на пръсти, за да го достигне.

Целувката бе изпълнена със сладост, с кротко обещание, докато Джо не плъзна устни над нейните и не пое контрола. Със стон той притисна таза си към корема ѝ. Езикът му навлезе на дълбоко, поглъщаше я. Дъхът му, учестен и разгорещен, галеше бузата ѝ. Ръцете му гладеха гърба ѝ надолу към дупето, сграбчиха го и я приближиха към него.

Луна се прилепи, останала за миг без дъх, но пък това бе Джо и когато той я целуваше, тя усещаше толкова много неща: топлината му, аромата, овладяната сила на ръцете, непоклатимата крепкост на тялото.

Прочувственият му стон затрептя между тях.

— Желая те от векове, Луна!

— Няколко месеца — поправи го тя сред задъханите си вдишвания.

— Струва ми се, че е от векове — Джо я целуна отново, ненаситно, жадно. Телата им се докосваха от гърдите до коленете и тя усети потръпването му, възбудата, която се лееше от него.

— Господи, ужасно трудно е — дългите му пръсти се свиха, после с мъка пуснаха дупето ѝ. Измърмори: — Искам да те докосвам навсякъде, но знаей, че ако го направя, Остин ще се появи.

Луна наклони глава, за да го види. Възбудата грееше на лицето му, в проблясването на тези живи, притворени сини очи, върху тъмната руменина на бузите му, в потръпването на ноздрите. Външната проява на чувствата му я накара да ги изпита и самата тя.

— Къде да ме докосваш?

Той се загледа в нея, погледът му беше пламенен.

— Зърната ти, корема ти. И особено между краката, където е приятно и влажно заради мен — той затвори очи, като че ли изпитваше болка.

Луна потрепери и си пое дъх, преди да успее да произнесе:

— Бих искала това, Джо.

От думите ѝ чертите му се сковаха, после той изстена.

— О, божичко... — обви я с ръце и се залюляха и двамата. — Не можеш да ми говориш такива неща, мила.

— Ти повдигна въпроса.

— Заради теб бе повдигнат — той се засмя, хапна ухото ѝ, подразни го с език, после дрезгаво прошепна: — А сега очакваш да си легна? Сигурно ще стърча цяла нощ. Да, наистина имам предвид *стърча*.

Луна кимна.

— И за мен няма да е лесно.

Сексуалната възбуда правеше чертите му по-сурови, скулите му изпъкваха, а лицето му се изостряше. Тъкмо щеше да се наведе към нея, когато чуха стъпки по стълбите.

Джо се отдръпна назад със стон.

— Виждаш ли? Децата имат радар. По-добре да изчезвам в стаята си, защото състоянието ми не е подходящо за публика — повдигна брадичката ѝ. — Не се оставяй да те изтощи. Ако имаш нужда да те заместя, ме уведоми.

Джо не ѝ каза просто да сложи Остин в леглото и да забрави за него. Не ѝ каза да заплаши детето с наказание. Подобно на нея, изглежда, разбираше, че нощните приключения на Остин са нещо повече от палавите лудории на едно хлапе.

Сърцето ѝ така заликува, че я заболяха гърдите. Тя го дари с нова целувка, бърза и лека, по устните.

— Мога да се справя, Джо. Ти поспи.

Чуваше се как Остин приближава бързо и Джо започна да се отдръпва.

— Обещай ми да ме събудиш, ако имаш нужда от мен.

— Всичко ще е наред.

Той стоеше на прага на вратата на спалнята си, с една ръка бе хванал бравата, а с другата се подпираше на рамката.

— Обещай ми, Луна или няма да си легна.

Остин надзърна в кухнята, видя, че между тях има няколко крачки разстояние и въздъхна облекчено.

— Пак съм гладен.

Луна се засмя.

— Обещавам, Джо. Лека нощ.

Той ѝ кимна, намигна на Остин и затвори вратата си.

След час Джо беше все още буден, когато чу Луна и Остин отново да обикалят кухнята. Това бе четвъртият им път и той чу момчето да взема участие в тих, искрен разговор. Джо чувстваше, че сърцето му ще се пръсне в гърдите. Сякаш всичко вътре в него бе натъпкано, неудобно и не на мястото си — заради Луна.

Нито една жена не му бе повлиявала по този начин и не бе много сигурен дали това му харесва. Пък и никога не бе играл ролята на настойник за две малки, нуждаещи се деца.

Стана, заслуша се до вратата, чу как Луна и Остин излизат от кухнята и тогава напусна стаята си. Долови думите на Луна:

— Всички имат лоши сънища, Остин. Дори когато си буден, те понякога те безпокоят, нали така?

— Да, особено когато изглеждат истински.

— Както съня за Уилоу?

Джо се промъкна зад тях, отново подслушваше и не му пукаше от това. Повечето светлини бяха изгасени, само лампата на предната веранда блестеше през прозореца, а слабата лампа на стълбите бе оставена да свети.

Остин бе пхнал ръчичката си в ръката на Луна и те двамата вървяха боси около трапезарията, не бързаха, главите им бяха наведени надолу.

Остин кимна.

— Да. Сънувам, че не мога да я намеря, тогава един непознат идва и ми казва, че си е отишла също като мама и...

Слабото му гласче стана дрезгаво към края и той замълча.

Джо стисна очи, изпита болката на Остин, поразен до дъното на душата си заради емоционалните терзания на едно малко момче.

Остин преглътна, задиша прекалено шумно, а Луна чакаше. Най-накрая със стегнато гласче каза:

— Мразя този сън.

— И аз бих изпивала същото.

— Много ми липсва мама — стисна ръчичката си в юмрук и буйно изтри очите си. — Не искам и Уилоу така да ми липсва.

Луна спря до стълбите и седна на долното стъпало. Двамата с Остин се взираха един в друг известно време, преди тя да свие рамене.

— Извинявай, ако обиждам мъжествеността ти, Остин, но страшно много се нуждая от прегръдка. Смяташ ли, че е удачно?

Остин се поколеба, стъпваше ту на единия, ту на другия си крак. После изненада Джо като се промъкна в скута ѝ и обви врата ѝ със слабичките си ръчички. Луна го стисна силно, раменете ѝ потръпваха леко. Джо дочу покашляне, леко подсмърчане, но не знаеше дали е Луна или Остин. Искаше му се да вземе участие в тази прегръдка, защото и той имаше нужда от нея.

— Мама ме прегръщаше така — шепнешком призна Остин. — Тя обичаше прегръдките.

Очите на Джо се навлажниха и той се отдръпна в другия край, преди да са го усетили. С глава, обърната назад, затвори очи и се опита да успокои биенето на сърцето си, сега то бе стигнало до гърлото му и го задавяше.

— Зная, че не съм майка ти — чу Луна да казва, — но ако нямаш нищо против, бих искала много прегръдки като тази.

Шепотът на Остин прозвуча съзливо и неуверено:

— Ти ще останеш, а?

— Цяло стадо диви коне няма да може да ме отвлече от тук.

— Ами Джо? Ще остане ли? — преди Луна да успее да отговори, Остин продължи: — Искам да остане.

Джо стисна зъби и преглътна, но, по дяволите, нямаше никакъв ефект. Гърлото му бе стегнато и той знаеше, че очите му се навлажняват. Божичко, не бе имал сълзи в очите от... Не си спомняше последния път. Трябва да е било преди училище.

Луна подсмръкна.

— Не мога да говоря от името на Джо, миличък, но зная, че той много ви харесва. Дори като замине, ще идва да ни посещава, обещавам ти.

Дяволски е права, ще идвам, помисли си Джо.

— Той харесва езерото, а?

— Да, харесва езерото. Но харесва теб и Уилоу още повече.

Секундите тиктакаха, след малко Остин промърмори с прозявка:

— Уморен съм. Мисля, че съм готов да си лягам вече.

Стълбите изскърцаха при ставането им.

— Ще те завия, ако нямаш нищо против.

— Защото момичетата обичат да го правят?

— Точно така. И ако пак сънуваш нещо, ела и ми се обади.

— Добре.

Когато чу стъпките им над главата си, Джо отиде до стълбите. Застана с ръце на хълбоците, а мислите му кипяха във всички посоки. Трябваше да вземе някои решения и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Едно нещо бе сигурно — няма да мръдне скоро оттук. Както Луна се бе изразила, диви коне нямаше да го отвлекат от това място. Ще изчака със съобщението, че е променил плановете си. Луна ще се съпротивлява, знае, но въобще няма да мине. Остин иска той да остане. Може би Уилоу също. Най-накрая би могъл да убеди и Луна.

Никога не бе мислил, че е семеен тип, но сега... Искане му се да види как е. Искане му се да промени живота им. Искане му се — ами, доста неща. Значи ще остане, това е то.

Решението свали голяма тежест от сърцето му. Всичко ще се нареди. Ще се погрижи за това.

11.

Среднощният разговор между Луна и Остин се оказа повратна точка за всички. През следващите няколко дни те работиха заедно, играха и разговаряха. Шериф Ройал вече не ги посещаваше, нещата се успокоиха и децата започнаха да се отпускат. Уилоу бе все още леко сдържана, но това сякаш бе част от природата ѝ. Веднъж Джо и Остин се боричкаха на пода, а тя седна отстрани и много се смя, като ги подстрекаваше да продължават.

Луна се присъедини. За секунди Джо бе изтърколен по гръб и двамата го атакуваха. Контузените му ребра бяха почти заздравели, но от боричкането на Луна нещо болезнено прищрака у него. Това бе по-скоро сексуално желание, отколкото физическа болка.

Нуждаеше се от нея.

С всеки изминал ден все по-нетърпеливо очакваше понеделник и мига, в който тя най-накрая щеше да е сама с него, в леглото му, готова да го избави от страданията. Джо не оставяше времето да тече напразно. Използваше всяка възможност да си подсигури отзивчивостта ѝ.

Когато бяха сами, той си открадваше бързо докосване, целуваше врата ѝ, ухото, закачаше я, потупваше възхитителното ѝ дупе, което го бе впечатлило още при първата им среща.

Сега тя не се оплакваше.

Приемаше вниманието му, дори изглежда му се наслаждаваше и това подлудяваше Джо. Той смяташе, че техните лични, потайни докосвания са една продължителна предварителна любовна игра и за нищо на света не би се отказал от тях, макар те да го държаха все напрегнат и на ръба. Луна го дразнеше и съзнателно го провокираше.

Стигна се до там, че когато той бе в стаята, тя го гледаше със своя екзотичен, кос поглед и практически го предизвикваше да се приближи. Полюляваше се около него със сексапилното си облекло: къси панталонки, които караха кръвта му да кипи, блузки без

презрамки, които подчертаваха гърдите ѝ, тесни поли. И обувките. Джо поклати глава.

Макар сега да бяха извън големия град, тя не започна да носи гуменки или маратонки. Високите токове и сексапилни чехли бяха уникални за Визита, както и самата Луна.

Уинстън използва дните си да планира отварянето на езерото. Както Луна бе предположила, на компютъра на Уилоу имаше много подробности за бизнеса. Децата също споделиха някои неща и всичко вървеше гладко. Сега се нуждаеха единствено от разрешителните. Ако нещата вървяха по план, езерото щеше да бъде открито и действащо след по-малко от четири седмици — достатъчно време, за да се наслади на лятото.

Децата се бяха запалили по идеята и помагаха много. Откакто се помнеха, през цялата година езерото бе отворено за различни събития. Само след като майка им бе починала, то бе затворено и на тях им липсваше познатото усещане.

Разговорите за езерото често водеха до разговори за Клоуи. Понякога се смееха на разни истории, понякога проливаха сълзи. Децата обичаха да говорят за майка си, а Луна и Джо винаги ги изслушваха. На Джо му се струваше, че никой друг не го бе правил.

В събота вечер Джо седна на кухненската маса и започна да преглежда някои последни подробности, а Луна и Остин тръгнаха на нощната си разходка из къщата. Той чуваше тихата напевност на гласовете им и проскърцването на дъските под краката им. Тези разходки се бяха превърнали в ритуал, подобно на приказка за лека нощ, но разговорът им вече не бе изнурителен. Всъщност понякога превръщаха разходката в игра. В един миг бърбореха, а в следващия се надбягваха.

Вече два пъти се бяха впусkali в бой с възглавници, когато Луна се опитваше да го завие в леглото.

Джо се чудеше дали Остин ще надрасне някога необходимостта от разговори преди сън. Както и да е, Луна нямаше нищо против тях. Джо знаеше, че харесва нощния ритуал както Остин, дори може би повече. Вероятно заради детството си, ала тя се нуждаеше от утеха също като него.

Изглежда сега Луна имаше семейство, за което винаги бе мечтала и, по дяволите, Джо искаше да е част от него.

Знаеше, че Луна обожаваше братовчедите му и техните жени, които в първия миг от брака с Уинстън се превръщаха в част от семейството. Луна ще хареса и лудата му сестричка. Аликс създава множество главоболия, но това пък е и общото между тях двете.

Тази мисъл го накара да се усмихне.

Джо чу стъпките на Луна и Остин на горния етаж и стана от масата. Те си бяха създали навик да се разхождат, а той по два пъти да проверява дали е заключено, преди да си легне.

Съдейки по светлината горе, Луна все още беше в стаята на Остин, когато Джо провери входната врата. Доволен, че всичко е безопасно, той тръгна да се отдалечава и тогава чу шум на двора.

Наостри сетива, отиде до прозореца и дръпна пердето, за да огледа наоколо. В близост до паркираните коли помръдна сянка. Можеше да е всичко — разлюлян от вятъра клон на дърво, животно.

Джо знаеше, че не е така.

Инстинктите му се спускаха като по електрическа жица по гръбнака и закрещяха предупредително, цялото му тяло застана нащрек.

— Кучи син — изръмжа Джо тихо. Само по една причина някой можеше да се промъкне в тъмнината на нощта. Който и да бе там, навън, не бе дошъл с добри намерения.

Нямаше значение, че е бос, без риза или че мястото е изолирано. Откакто шериф Ройал ги посети, Джо държеше филипинския нож в джоба си като нощна предохранителна мярка. Това бе единственото оръжие, което му бе необходимо, и както бе казал на Остин, той бе изключително добър с ръцете си.

Раздразнен, Джо тихо отключи вратата.

— Какво става? — Луна се появи горе на стълбите, здраво стисна перилата.

Зад нея Остин прошепна със страх:

— Джо?

По дяволите, надяваше се да се погрижи за всичко, без те дори да разберат.

— Стой вътре, Луна — Джо я прониза с бърз, изгарящ поглед, който не търпеше възражения. — Не се шегувам.

Тя се спусна забързано надолу по стълбите.

— Разбира се, че ще остана вътре. Какво става? Какво правиш?

Джо нямаше време за губене и пренебрегна въпроса ѝ, откряна вратата само колкото да се плъзне навън и бързо се шмугна в най-дълбоките сенки. Дишането му бе тихо и равномерно, мускулите — стегнати и готови за действие, погледът — вторачен към колите. Зачака.

След миг търпението му се възнагради и той видя продълговата сянка, която не принадлежеше на обгърнатия в тъмнина двор. Сянката се размърда, придоби очертания и накрая Джо видя приведен до камиона му мъж. Изглеждаше неразличим в черните си дрехи, само лунната светлина се отразяваше на русата му коса.

Руса коса. У Джо се надигна гняв; добре си спомняше мъжа, който следеше приготовленията им за пътуването до Визита. Очевидно ги бе проследил, точно както му бе казал Джейми Крийд.

С невероятна скорост Джо се втурна през верандата и надолу по стълбите, краката му удряха твърдата земя и бяха устремени право напред. Коленете му се противопоставиха, сковаха се леко и една пулсираща болка плъзна към бедрото и хълбока. Но това бе стара, позната болка, с която отдавна бе свикнал — благодарение на Бруно Колдуел. Ако това бе един от неговите хора, почти нищо не можеше да задържи Джо далеч от него.

При звука на буреносното приближаване на Джо, мъжът светкавично се изправи. Шокът го вкамени само за миг, след това с панически писък той бързо заобиколи камиона и хукна към гористата местност до имението. Дърветата и храсталаците там препречваха достъпа до главния път.

Джо знаеше, че мъжът вероятно е скрил там превозното си средство и побягна, решен да го улови. С мълчалива, изострена концентрация дългите му крака изяждаха земята под него и го приближаваха до мъжа все повече и повече. Усещаше кръвта да пулсира във вените, туптенето на собственото си сърце. Босите му крака усещаха всяко камъче и издатинка на земята. Шумното дишане на мъжа пред него имитираше тропота на стъпките им.

Стигнаха до тъмната гора, изпълнена със сенки и листа, които предлагаха прикритие. Земята бе като капан от извити корени, паднали клони, остри къпини и бодливи тръни. Джо изруга и протегна ръка, пръстите му почти докоснаха мъжа. Той се хвърли напред и сграбчи една черна риза.

Чу се нелепо тънък писък, тялото започна да се извива, удря и рита. Тромав юмрук се стовари върху лицето на Джо, почти не успя да го зашемети, а един крак го улучи по контузените ребра.

Джо не го изпусна.

В диво кълбо двамата паднаха връз остри клонки. Джо се приземи почти върху натрапника. Мъжът прикриваше лицето си с ръце, докато риташе и удряше. В мъгла от ярост, Джо засили юмрука си, за да смачка носа на мъжа. В последната секунда мъжът обърна лице и ударът попадна на слепоочието му. Изгрухтя, ръцете му паднаха до тялото и той се отпусна с тътнещ стон. Джо бързо използва предимството, дръпна се леко назад, за да стовари нокаутиращ, съсипващ удар.

Зад него изпищя Уилоу.

Безпогрешно долови страха в гласа й. Дали Джо не бе направил погрешна преценка? Дали не бяха двама мъже? За миг скочи на крака и продължи да държи жертвата си с една ръка, като го стискаше за ризата отпред. Обля го страх, когато се обърна към къщата и видя разпалването на малък пожар точно до камиона.

Само миг разсейване, но тялото в ръцете му се освободи. Джо изруга, пресегна се да го хване отново, но стъпи на счупен от дървото клон. Болното му коляно поддаде, Джо скръцна със зъби от болка и се стовари на земята.

— По дяволите!

Обзе го чувство на безсилие, примесено с ярост. За части от секундата се изправи отново на крака, но натрапникът вече бе изчезнал, погълнат от черната нощ. Джо чу тежките, бързо отдалечаващи се навътре в гората стъпки, но не можеше да види нищо. Застана нерешително за миг, знаеше, че няма да успее да хване копелето, не и бос, не и без фенерче. Ставаше му зле от мисълта, че го остави да се измъкне. Отново.

Тогава се появи Луна, широката й бяла нощница се развяваше от вечерния бриз.

— Джо? — тя лудешки започна да трие лицето му, гърдите. Дочу трепета в гласа й и го усети в докосването. — Добре ли си? Божичко, Джо, отговори ми.

— Добре съм — все още напрегнат от яростта си, но решен да я успокои, Джо я прегърна и приближи към себе си, така че да погледне

зад нея, към огъня. — Мамка му!

Тръгна с куцукане напред.

Луна подложи рамото си под мишниците му.

— Въобще не си добре! Глупчо си ти — ядосваше се тя. — Как смееш да правиш подобно нещо? Как смееш да тръгнеш навън без оръжие...

Джо възмутено каза:

— Имах нужда от обувки, не оръжие. Освен това имах ножа. Само дето не бях сигурен, че имам желание да промуша някого тази нощ, особено без да зная кой е.

Тя го погледна гневно.

— Виж, Джо, дойдох да се грижа за децата и поставям тях на първо място. Това е сигурно.

Слава богу! Поне ако се безпокои за децата, няма да го следва по петите.

— Джо, просто не мога да стоя у дома, когато ти вероятно тръгваш към опасността. Всъщност, въобще не ми харесва. Този път изчаках, докато не видях мъжа да изчезва, но друг път...

— Друг път ще направиш пак същото.

През отворения прозорец на верандата Джо видя бледите, бдителни личица на Уилоу и Остин, които се бяха скупчили един до друг. Някой ги беше уплашил. Джо няма да търпи подобно нещо в никакъв случай.

— Обадох се на шериф Ройал — съобщи му Луна късо с глас, изпълнен с неодобрение. — Това трябваше да направиш, преди да хукнеш като частно ченге без капка разум в главата...

— Съпругите могат да са толкова досадни — Джо продължаваше да наблюдава огъня. Беше малък, но прекалено близо до камиона му. Забърза се. Видя обърната кутия бензин и бързо я премести настрана. Ако не бе прекъснал мъжа в онзи момент, дали камионът му щеше да бъде запален?

Луна изпухтя до него.

— Отивам да намеря някакво старо одеяло, преди огънят да се е разпрострял.

Тя забърза напред. Уилоу ѝ отключи входната врата, после излезе. Беше се сгушила, а влажният вечерен бриз развяваше дългата ѝ коса.

— Имаме маркуч отстрани на къщата, Джо. Искаш ли да го взема?

Той поклати глава.

— Огънят е предизвикан от бензин, мила. Това може да го разгори.

Босите крака на Джо бяха раздрани от преследването през местността, обрасла с бодливи растения. Коляното му туптеше. От падането бяха останали кървави драскотини на голите му гърди и ръце, а яростта изгаряше като киселина стомаха му. Но той няма да се поддаде, не и докато децата го наблюдават така отблизо.

Луна се появи с две дрипави одеяла и Джо отиде да задушават пламъците. Когато остана само дим, той изключи камиона от скорост и го избути няколко метра настрани, за да бъде по-близо до къщата и светлината от верандата. Тъкмо тръгна да се връща и видя дълбоко издълбаното послание отстрани.

„Взимай си уличницата и напускай, преди някой да е пострадал.“

Джо присви очи и стисна зъби.

Усети една малка ръка да докосва голите му бицепси, обърна се и видя как ококорените кафяви очи на Уилоу гледат надписа.

— Написано е за мен.

— Не си сигурна — намеси се Луна, — може да е написано за мен.

— За теб?

Тя сви рамене, но погледът ѝ не се откъсна от камиона.

— Предполагам, че Дайна е разказала на всички как я уволних.

Луна държеше ръчичката на Остин в своята и те тримата изглеждаха омагьосани от мръсния надпис.

Джо застана пред тях и го закри от погледа им.

— Слушайте ме всички — три чифта очи се вторачиха в лицето му: с надежда, очакване, все още по-мътнели от гняв и страх.

Жаждата да ги закриля изригна толкова силно, че му се прииска да закрещи. Пое си дъх, после пак, но не помогна.

— Вече сте мои — започна той.

Знаеше, че гласът му е дрезгав, потреперващ от едно убеждение. Не бе имал намерение да пришпорва Луна, да се разкрива пред тях. Смяташе да си даде време, да даде време на нея и на децата. Но не можа да се въздържи.

— Всички вие. Аз защитавам всичко, което е мое. Никой няма да ви нарани и никой няма да ви изгони. Ще открия този кучи син, кълна се. И тогава той ще ми плати.

Очите на Луна, само преди миг присвити от гняв, сега се смекчиха и изразът им стана почти загрижен. Тя неохотно кимна и промълви тихо:

— Добре, Джо.

Той имаше ужасното подозрение, че тя се съгласи само за да го успокои, а не защото вярваше в думите му.

Уилоу преглътна, кимна, после на устните ѝ затрептя лека усмивка.

— Добре — отговори тя, съгласна с Луна; очевидно също искаше да го успокои.

Жени.

Остин се спусна напред, завъртя се около коленете на Джо и го прегърна здраво. Джо едва не падна. Чувстваше се смазан, мускулите, ума, най-дълбоките му чувства. По дяволите, не бе подозирал, че изпитва дълбоки чувства, докато децата и Луна не ги извлякоха от едно тъмно, пусто кътче.

Не стоеше чак толкова стабилно на краката си, а Остин му налетя като малък танк. Загубата на равновесие бе предизвикана повече от щурма към сърцето му, отколкото от атаката към краката му.

Джо докосна рошавата руса коса.

— Остин?

Малчуганът го стисна, после промълви до коленете му:

— Добре.

Най-накрая вдигна лице и го дари със закривена усмивка, изпълнена с възхищение.

— Несъмнено ми харесва, когато си невъзпитан.

Този чудат коментар оправи настроението на Джо и той се засмя:

— *Гризач.*

Те стояха под лунната светлина, а миризмата на дим тежеше в хладния нощен въздух. Оттеглил се ловец на глави, асистентка на

медиум и две бедни дечица — семейство, събрано от кол и въже, но все пак семейство. Макар да се бе случило със светкавична скорост, Джо го прие. Той имаше нужда от тях, както и те се нуждаеха от него, може би дори повече. Никой няма да ги нарани. Джо няма да го позволи.

Уинстън се пресегна към Луна и Уилоу, приближи ги и се наслади на топлотата, любовта и странното чувство за сигурност, усещания, които не бе осъзнал, че липсват в живота му. Той почувства топлия дъх на Луна върху голото си рамо и мократа от сълзи буза на Уилоу върху гърдите си. А Остин висеше като крехка маймунка на краката му. Нещо дълбоко в него започна да ликува — и този път нямаше съмнение, нямаше колебание. Чувството бе хубаво, бе изпълнен със задоволство.

Изглежда се оказа *семеен тип* мъж. Сега най-трудното ще е да убеди Луна.

Секунди по-късно бляскави светлини и пищящи сирени разцепиха нощта. Джо вдигна поглед, когато шериф Ройал отби към двора им с много фанфари. Скот ги видя скупчени и по пижами, затова изключи звука и излезе от колата.

Въобще не изглеждаше доволен.

Едновременно възхитен и развеселен, той свали очилата за нощно виждане, които му позволяваха да наблюдава развихрилата се драма така ясно, сякаш беше бял ден.

Беше истинско удоволствие да наблюдава Уинстън в действие. Той притежаваше тази смъртоносна комбинация от бързина, пъргавост и безшумност. Нямаше начин да не му се възхити човек.

Отново вдигна очилата и проследи отдалечаващата се фигура, която мъдро напусна гората и забърза към една кола, паркирана встрани на пътя. Мъжът бягаше като заек. Подплашен заек. Разбира се, Уинстън бе голям побойник и ако мъжът не се бе освободил, Джо щеше да го смачка. Жалко, че това не се случи. Точно сега се чувстваше толкова отегчен, че би се позабавлявал, с каквото и да е.

Не че Визита не му хареса. Градчето започна да му въздейства. Нощем небето бе ясно, отрупано със звезди и често спираше дъха му — а пък винаги бе смятал себе си за цинично копеле, което не се

вълнува от звездни небеса. Изсумтя. Може би щом свърши с цялата тази история, ще си купи едно местенце и ще построи къщичка. Визита би била хубаво място да се установи или поне да идва понякога, когато глупостите му идваха прекалено много.

Зачуди се дали на Уинстън би му харесало да станат съседи и се усмихна.

Първо трябваше да свърши работата. Но няма да може да изпълни задачата, ако нещата останат така сложни. Вероятно трябва да помогне на Уинстън да ги оправи.

От това разстояние не успя да разчете номера на отдалечаващата се кола. Очилата за нощно виждане не бяха достатъчно добри за целта. Видя, само че е стар хечбек. Какво би направил Уинстън, ако има тази информация? В подходящ момент може и да я сподели с него, за да види какво ще стане.

Да, ще го направи.

В подходящ момент.

В понеделник сутрин Луна се почувства нелепо нервна. Днес щеше да бъде сама с Джо и това бе достатъчно, за да разтрепери ръцете ѝ и да възбуди тялото ѝ от очакване. Любовта и сексуалното желание бяха доста наситени чувства.

Освен това беше нервна, защото сега Джо бе различен. Някои от промените у него бяха едва забележими, например погледите и докосванията му. Всяка целувка и милувка продължаваха да са пропити с господство, но се бе появила и една нова нежност в погледа му и в докосването на ръцете му. Това я изпълваше с трепет, но и я объркваше.

Другите промени не бяха така незабележими.

След умишления пожар и повредата на камиона му Джо повече от всякога приличаше на повелител. Изглеждаше по-голям и по-внушителен. И определено от него лъхаше заплахата.

Охранителната камера показва само върха на главата на мъжа и тъмното му облекло. Материалът бе с добро качество, но нямаша нито една снимка на лицето му. Той се бе придържал в сенките и ставаше трудно да се определи височината и теглото му.

Шериф Ройал все още проверяваше бензиновата кутия за отпечатъци, но тя бе стара, ръждясала и специалистите не даваха големи надежди. Знаеха единствено, че мъжът има руса коса и, според думите на Джо, пищи като момиче; нямаха друго, за което да се захванат.

Луна си помисли, че Джо ще иска да се откажат от пазаруването на другия ден. Но той реши да не лишава децата от разходката им. Обаче ги следеше отблизо и бдеше за всички. Луна и децата отидоха в града с нейната кола. Джо ги последва с камиона. Сервизът щеше да премахне надрасканото върху страничната врата чак след седмица и затова го бе покрил с матова пластмасова лента, не искаше Остин и Уилоу да го виждат отново.

Бдителността на Джо бе изключително очевидна, докато пазаруваха. Хората го гледаха недоверчиво и го заобикаляха отдалеч. Луна не ги винеше. Дори сред сравнителното спокойствие на магазина, Джо оглеждаше всеки и всичко с горящи сини очи и остро подозрение. Изразът на лицето му не допускаше никой до тях.

Според Луна пазаруването се бе превърнало в одисея на радост за Уилоу и в безмълвно мъчение за Джо и Остин. За половин час Джо си избра легло, което да му доставят на другия ден. То бе по-голямо и щеше по-добре да приюти едрото му тяло.

После изкараха още няколко часа в избиране на множество дрехи, обувки и бельо за децата. Уилоу грейваше все повече при закупуването на всяка риза, къси панталони или дънки. Дори новите чорапи я накараха да въздъхне от удоволствие. Луна бе щастлива. Можеше да остане да пазарува цял ден.

Остин обаче роптаеше, оплакваше се и се влачеше с преувеличено куцукане, което не предизвика и капчица съчувствие у Уилоу, но явно развесели Джо. Оказа се почти невъзможно да го накарат да пробва дрехи и накрая Луна купи според собствената си преценка и му спести тормоза. Оплакванията на Остин играеха по нервите на всички и известно време Луна очакваше Джо също да го подкрепи. Но възбудата на Уилоу бе толкова истинска, че той преглътна възраженията си, жонглираше с пакетите, които тя трупаше в ръцете му, и я окуражаваше да продължава с пазаруването.

Страхотен мъж.

На първия ден в лятното училище, благодарение на търпението на Джо от събота, децата се издокараха с нови дрехи и обувки. По пътя към училището Луна хвърляше погледи към Джо, който шофираше, но той следеше пътя и не й обръщаше много внимание.

Луна не обичаше да я пренебрегват. Тя нарочно си бе облякла нова рокля — ластична, ръждивокафява, прилепваща към тялото. Моделът беше обикновен, но си бе сложила дълги халки на ушите, няколко златни и сребърни гривни и тъкан колан, който висеше под талията. Смяташе, че изглежда добре така облечена, ала Джо ѝ бе хвърлил само един бегъл, повърхностен поглед.

Децата седяха на задната седалка на нейната кола, бяха леко потиснати в очакване на училищните занимания. Джо изглеждаше кисел и постоянно оглеждаше намръщен района.

Луна се наведе, погледна назад и наново я порази колко много вече значеха децата за нея за толкова кратко време. Косата на Остин, старателно сресана тази сутрин, вече бе щръкнала в невъзможни посоки заради отворения прозорец. Уилоу, тиха и вгълбена по своя характерен начин, нервно си въртеше новата гривна. Макар да изглеждаше много нежна, а брат ѝ раздърпан като всяко деветгодишно хлапе, приликата в чертите им не можеше да се отрече.

— Имате номера на мобилния телефон на Джо, нали?

Тъй като ги бе питала вече няколко пъти, двете деца направиха гримаса и отговориха да в един глас.

— Досадна съм, нали? Винаги съм се заричала, че няма да бъда досадна.

— Не си досадна — изръмжа Джо, без да я погледне.

Остин само извъртя очи, сякаш бе засегнат, но Уилоу се усмихна:

— Мама беше по-зле. Тя се безпокоеше за всичко.

Луна попита:

— Значи сте свикнали?

— Да. Ще се оправим. Госпожица Роуз няма да позволи да ни се случи нещо.

Остин вирна брадичка и заяви:

— Ако някой опита да ни стори нещо, то...

Джо прекъсна заплахата му:

— Ще ми се обадиш. Разбрано?

Тонът му не търпеше възражения и Остин се подчини с недоволно мърморене, което не бе нито да, нито не.

— Не се шегувам, Остин.

Малчуганът се загледа в тила на Джо, после кимна:

— Добре. Ще ти се обадя.

Спряха пред малкото училище, където на вратата ги чакаше с усмивка Джули Роуз. Беше облечена с благопристоен бледозелен летен костюм и практични кафяви обувки. Джо не ѝ обърна много внимание, но Луна се усмихна и помаха. Обожаваше тази жена, защото полагаше грижи за децата.

Паркираха и излязоха да изпратят децата до вратата. Луна тъкмо щеше да поздрави Джули, когато Остин посочи към другата страна на улицата.

— Ето го Клей.

Реакцията на Уилоу бе незабавна. Изчерви се от удоволствие, после почти веднага се насили да се намръщи недоволно.

— Не гледай към него, Остин.

Сграбчи лакътя на брат си и го побутна напред. На входа каза: „Здравейте, госпожице Роуз“ и забърза навътре.

Джули поклати глава:

— Спокойно, господин Уинстън. Ще внимавам за децата, обещавам.

Джо кимна към Клей.

— Той ще посещава ли лятното училище?

— Не. Той и приятелите му все се шляят из града през деня. Ако питате мен, би трябвало да си намерят работа за през лятото. Казаха ми, че преди Патриша да затвори, са изкарвали целия ден на езерото.

— Ние мислим да го отваряме отново — спомена ѝ Луна. — Джо прави някои проверки. Тази седмица ще говорим с областния администратор, за да видим какви разрешителни са ни нужни.

Джули вдигна вежди.

— Ще трябва да говорите и с Куинси Оуен. Той е в борда на попечителите и Патриша ми е казвала, че точно той е натиснал за затварянето на езерото.

Джо вдигна рязко глава.

— Защо?

— Нямам представа какви са били причините, но според Патриша имало прекалено много работа. Разбира се, тя ми е споменавала това само мимоходом. Повечето от разговорите ни бяха за ученето на децата.

— Ами — Джо потри ръце, — тъй като вече сме тук, можем да го попитаме още сега.

Луна помисли, че това не вещае добро за никого. А идеята, че Джо иска да удължи пътуването им, беше почти обидна. В края на краищата планираха да прекарат няколко много специални часа заедно след завръщането им в къщата.

Знаеше, че Джо все още я желае, това не се бе променило. Личеше във всеки негов поглед, във всяко докосване. Вторачваше се в нея с възбуждения поглед на любовник, макар още да не бяха спали заедно. Погледите му бяха разгорещени, а докосванията — двойно повече. Използваше всеки удобен момент, за да нажежи напрежението между тях. Ако бе сама в стаята, целуваше шията ѝ, потупваше дупето ѝ, шепнеше непристойни комплименти, с една дума — подлудяваше я.

След пожара обаче стана също и разсеян, мрачен и замислен. Едва потискаше яростта вътре в себе си, но това служеше като доказателство за силата на характера му; макар да бе надвиснал критичен сблъсък, той оставаше търпелив и мил с Остин и Уилоу.

Луна се уговори с Джули кога да вземе децата, после последва Джо към отсрещната страна на улицата, където Клей стоеше облегнат на джипа. Младежът се поизправи при приближаването на Джо и го загледа бдително.

Луна застана пред Джо и бързо избърбори:

— Добро утро, Клей! — веселият поздрав го изненада, но той изглежда не можеше да откъсне взор от Джо. Луна се прокашля и продължи: — Радвам се да те видя отново.

Момчето я погледна предпазливо, сякаш гледаше капан за вълци, но най-накрая преглътна и промърмори:

— Госпожо Кларк, добро утро.

Днес Клей бе облечен с широки дънки, спортна риза с дълъг ръкав и бейзболна шапка, нахлупена на главата му по правилния начин.

Джо постави ръце на раменете на Луна и нежно, но енергично я побутна встрани.

— Онази вечер имаме проблем.

— Чух — Клей се размърда, отбранително и предизвикателно. —
Радвам се, че никой не е пострадал.

— Знаеш ли нещо по случая?

Клей се начумери заради недвусмисленото обвинение.

— Само чутото из града.

Луна сръга Джо и той ѝ отвърна с изсумтяване и намръщване. За да компенсира грубите обноски на Джо, Луна се усмихна сладко:

— Клей, надявахме се да обсъдим някои неща с втория ти баща. Къде можем да го намерим?

Клей се опита да определи кой е шефа, поглеждаше ту единия, ту другия и накрая спря погледа си на Луна.

— Обикновено е в офиса си над централния магазин. Но днес е у дома, болен е.

— Надявам се, че не е нещо сериозно.

Клей сви рамене:

— Беше в стаята си, когато тръгнах.

Джо се намеси:

— Ще предположа, че ти не чакаш Уилоу тук.

Мълчание.

Луна понечи да смушка Джо отново, но преди да успее, той хвана ръката ѝ и я задържа.

— Ако я чакаш — продължи той, — очаквам да се държиш учтиво и да направиш така, че всички с теб да се държат учтиво.

Луна се отпусна, защото нали и тя очакваше същото. Щом Джо не заповяда на Клей да стои настрана, Уилоу ще се оправи и сама. Тя бе много изобретателно младо момиче.

Клей събра кураж, обърна наопак бейзболната си шапка и се изправи пред Джо с толкова гордост, колкото мъж на неговата възраст би могъл да събере.

— Искях да ѝ се извиня.

Мрачното изражение на Джо се проясни.

— Така ли?

— Да — погледна към Луна и бузите му се изчервиха. — Може ли да намина и да видя Уилоу някой път?

— Това зависи от Уилоу — отговори му Луна, но дълбоко в себе си бе толкова доволна, че ѝ се прииска да се разсмее. Имаше

чувството, че Уилоу ще накара Клей да се потруди за прошката ѝ; така и трябваше да бъде. — Но ако тя няма нищо против, заповядай.

— Много е малка за срещи.

Категоричното изявление на Джо прозвуча грубо сред останалите любезности, което накара Клей да преглътне с усилие и Луна да се вбеси. Тя изръмжа през зъби:

— На петнадесет години е, освен това зависи от срещата, Джо — после се обърна по-мило към Клей: — Да действаме лека-полека, а?

Клей кимна с облекчение:

— Благодаря.

Преди Уинстън да изгори младежа със свадливостта си, Луна каза „Довиждане“ и го повлече назад. Наистина го влача, осъзна тя, защото той продължаваше с бдителен поглед да оглежда района и въобще не бързаше да си тръгва.

Което означава, че не бърза да се усамоти с нея.

Суетата ѝ бе накърнена, но когато влязоха в колата, тя заби юмрук в твърдото му като скала рамо.

Джо я погледна гневно.

— Защо го направи?

Тя скръсти ръце и му отвърна със същия гневен поглед.

— Зная, че си загрижен за тази ситуация, Джо. Разбира се, затова те доведох, да ни пазиш при подобни ситуации.

Джо запали двигателя и потегли от бордюра.

— Ъхъ. Затова си ме довела.

Начинът, по който изрече тези думи, я накара да замълчи. После продължи:

— Джо, оценявам много твоя... ентусиазъм.

— Моят *ентусиазъм*?

Луна махна с ръка.

— Толкова си сериозен, заплашителен и бдителен. Сега изглеждаш толкова напрегнат, като че ли ще експлодираш всеки миг.

— Така е — съгласи се той.

— Ами... добре. Искам да използваш опита си, за да останат децата в безопасност и защитени. Но си помислих... — гласът ѝ заглъхна. Как да му каже, че иска той да е заслепен *от страст*? За нея?

Джо издаде дрезгав, развеселен звук.

— Аз съм напрегнат, Луна.

— Зная — тя въздъхна, осъзнавайки колко глупава е. Децата бяха нейна първа грижа. Ако благодарение на Джо са щастливи и в безопасност, другото няма значение. — Цялото това нападение и неизвестността около него...

— Напрегнат съм — прекъсна я той, — защото съм толкова възбуден, че едва успявам да си поема дъх.

Луна го зяпна.

— Мислиш, че съм се вдървил от яд? В никакъв случай, мила. При боя най-важното е да бъдеш спокоен, гъвкав и винаги готов. А, вярвай ми, аз зная как да се бия — той се пресегна през седалката и плъзна длан по голото ѝ бедро. Пръстите му достигнаха малко над подгъва на роклята. — Но не зная как да се справя с желанието си да те имам, което е толкова голямо, че повечето време не мога да виждам добре. Ще остана напрегнат, докато не те почувствам под себе си. Много е хубаво, че най-сетне си готова. След като изкараме час-два сред чаршафите, ще мога да склоня мозъка си да мисли кой ни тормози. И когато се досетя, ще се погрижа за всичко. Обещавам ти.

Ръката му се плъзна по-високо и я накара да затаи дъх, пръстите пълзяха около ръба на бикините ѝ. Гласът му стана по-тих, дрезгав и дълбок.

— Но да не избързваме.

Луна преглътна, пое си два пъти дъх и кимна.

— Добре. Джо? — когато той я погледна, тя прошепна: — Карай бързо.

12.

Върнаха се в къщата за рекордно кратко време. За щастие движението не беше натоварено, Джейми не се появи загадъчно пред тях и нямаше прекалено много знаци STOP. Джо едва бе успял да паркира, когато Луна изхвърча от камиона и понесе сексапилното си дупе към верандата. Нейната нетърпеливост разгоря двойно повече желанието му.

Стигна до вратата само секунди преди нея. Отключи и дръпна Луна вътре малко по-силно, отколкото възнамеряваше. Тя не се оплака. Веднага след влизането им се озова в прегръдките му, прилепи се плътно и ръцете ѝ се плъзнаха нагоре по раменете му, шията и се заровиха в косата му.

— Луна...

Тя вдигна поглед. От мига, в който я срещна, Джо бе изпълнен с постоянно разяждащо го сексуално желание. Откри, че не се владее, но с Луна един мъж просто нямаше друг избор.

Джо завладя устните ѝ прекалено грубовато, прекалено бързо, но тя бе готова, възбудена и изпълнена със също толкова копнеж. Струваше му се невъзможно да забави.

Прикова я към стената и обви гърдите ѝ с ръце. Прилепналата рокля и сутиен не представляваха никаква пречка. Усещаше зърната ѝ до дланите си и това го подлуди.

Луна отдръпна устни, за да вдиша въздух, изви се към него и изстена. Очите ѝ бяха затворени, главата наведена назад.

Джо хареса ответната ѝ реакция и промърмори:

— Усещам зърната ти, Луна, вече са набъбнали и твърди. Харесва ли ти така?

Той целуваше меката шия и движеше палеца си напред-назад по тялото ѝ, а когато това не бе достатъчно, се наведе и затвори устни около нея, смучейки я през роклята и сутиена.

— Джо... — ръцете ѝ се заровиха в косата му.

— Днес облече тази проклета рокля-убиец, за да ме дразниш, нали?

Тя поклати глава, но прошепна:

— Не зная...

Тази сутрин Джо беше влязъл в кухнята все още полузаспал, но с пълна утринна ерекция и само след един поглед към Луна разбра, че е загубен.

Тя играеше ролята на сексапилна Марта Стюарт. Вече бе приготвила кафето, ароматните бисквити за децата бяха почти готови, а тя бе напълно облечена и гримирана. Видът ѝ му повлия на толкова сетива, че усети как няма да се справи добре, не и толкова рано, не и преди кафето.

Само промърмори добро утро и избяга в банята горе за продължителен, студен душ, който само обузда страстта му, но не я намали. Оттогава желанието му да я има туптеше и се увеличаваше, докато не подивя от него.

Джо пхна един крак между нейните и вдигна греховната рокля високо. Бледите ѝ бедра обвиха обувия му с дънки крак и практически го яхнаха. Искаше му се вече да е гола, за да я почувства само нея до бедрото си.

Джо разтвори широко пръсти, придърпа я близо и я прилепи до себе си, притисна я към набъбналата ерекция и я раздвижи в примамлив ритъм.

Стон се откъсна от дълбините на гърлото ѝ. Джо пое устните ѝ, изтривайки звука с напористия си език. Вкусът ѝ бе така приятен, че с мъка престана да я целува за миг и прошепна:

— Имаш прекалено много дрехи по себе си, момиче.

Ръцете ѝ подръпнаха неговата риза.

— И ти.

Погледите им се сплетоха — неговият беше смел и решителен, а нейният мек и изпълнен с копнеж.

Джо се наведе и я вдигна.

— Ребрата ти!

— Какви ребра? — изсумтя той и я понесе нагоре по стълбите.

С обвити около врата му ръце, тя попита:

— Къде отиваме?

— Към леглото ти. То е по-голямо...

Тежката, мускусна миризма на секса пропиваше въздуха. И двамата бяха влажни от пот.

Джо с усилие се изправи, свали презерватива и го зави в две салфетки, които взе от нощното шкафче на Луна. Подпрян на скованата си ръка, той се обърна да я погледне. Очите ѝ бяха затворени, косата чорлава, краката леко раздалечени. Зърната ѝ вече бяха меки, но гърдите ѝ се издигаха и спускаха от дълбоките вдишвания. Чувствата му специално към тази жена не можеха да се измерят или да се облекат в думи. Тя бе невероятно красива — тялото ѝ, духа, сърцето.

— Готова ли си вече?

Луна преглътна, отвори очи. Попита хрипливо:

— Готова?!

— Да не си помисли, че съм свършил?

Очите ѝ се ококориха и тя се задави.

— Но...

Джо се обърна и се плъзна върху нея. Гърдите ѝ образуваха хубава, мека възглавница, която незабавно разпали кръвта му.

— Ти ме държеше настрана толкова дълго, че не е възможно да приключа така бързо. Може би след седмица на ненаситни удоволствия, ще мога да се успокоя достатъчно и да бъда с теб само веднъж или два пъти на ден. Но ще трябва да приберем децата чак след няколко часа, аз имам доста презервативи и ти си много апетитно парче. Отново.

Очите ѝ станаха по-тъмни и тя с мъка преглътна.

— Ами... след като така поставяш въпроса.

До края на седмицата те си създадоха установен ред, който чудесно пасваше на Луна. Всяка сутрин караха децата до училище, после се връщаха у дома, за да правят любов. Всеки път Джо беше по-страстен, по-интимен. Той бе ненаситен и тя не можеше да му откаже. Обладаваше я по невъзможни начини, но винаги я караше да крещи от удоволствие. Луна се пристрасти към миризмата му, огромното

красиво тяло и възбуждащото му докосване. С всеки изминал ден се влюбваше все повече в него и искаше да остане завинаги при нея.

Знаеше, че е невъзможно. Най-накрая той ще трябва да се върне в апартамента си, при семейството си и при сексуалното си разнообразие. У тях обаче го дебнеше опасност и Луна се молеше Джо да поиска да остане, докато не заловят и тикнат Бруно Колдуел зад решетките. Досега Уинстън не даваше знак, че желае да си тръгва.

Прекарваха следобедите в дребни занимания по къщата и сега дворът изглеждаше по-добре от всякога. Вечерята бе време за семейството с много разговори, шеги и неизбежното джавкане между Уилоу и Остин. След това, преди да си легнат децата, те играеха или гледаха филм заедно. Остин нямаше никакви скрупули да се сгуши до Джо и да говори през целия филм, но те го търпяха и само Уилоу мърмореше.

След лягането на децата Джо седнаше на кухненската маса и преглеждаше планове за отварянето на езерото, пресмяташе разни числа и измисляше стратегии часове наред. Вече беше подал документи за разрешителните, така че началото бе положено.

Освен това двамата с Луна работеха по бюджета, решаваха колко ще струва да оправят фасадата на къщата и колко ще струва да я поддържат. Луна никога до сега не се бе грижила за друг, освен за себе си и оцени усилията му да ѝ помогне. Удивяваше я до къде е готов да стигне Джо, за да я улесни.

Когато някой излизаше от къщи, Джо настояваше да го придружи. Въпреки че нямаше нови инциденти, той разправяше как инстинктите му настояват да е нащрек, значи трябваше да бъде нащрек и никой нямаше право да спори. Всички се разбираха така добре; Луна имаше голямо доверие на Уинстън и не искаше да се сърди заради прекалената му загриженост за тях.

Всъщност Луна разбираше чувствата му, защото самата тя вече бе придобила покровителствения инстинкт — към Уилоу, към Остин... и към Джо. Опитваше се да го крие от Джо. Той не е мъж, който би търпял да го гледат. Уинстън високомерно вярваше в способността си да защитава и се спускаше по пътеките на опасността, за да защити напълно непознати хора. Това работеше, такъв беше като характер.

А сега бе поел отговорността за тях. Луна не бе имала намерение да му стори това, да го натовари със своите проблеми. Мисълта, че той

с желание ще рискува себе си заради тях, я държеше будна през нощта. Проклетите синини по тялото му най-сетне бяха изчезнали. Те бяха заменени обаче от паяжина тънки, но дълбоки драскотини по врата и ръцете, получени от схватката в къпинака.

Драскотините не бяха нещо сериозно, вече избледняваха, но Луна си спомняше обзелата я ужасна паника, когато Джо така глупаво излетя навън, за да се изправи пред непознатата заплаха. Този мъж нямаше чувство за самосъхранение. Тя искаше да го стълчи заради уплахата, но действията му имаха изненадващо въздействие върху децата, защото подсилиха увереността им, че имат значение за някого и че са обичани.

Вечерните разходки на Остин бяха станали по-кратки. Той се изморяваше през деня, защото преследваше Джо навсякъде, играеше много и се забавляваше по детски.

Уилоу намираше повече поводи за усмивка, особено когато Клей се обаждаше, а той го правеше често. Луна почти му съчувстваше, защото Уилоу още не му бе отвърнала на интереса, дори бе изключително студена към него. Луна знаеше, че сигурно не ѝ е леко, защото не бе безразлична към момчето. Ала въпреки случилото ѝ се, Уилоу имаше голямо чувство за себеуважение и нямаше да прости невъзпитаното отношение на Клей така бързо. Луна се гордееше много с нея и я обичаше все повече с всеки изминал ден.

Луна започна да приема по-спокойно ролята си на настойник. На четвъртата сутрин от лятното училище, тъкмо когато се подготвяха да излизат, Остин забеляза един надпис върху постройката до езерото. Малчуганът стоеше до прозореца и се развика към Джо, а това събра всички заедно, за да прочетат омразния надпис.

Тъмночервената боя, стичаща се надолу по стената подобно на прясно изцедена кръв, беше нелепа картинка на фона на спокойствието на тихото езеро. Изгряващото утринно слънце се отразяваше върху равната повърхност с множество цветове. Птичките чирикаха, щастливи от началото на новия ден. Едно пате се плъзгаше по езерото. Листата шумоляха от топлия бриз.

Спокойствието на природата не можеше да смекчи съобщението: „Боклук, махай се!“

— Защо? — извика Уилоу и се отдалечи от прозореца. Едри сълзи заблестяха в очите ѝ. — Защо не ни оставят на мира?

Обезпокоена от тревогата на Уилоу, особено след като обикновено момичето беше толкова сдържано, Луна я прегърна и я придърпа към себе си.

Остин видя сълзите на сестра си, скова се и се развика:

— Ще го стъпча в калта!

— Кого? — попита Уилоу, прилепена към Луна. — Не знаем кой е.

Джо все още гледаше през прозореца, но тихият му глас успокои всички тях:

— Знаем, че е страхливец и не заслужава твоите сълзи или гнева на Остин.

Луна прокара ръка по гърба на Уилоу и в същото време се пресегна към печката, за да разбърка яйцата. Беше толкова бясна, че можеше да заплюе нахалника.

— Джо е прав. Само абсолютен страхливец и сополанко остава съобщения в тъмното. Искане да ви разстрои и успява. Не го оставяйте да ви победи, мила. Вие сте по-силни.

Уилоу се дръпна.

— Не, не сме — устните ѝ се разтрепериха и големите тъмни очи се напълниха със сълзи. — Всички знаят, че сме незаконни деца, че никога не сме имали баща и мама не се е омъжвала.

Остин обърна гнева си срещу Уилоу.

— Млъкни!

— Вярно е — развика се срещу него тя. — Затова искат да напуснем града. Затова ни мразят. Собственият ни баща не ни е поискал.

Джо хвана Остин и го натисна да седне на стола.

— Достатъчно.

— И аз така мисля — гласът на Луна беше твърд, погледът ѝ вторачен право в насълзеното лице Уилоу. — Никой не трябва да съди за хората по родителите им. И слава богу, защото моите не се интересуваха много един от друг или пък от мен.

Острият поглед на Джо отскочи към нея и Луна усети как той започва да я наблюдава така напрегнато, че кожата ѝ настръхва. Физическата близост от последните няколко дни ги бе довела до емоционална близост. Луна не го бе очаквала. Тя си бе мислила, или

може би страхувала, че когато Джо се задоволи сексуално, той ще се измори от нея и ще си тръгне по своя път. Случи се точно обратното.

Джо сякаш ставаше все по-жаден за нея и колкото повече любов правеха, толкова повече искаше да си говорят, да я опознае. Тя обаче не проявяваше склонност да споделя миналото си. Те бяха толкова различни и подобно на Уилоу, Луна не искаше Джо да я съди по миналото ѝ. Тя искаше всички, включително и Джо, да я възприемат като силна жена, а не като наранена.

— Те не бяха добри родители, Уилоу, а това означава, че практически нямаше семейство. Започнах да се чувствам самотна, откакто станах на възрастта на Остин. Но при вас е различно. Майка ти е била по-добър самотен родител от много други двойки. Тя ви е обичала и това ви е правило семейство, най-доброто семейство, макар и без баща. Ако някой ви съди по вашата майка, ще разбере колко прекрасни сте вие с Остин.

Уилоу хвърли поглед към малкото си братче, пусна една сълза и кимна:

— Наистина ни обичаше.

— Зная. Явно е всеки път, когато си помисля колко специални сте двамата с Остин.

Уилоу погледна Луна продължително, после прошепна:

— Тя правеше много от нещата, които ти правиш. Говорехме си, прегръщаше ни неочаквано.

Остин кимна.

— Всички тези майчински работи. Патриша никога не действаше така, но аз бях доволен. И без това не я харесвах.

Луна усети, че ще се разреве. Ако погледне към Джо, ще се изпусне, затова се обърна към печката.

— Е, Патриша само е загубила, а също и баща ти, защото изпуска две много специални деца.

— Може би има други деца. Както баща ти има друго семейство.

Остин се начумери:

— Дали? Мислиш ли, че ще го срещнем някога?

Сърцето на Луна заби в гърдите ѝ, но успя да свие рамене.

— Не зная. Искаш ли?

Уилоу се включи моментално:

— Не. Той не е подкрепил мама и аз не искам никога да се срещам с него.

Остин се намръщи:

— И аз също.

Луна знаеше, че те и двамата лъжат и болката им е много дълбока. Обърна се отново към тях и ги дари с няколко от онези прегръдки, за които я обвиняваха.

— Може би някой ден ще си промените мнението. Но засега ако някой е достатъчно глупав, за да ви съди по факта, че майка ви не се е омъжила, то тогава той не заслужава вниманието ви. Нали?

Джо постави една ръка на рамото на Остин, а с другата погали Луна по косата. Много нежно пхна кичур коса зад ушите. Тя му хвърли бегъл поглед, а той ѝ се усмихна. Преди Луна да успее да разгадае тази усмивка, той се обърна към Уилоу.

— Ще открия човека, който ви тормози, мила, обещавам. Безчинствата му ще свършат, но междувременно не му показвайте обидата си. Искам вие с Остин да продължите с работата си с високо вдигнати глави и да му покажете, че не може да ви нарани, че не е достатъчно важен за вас, за да се занимавате с него. Нали? Можете ли да го направите?

— Аз мога — обяви гръмогласно Остин и кимна енергично.

Уилоу въздъхна:

— И аз... — после допълни с тъничко гласче: — Но ми се иска да свърши.

— Ще свърши — Джо вдигна брадичката ѝ. — Давам ти думата си.

А ако не свърши, помисли си Луна, може би ще трябва да обмисли преместването на децата на друго място.

Луна срещна погледа на Джо и усети, че той мисли същото. Те обичаха къщата, но важното е да имат дом, стабилност и по-малко грижи.

— Трябва да приключа със закуската, за да не закъснеем.

— Аз ще се обадя на Скот и ще го уведомя, после ще отида и ще измия надписа — Джо тръгна към стаята си, но се спря, когато Остин скочи.

— Аз ще ти помогна.

След няколко минути Уилоу видя как Джо и Остин тръгват към езерото. Тя стоеше потънала в мислите си, очите ѝ бяха все още наранени. После поклати глава и се обърна към Луна със сърцераздирателна, но решителна усмивка.

— Ще ти помогна за закуската.

Те и двамата бяха толкова специални деца, че Луна се зачуди откъде бе извадила такъв късмет. Вече не бе самотна, имаше си Уилоу и Остин. Погледна през прозореца за последно и видя как двамата мъже вървят през тревата и Остин хваща ръката на Джо. Дали и Джо беше неин или го бе взела само назаем?

Нямаше особено значение за момента. Докато Джо Уинстън иска да остане с нея, тя ще е доволна да го има.

13.

Не бе лесно за Джо да търси улики, докато Остин танцуваше около него и бърбореше неспирно. Уинстън познаваше деца, много деца. Но никога не бе осъзнавал силата на индивидуалността им. Те бяха сложни малки човечета и той откри, че обича да разкрива и да опознава всяка страна на техните характери.

Не му отне много време да заключи, че Остин използва смели изявления, всеки път, когато се чувства застрашен. Перченето маскираше най-големите му страхове — да не загуби Уилоу и да не остане сам. Той беше заядлив, когато го дразнеха, шумен, когато бе несигурен, и постоянно изстрелваше въпроси за всичко и всеки.

Той беше горд малък мъж, който отказва да признае безпокойствата си.

Уилоу реагираше на тревогите по съвсем противоположен начин. Тя говореше за мислите и чувствата си, а когато не ѝ бе удобно да го стори, не продумваше и дума, затваряше се като мида и се вглъбяваше в себе си.

Две години бе носила света на крехките си рамене, но се бе справила като истински боец и бе следвала приоритетите си. Обстоятелствата ѝ бяха наложили зрелост, характерна за по-големите с пет-шест години от нея, но тя все още притежаваше младежка уязвимост.

Уилоу се бе разплакала тази сутрин и така бе съкрушила сърцето на Джо. Не разбираше как някой може съзнателно да нарани момичето. Уилоу, както и Остин, беше станала изключително специална за него. Тя се бе превърнала в част от семейството му, а Джо винаги защитаваше семейството си.

Спомни си коментарите на Луна в кухнята и се почувства ужасно. Толкова бе бързал да я привлече в леглото, че нито веднъж не се бе заинтересувал истински от миналото ѝ. Сега умът му гъмжеше от въпроси. Ако не е близка със семейството си, къде прекарва ваканциите си? Сама, яде бърза закуска? Само мисълта за това накара

стомаха му да се свие и почти го задави от умиление. Би се обзаложил, че никой не подготвя нищо специално за нея на рождения ѝ ден; божичко, дори не знае коя е рождената ѝ дата! Но ще открие. По хиляди начини ще компенсира пропуснатото. Тя разбира колко отговорно нещо е семейството; сега Джо искаше да ѝ покаже колко забавно може да бъде семейството.

Докато почистваше боята от постройката, Джо внимателно огледа района. На глинестата, влажна от росата почва се бяха отбелязали стъпки от големи, с размера на възрастен, обувки. Изненадващо, следата не бе от гуменки или маратонки, а от официални обувки с гладки подметки.

Отпечатъците бяха пресни и не бяха на Джо.

Смачкани храсти и стъпкани диви цветя бяха оставили забележима пътека. Който и да бе написал злобните думи, той бе дошъл от същия къпинак, където Джо бе получил драскотините при последния инцидент. Там бе най-удобното място да се остави кола и да се дойде в имението.

Скрита камера към пътя е добра идея. Това ще е първото нещо за утре. Джо тъкмо си го помисли и поклати глава.

Пътуването до магазина за охранителни камери ще е второто нещо в списъка му. Първо е Луна. Искаше да я люби, да продължи всекидневната си кампания по спечелването ѝ. Тя не бе разбрала още, но той си бе дал дума. Не временно. Луна бе негова и ще бъде негова завинаги.

Тя ще го разбере съвсем скоро, когато той откаже да си тръгне.

Уилоу се мотаеше навън, не търсеше Клей. Не. Госпожица Роуз ѝ бе дала почивка, докато те с Остин поработеха по някакви буболечки. Цък! Уиолу дори не искаше да остане в една стая с отвратителните буболечки, затова учителката ѝ разреши да постои навън в двора, стига да не излиза извън оградата.

От първия ден на лятното училище забеляза Клей да се шляе наоколо. Тя нарочно не му обръщаше никакво внимание. Той не бе навън с приятелите си, а *сам*. Чакаше. *Нея?*

Веднага щом излезе от сградата, Уилоу се огледа и ето го, облегнат на оградата, която обграждаше двора, сякаш знаеше, че тя ще

дойде. Мразеше го.

Толкова се радваше да го види.

Веднага щом погледите им се срещнаха, Уилоу вирна нос и се обърна, нарочно се отнасяше хладно с него, искаше ѝ се да го нарани така много, както той я бе наранил.

На Клей очевидно му бе омръзнало да чака, прескочи оградата и се запъти към нея.

— Уилоу!

Тя се завъртя, изненадана от упоритостта му и... тайничко довольна.

— Върви си, Клей. Не искам да говоря с теб.

— Тогава нека аз да говоря с теб — отвърна той, докато дългите му крака бързо скъсяваха разстоянието между тях.

— Не искам и да те слушам.

Той се спря объркан и смутен.

— Хайде, Уилоу! Не искаш да отговаряш на телефонните ми обаждания, не искаш да те посещавам — лицето му се изчерви, но той продължи решително: — Аз... аз исках да ти се извиня.

Тръпка на изненада пробяга по тялото ѝ, но Уилоу направи всичко възможно, за да я скрие. Скръсти ръце и го погледна ядно.

— За какво?

Клей се намръщи, сложи ръце на хълбоците си и я погледна прямо.

— За всичко. За... грубостта си и гадните неща, които ти наговорих.

Сърцето на Уилоу започна да препуска, разтърси я толкова много, че тя се захили подигравателно.

— А защо го направи?

— Не зная — погледът му бе прикован в нея, смутен от загубата ѝ на контрол. Той сви рамене безпомощно объркан и предпазливо направи още две стъпки към нея. — Ти излезе с онова момче и...

И Уилоу направи две крачки към него, готова за отбрана. Ако той отново я обиди, ще го фрасне право в носа.

— Той ти наговори куп лъжи за мен. А ти му повярва, Клей Оуен! — тя се задави от обида и допълни. — Мразя те...

Раменете му увиснаха. Много тихо момчето каза:

— Не, не ме мразиш — приближи се още малко, докато застана точно пред нея. Беше пхнал ръце в джобовете си и бе навел глава. Тя го чу как преглъща. — Извинявай, Уилоу!

Уилоу му обърна гръб.

— Добре. Извинението се приема.

Тя подсмръкна, мразеше глупавите сълзи. Никога не ѝ носеха нищо добро. Със сигурност не върнаха майка ѝ и не върнаха живота им в нормалния коловоз. От дълго време посрещаше всеки нов ден с мрачна неизбежност, просто искаше той да мине, а не да му се наслади. Мразеше Патриша, но се бе страхувала да си го признае. Дайна често ѝ бе казвала, че ако те двамата с Остин не се държат прилично, ще ги разделят и ще ги дадат на приемни семейства. Патриша не ги тормозеше, тя просто не им обръщаше внимание. И Уилоу бе смятала това за по-добро от някои други алтернативи.

Но любов не бе съществувала и момичето се чувстваше кухо отвътре, чак ѝ призяваше.

А Клей... Той съвсем съзнателно бе прибавил още страдания към живота ѝ и тя не можеше да разбере защо. Сълзите се запречиха на гърлото ѝ и Уилоу се опита да се отдалечи, не искаше той да ги види.

Клей хвана ръката ѝ.

— Уилоу... — и той изглеждаше готов да се разплаче, но не я бе грижа.

— Остави ме — гласът ѝ бе колеблив, а не настойчив.

— Не — много нежно я обърна. Опита да погледне лицето ѝ, но Уилоу продължаваше да стои с наведена глава и обърнато настрани лице. — Ужасен глупак бях, Уилоу. Не те обвинявам, че не искаше да говориш с мен. Просто бях ревнив, а те харесвам толкова много... повече от всяко друго момиче.

Тя се засмя нерадостно:

— Значи не ме мразиш, а?

— Никога не мога да те мразя — подпъхна дългата ѝ коса зад ухото. — Можем ли да започнем наново, Уилоу? Моля те!

Изпълнена с подозрения, тя се насили да вдигне глава.

— Защо?

— Защо *какво*?

— Защо си толкова мил сега? — не разбираше неочаквания обрат в него и със сигурност не му вярваше.

Устните му се изкривиха в кисела усмивка.

— Имам впечатлението, че в противен случай мъжаката у вас няма да ме допусне близо до теб.

— Джо? Мил си с мен само заради Джо?

Клей, запъвайки се, побърза да я увери в обратното.

— Не. Наистина се ядосах, когато ми каза да се разкарам и се мъчех да измисля как да се добера до теб, как да те виждам, без той да разбере. И това ме накара да се замисля защо толкова много искам да те виждам, че чак да рискувам да си навлека неприятности с него — Клей се прокашля. — Той е някак *заплашителен*.

— Зная. Но е много приятен. Поне към мен и Остин — тя не бе готова да го остави да се откачи от куката и допълни с нюанс заплаха: — Не зная чувствата му към теб.

Адамовата ябълка на Клей се спусна рязко надолу, когато той преглътна с усилие.

— Знаеш ли, откакто майка ти умря, всички започнаха да говорят лоши неща за теб и Остин. Всичко се промени и на мен не ми хареса — той замислено задъвка долната си устна. — Предполагам, че аз, въ, си го изкарах на теб.

Клей бе едно от малкото познати неща, останали в живота ѝ, а той толкова лесно бе разрушил това.

— Много мило от твоя страна, Клей. Благодаря.

Момчето наклони глава назад и изпъшка:

— Божичко, съжалявам, Уилоу. Наистина — той хвана двете ѝ ръце. — Моля те, дай ми нов шанс.

Уиолу, все още недоверчива, попита:

— Шанс за какво?

— Можем да бъдем просто приятели, ако това искаш.

Думите му прозвучаха, сякаш той би искал *много повече*, но Уилоу нямаше да му прости толкова бързо. И все пак тя искаше, имаше нужда, от приятел. Почувства болка в гърдите си, но каза:

— Да, добре, но трябва да си мил и с Остин.

Клей се засмя и Уилоу почувства как сърцето ѝ се разтуптява и стомахът ѝ се свива. Той е толкова сладък.

— Можеш ли да го накараш да не ми се нахвърля?

— Ако ти си добър с Остин, той ще е добър с теб. Поне така си мисля. Харесва те толкова, колкото и Джо те харесва.

Все още усмихнат, Клей каза:

— Ще спечеля Остин.

— Ами приятелите ти?

— Да вървят по дяволите. Ако се държат лошо с теб, да изчезват. Не ме интересува.

Щастие забълбука у нея. Появи се лека усмивка, но тя прехапа устни, за да я скрие.

— Ами вторият ти баща?

Внезапно Клей заприлича на възрастен, а не на шестнайсетгодишно момче. Изпъна рамене като мъж и стана сериозен.

— Съжалявам, че никога не те е харесвал. Не го разбирам, само зная, че приема задълженията си към града наистина сериозно и според него фактът, че вие с Остин нямате баща, може да има лошо влияние или нещо подобно. Куинси греша за теб, Уилоу, и вече не ме интересува какво мисли той.

— Може да ти се ядоса, ако научи, че ние сме... приятели.

Клей поклати глава.

— Не е необходимо да знае, но дори да разбере, за мен няма да има значение — момчето се приближи по-близо и сведе чело до нейното. — Приятели сме от доста време, Уилоу. Единствено ти имаш значение.

Той се опита да я целуне, но Уилоу обърна глава и устните му докоснаха бузата ѝ. Това бе достатъчно, за да се изчерви и да накара пръстите ѝ да се свият навътре в новите сандали. Много малко момчета я бяха целували някога, но тя се чувстваше готова да опита. След като се увери в искреността на Клей, тихо промълви.

— Трябва да влизам.

Клей я пусна. Пое си дълбоко въздух.

— Ако ти се обадя по-късно, ще говориш ли с мен?

— Разбира се — Уилоу тръгна назад към училището. Въпреки че се опита да сдържи усмивката си, бузите ѝ горяха. Всичко изглеждаше толкова различно сега, по-хубаво, обещаващо.

И тогава видя драскотините по ръцете на Клей. Сърцето ѝ падна в петите и тя се олюля.

— Уилоу? — Клей се спусна към нея. — Какво има?

Той тъкмо щеше да я докосне и тя се отдръпна назад, прилоша ѝ от подозрение.

— Ръцете ти.

Момчето погледна надолу.

— Ръцете ми?

— От къде са ти тези драскотини? — вторачи се в него обвинително, с нова отворена рана. — Откъде, Клей?

— Нищо ми няма — погледна драскотините си с безразличие. — Куинси донесе едно бездомно коте у дома и то все още се опитва да свикне с обстановката. Много е диво, някак ми напомня за Остин, ако искаш да знаеш.

Клей се опита да се усмихне закачливо, но това само накара Уилоу да се почувства по-куха.

— Коте? — обля я вълна недоверие. Куинси Оуен не обичаше домашни любимци. Уилоу не бе сигурна откъде знае, но не се съмняваше. — Очакваш да ти повярвам, че вторият ти баща е донесъл котка у дома?

Клей се намръщи:

— Защо ми е да лъжа? — попита той, но тъй като тя бе все още начумерена, сви рамене... — Ела у дома и провери сама. Направихме му много хубаво легло в килера. Утре ще го занеса на ветеринар за ваксини и т.н.

На Уилоу ѝ бе омразен молещият тон, но прошепна:

— Не ме лъжи, Клей...

— Не лъжа — огледа лицето ѝ, беше обезпокоен, искрен. — Никога няма да те излъжа. Кълна се, Уилоу!

Тя се взира в него дълго време и най-накрая му повярва.

— Добре.

Сърцето ѝ продължаваше да препуска, от надежда и от ужас. Да каже ли на Джо? Господи, не знаеше и ѝ прилошаваше от страх.

— Аз... аз трябва да тръгвам.

— Чакай — той се пресегна към нея, но тя се измъкна. — Уилоу, защо питаше за...

Уилоу не го остави да довърши. Обърна се и побягна към училище. Повярва му, наистина. Но... Ами ако лъже? Драскотините му изглеждаха същите като на Джо. Ако Клей е сторил онези ужасни неща на дома ѝ, подигравайки се, опитвайки се да ги принудят да напуснат? Ами ако той я нарича боклук? Вторият му баща не я харесва; всички в градчето го знаеха.

Уилоу бе разтърсвана от емоции; мушна се в сградата и се облегна на стената. Моля те, само да не е Клей! Моля... Знаеше, че трябва да каже на Джо. Който и да е, той бе наранил не само нея, но и Остин. А тя не може да позволи подобно нещо.

Ако е Клей, трябваше да знае.

Може би не беше. И тогава една малка част от живота ѝ ще се възвърне към нормалното.

Луна се сви до Джо, преситена, изтощена, лудешки влюбена. Божичко, страхотен е! С ръцете си, устата, цялото тяло. Тя потръпна, защото изпита последствието от удоволствието и целуна гърдите му.

Джо вдигна глава от леглото и я погледна.

— Това пък за какво беше?

— Кое?

— Лекото потръпване.

— Оо... — Луна му се усмихна и прокара ръка по тъмните косъмчета на гърдите му. Мускулите му блестяха от пот, продължаваше да диша тежко, но бе усетил лекото ѝ потръпване. Джо оставаше така отворен към нея, че тя не можеше да изсумти, без той да забележи. Никога не бе познавала мъж толкова съзвучен с жената. Струваше ѝ се едновременно приятно и смущаващо цялото това мъжко внимание да е насочено към нея. — Мислех си колко си талантлив.

— В леглото ли?

Тя кимна.

Той се засмя, наведе глава назад и изпъшка:

— Радвам се, че забеляза. И искам да отбележа, че ставам по-добър с възрастта.

Това я накара да се разсмее и да почувства лека меланхолия. Няма да види как Джо остарява; дотогава ще си е отишъл, за да прилага чудесата си на много други жени. *Нещастник!*

— Сигурна съм. Представям си те даже като дядо, който се клатушка и сграбчва дупето на някоя баба.

Със затворени очи и спокойно изражение, той измърмори:

— Ами дупето ти е толкова хубаво, скъпа, че не се съмнявам и за миг в това.

Сега пък Луна се надигна и го зяпна. Той го каза, като че ли тя ще остарее с него.

Джо бавно отвори очи, разкри изгаряща страст и сексуални желания. Вниманието му се насочи към гърдите ѝ.

— Ела тук — дълбокият му дрезгав глас почти я накара да загуби потока на мислите си. Желанието на Джо разпалваше и нейните желания.

— Не, изчакай — Луна се опита да го задържи настрана. Той да не си мисли, че може да ѝ внуши подобно предположение, за първи път да направи намек за бъдещето и после да продължи сякаш нищо не е казал? — Какво...

— Мислех, че вече престана да ми отказваш — с шеговитата лекота, въпреки усилията ѝ, Джо я приближи до себе си, гърдата ѝ почти докосна устните му. — Можем да поговорим по-късно.

— Но Джо... о, божичко! — устните му бяха горещи, леко я подръпваха, възбуждаха я. Тя затвори очи и се наслади на удоволствието.

Джо небрежно я лизна, преди да мине на другата.

— Обичам вкуса ти, мила. Цялата те обичам — той хвана бедрата ѝ и я избута върху себе си. — Ела отгоре, за да хвана това сладко дупе, което обсъждахме.

— Ти го обсъждаше, не аз — Луна откри, че вече е просната върху него, краката ѝ бяха разтворени, жадните му устни бяха отново на зърното ѝ, а ръцете му притискаха и мачкаха дупето ѝ. Джо вече бе получил ерекция и тя знаеше какво означава. Откакто бе казала да, той бе ненаситен и не можеше да бъде спрян.

Дни наред щедро я бе дарявал с толкова много удоволствие, че тя не бе имала възможност да му отвърне. Джо имаше такова невероятно тяло, че Луна искаше на свой ред да му даде. Изви се и пръстите ѝ пробягаха по гърдите до плоския корем. Разтвори длан и се наслади на къдравите косъмчета по тялото, гладката плът над здрави кости и изпъкналите мускули.

Преди тя да успее да се изплъзне, ръцете на Джо сграбчиха талията ѝ и той започна да протестира:

— Върни се тук.

Луна се подпря на ръцете си, чиито мускули се изпънаха.

— Тихо, Джо! — докато произнасяше думите, тя проучи тялото му с поглед. Малките му зърна с цвят на мед бяха изпънати, едва видими под косъмчетата. Раменете му блестяха от пот. Мазилено черната му коса беше рошава.

Тя прокара ръка по тялото му от гърдите чак до хълбоците и се усмихна. Пенисът му, омекнал само преди няколко минути след разтърсващото освобождаване, сега отново бе дълъг и твърд, готов да му се обърне малко внимание.

— Само се отпусни и се наслади спокойно поне веднъж.

Ноздрите му потрепериха; погледът му заблестя, докато синьото на очите му се разгоря като пламък. Той попита със сексапилен, много заинтересован хриплив шепот:

— Какво ще правиш?

— Нищо, което ти вече да не си правил с мен.

Продължителен, дрезгав стон се изтръгна от него и той затвори очи.

— Господи, помогни ми!

Луна се засмя, усещаше силата и властта си.

— Голям, силен мъж като теб ще го понесе, нали?

Джо обърна глава, за да погледне часовника.

— Имаме два часа, преди да тръгнем за децата. Поне един час ще ми трябва за възстановяване.

Той проявяваше такава невъзмутима, искрена ирония, че все я караше да се усмихва.

— Ще го имам предвид.

Тя се премести до него, после сложи ръка горе на едрото, изпъстрено с косъмчета бедро.

— Откъде да започна?

Джо сякаш се задушаваше, попита:

— Трябва ли да правя предположения?

С върха на пръста си тя проследи пениса му.

— Тук?

— О, да.

Тя се засмя и го потупа.

— Обърни се.

— Да се обърна? — хвърли й колеблив, предпазлив поглед.

— С това изражение изглеждаш несигурен като Остин.

Джо изръмжа и се претърколи по корем.

— Никога не съм несигурен в леглото! — сви ръце под главата и се опита да изглежда отпуснат, но Луна забеляза сковаността на широките му рамене, напрегнатите мускули на краката. О, Джо Уинстън съвсем не бе спокоен. — Давай, момиче!

— Казвала ли съм ти някога, че по някаква безумна причина, на мен някак ми харесва да ме наричаш момиче.

Разсеял се за миг, той каза:

— Така ли?

— Да — Луна прекара пръсти по цялата дължина на гръбнака му. Гърбът му бе широк, копринено гладък и стегнат. Добре очертани мускули от двете страни на гръбначния стълб образуваха дълбока вдлъбнатина, която тя намираше за изключително мъжествена и привлекателна.

— Харесвам и дупета. Разбира се, с тази твоя глупава татуировка...

Луна отново прочете думите: *Обичам Лу* и развеселена поклати глава.

— Ще отида да ми я махнат.

— Не ми ли спомена, че ще боли? — тя погали пъстрите букви върху стегнатото дупе и усети как дъха ѝ спира. — Не ми пречи.

Джо се обърна отново по гръб.

— Ами, започва да тормози мен.

Това я изненада:

— Защо?

Той извъртя очи и измърмори:

— Ще продължаваш да ме дразниш или ще се заемаш с работа?

Луна преглътна усмивката си, породена от неговата нетърпеливост, плъзна ръка по-надолу и обхвана тестисите му. Те се стегнаха.

— Възбуден си.

— Ти лежиш гола до мен — дрезгаво измърмори той. — Какво очакваш?

Тя продължи да го гали. Попита много тихо:

— Такава ли работа очакваше?

— О, да.

Без предупреждение, тя сви пръсти в самата основа, за да не му позволи да помръдне, наведе се и пое широкото, чувствително връхче в устата си. Джо стана корав и нададе продължителен, тръпнещ стон.

Изпита опияняващо чувство, да накара големия мъжага Джо Уинстън да изпусне контрола. Пое го по-навътре и бе възнаградена с още един, още по-дрезгав стон. Миришеше прекрасно, на разгорещена мъжка плът и неповторимата му миризма. Бе толкова близо до него, че уханието му я опияняваше. Раздвижи език около главичката, подразни я отвътре, където беше най-чувствителното място, после леко се отдалечи.

Джо надигна хълбоци от леглото, за да последва отдръпването ѝ.

— Няма да изкарам още дълго, мила — всеки голям, здрав мускул на тялото му се опъна. — Луна?

Хареса ѝ отчаянието в произнасянето на името ѝ.

Джо изруга и неохотно се опита да я отдръпне. Хвана я за косата и лекичко подръпна, но Луна ясно му даде да разбере, че го иска целия. Най-накрая продължително стенание разкри, че се предава и после изригна.

Тя докосна гърдите му, разроши къдравите косъмчета, постави длан върху галопиращото му сърце.

— Джо?

— Да?

— Благодаря за всичко, което направи, и всичко, което правиш. Ние го оценяваме.

Джо затаи дъх за миг, после сви рамене.

— Няма защо.

Все още звучеше замаяно, което накара Луна да се захили, после продължи:

— Децата те обожават и са много впечатлени от теб.

Отпуснатата ръка, дето я прегръщаше, я стисна по-силно. Поклати глава и отвори очи, за да я погледне.

— И аз изпитвам същото към тях. Те са невероятни и изключително сладки. А също и ти. Ти имаш най-добрите майчински инстинкти, които някога съм виждал у човек с волна душа. Децата

може и да ме харесват, но те се доверяват на теб. За кратко време им вдъхна толкова увереност, че животът им се промени.

Луна въздъхна и се облегна на него.

— Можем да постигнем много повече, ако го нямаше целият онзи тормоз. Всеки път, когато си мисля, че ще свърши, се случва нещо ново.

Джо поклати глава и каза:

— Не мога да разбера как е възможно някой да се отнася лошо с тях. И баща им да си тръгне... да ги зареже.

Той седна и се вторачи в Луна.

— Какво? — и тя се изправи. — Какво има?

— Имаш ли представа кой може да е баща им?

— Не — Луна видя как мозъкът му забръмча и разбра, че Джо се мъчи да измисли нещо. — Никой не знае. Зная само, че никога не е бил част от живота им.

Джо пусна крака надолу от леглото и стана.

— Искам да проверя нещо.

Излезе от стаята, а Луна се запъти след него. Той отиде в кухнята и взе купчината хартии, които държеше над микровълновата печка. Това бяха документи за езерото и бизнеса на Клоуи. Всяка нощ той проверяваше тези неща и се опитваше да разбере какво трябва да направят, за да стане то отново печелившо.

Прерови листите, докато намери оригиналните. Все още беше гол, затова нямаше очила и протегна листа напред, присви очи.

— Ами, какво ще кажеш за това?

— Кое? — опита се да погледне Луна през рамото му, но той бе прекалено висок.

Джо погледна към нея, изражението му беше замислено.

— Знаеш ли, че братовчедка ти е получила езерото и целия имот преди четиринадесет години?

И да имаше някакво значение, Луна не го разбра.

— Е?

— Тогава е родена Уилоу. Как една самотна, бременна жена е могла да си го позволи? Дори стойността му да е по-малка заради района, то все пак е изключително. Само къщата струва цяло състояние и не е никак малка. Защо самотна жена само с едно бебе ще си я пожелае?

Луна поклати глава.

— Не разбирам какво намекваш.

— Мисля, че бащата на Уилоу ѝ е подарил всичко това. Мисля, че кучият му син е знаел, че е бременна и може би е откупил мълчанието ѝ с къщата.

— Но защо? Много мъже не се женят за жените, след като те забременеят от тях. Това е новото време — самотните майки са навсякъде. А какво обяснение ще дадеш за Остин? Джо, те имат пет години разлика и много си приличат.

— Приличат на Клоуи?

— Предполагам. Остин каза, че Уилоу прилича досущ на майка си, а той самият е по-малка, мъжка нейна версия с големи тъмни очи и руса коса. Това не е обичайна комбинация. Обикновено русите хора имат сини очи, а хората с толкова тъмни очи имат и тъмни коси.

— Вярно е. Забележителен вид имат.

— Различните бащи няма ли да повлияят на външния им вид? Ако имат един и същи баща, защо той се е откупил от Клоуи, а после е продължил да идва достатъчно често, че тя да забременее втори път.

Джо сви яките си рамене.

— Не зная. Може би вече е бил женен, а плащането на детска издръжка е щяло да го издаде. Това е било по-лесно, помагал ѝ е, без никой да разбере. Могъл е да се наслаждава на компанията на Клоуи, да я ощастливи с имота и все пак да запази всичко в тайна. Доста по-лесно е да скрие покупката на земя, отколкото да прикрие седмични плащания.

— Може би Клоуи го е обичала много и не е могла да му отказва, въпреки че той не е искал да се ожени за нея.

— Може би. Мисля да намеря къде е работила Клоуи. Вероятно това ще ни насочи кой...

Някой почука на кухненската врата зад тях и ги стресна. Джо светкавично вдигна поглед и изруга. Луна се мушна зад него, опита да се скрие.

Някаква непозната жена стоеше на прага. Тя прилепи лице към прозореца на вратата, за да погледне вътре, и Луна, с ужасен вик, се втурна в спалнята на Джо. Той я последва по петите.

Двамата застанаха зад другата врата и се спогледаха с широко отворени очи. Джо се разсмя.

— Олеле.

Луна го цапардоса по рамото.

— Не е смешно. Коя е тази?

— От къде, по дяволите, да зная?

Джо надникна зад вратата, видя как жената наднича вътре, и бързо се отдръпна назад.

— Божичко, видя ме!

Луна изпъшка.

— Джо, обуй си някакви панталони. Иди да отвориш вратата, а аз ще се промъкна зад теб, ще се кача горе и ще се облека.

— Както кажеш, мила — той я заобиколи, отиде до разнебитения гардероб и отвори едно от чекмеджетата му. Измъкна чифт панталони и се мушна в тях. — Престани да изглеждаш толкова виновна. И двамата сме възрастни. Позволено ни е да си подремнем заедно следобед.

Луна вдигна глава.

— Видя ни, сигурна съм.

Джо повдигна нагоре брадичката й.

— Е, и? Ако не е искала да види такава прекрасна гледка, да не е надничала по прозорчетата на вратите — целуна челото й, после я обърна с потупване по дупето. — Готова ли си?

Луна разтри нашлапаното място и изръмжа:

— Отмъщенията могат да са ужасни, Джо Уинстън!

Той въобще не се уплаши, отвори вратата и я закри с едрото си тяло. Луна избяга. Напусна бързо кухнята, съпроводена от подхилванията на Джо, и се затича нагоре по стълбите.

Докато се обличаше, мислите й се въртяха повече около въпроса как Клоуи е получила имота, отколкото около неочаквания им посетител. Предположи, че жената е съседка или вероятно иска да се оплаче от Остин. Няма да остави никой да го обиди, защото бе убедена в доброто му поведение напоследък. За разлика от Патриша тя не изпускаше децата от поглед, освен когато бяха на училище, а пък вярваше на уменията на Джули да ги държи под око там. През останалото време те бяха все около нея и тя знаеше, че не са направили нищо нередно.

Когато Луна се върна в стаята, току-що облечена с дълга памучна лятна рокля в яркосиньо и бяло и сребристи сандали, тя се изправи

пред шокиращо разкритие.

Джо, с голи гърди и боси крака, стоеше до плота и правеше кафе. Той й хвърли един бърз поглед и обяви много сериозно:

— Луна, това е госпожа Грейди от Социалните служби.

Луна занемя, забързано бе стигнала до вратата, а сега комично замръзна на прага.

Жената стана. Поведението й бе достатъчно приятно предвид обстоятелствата. Тя протегна ръка.

— Първо почуках на входната врата, но никой не ми отговори, така че се осмелих да мина отзад, за да проверя дали не сте в градината.

— Оо. Ние бяхме... — Луна преглътна и остави гласа си да заглъхне. Те бяха горе, правеха любов и тя бе така погълната от тялото на Джо, че нищо друго не бе чула. Ала не можеше да каже това на госпожа Грейди.

Жената кимна, беше развеселена, сякаш разбираше всичко и без обясненията на Луна.

— Както се изисква от Социалните служби, това е рутинна изненада, за да видим семейството — тя се засмя кратко и докато все още държеше ръката на Луна, погледът й се плъзна към Джо. — И изглежда наистина ви изненадах.

14.

Джо подаде на госпожа Грейди чаша кафе и седна.

— Децата не са тук в момента.

— Оо? — гостенката прехвърли дългата, тънка, сива плитка през рамото си и сръбна от кафето. — Вкусно. Къде казвате, че са децата?

Луна въртеше в ръце своята чаша.

— На лятно училище. Джули Роуз, учителката им, твърди, че са много умни, но за съжаление малко поизостанали с материала и ние всички решихме, че ще е най-добре...

На Джо му беше неприятно да види как Луна пелтечи от притеснение и я прекъсна:

— Трябва да ги вземем след около половин час.

— Ами, няма да ви задържам тогава — добродушните ѝ кафяви очи огледаха първо Луна, после Джо. Прогони леката усмивка от устните си, прокашля се и продължи напълно сериозно. — Получихме анонимно обаждане, че вие двамата имате незаконно споразумение, което може да е вредно за възприемчиви деца.

Джо се усмихна до уши, не искаше да изглежда смутен, затова не премести погледа си от госпожа Грейди и не искаше да приеме отчаяния стон на Луна.

— Който и да се е обадил, ви е дал погрешна информация.

Тя отново пийна от кафето си.

— Какво е вашето споразумение тук?

Луна зяпна, а Джо я изпревари.

— Луна е чудесен настойник. Децата я обожават и тя обожаватях.

— А вие, господин Уинстън?

— Джо е...

— Какво не е наред? — попита Джо. — Както казах, те са страхотни деца.

Тъй като той отново я бе прекъснал, Луна му хвърли гневен поглед.

Госпожа Грейди се засмя:

— Възнамерявате ли да останете?

Джо остави чашата си и се изправи, което накара Луна да скочи на крака. Изглеждаше уплашена и изрече името му предупредително. Той поклати глава.

— Госпожо Грейди, не зная кой ви се е обадил...

— Странно, ние също не знаем. Ала тя смяташе, че щом вие двамата не сте женени, това може да вдигне доста шум.

Джо се стегна. Не бе планирал нещата точно по този начин, но няма да остави Луна да бъде критикувана заради слухове.

— Искате да кажете, че трябва да се оженим, за да може Луна да задържи децата?

Луна се ококори, отпусна се обратно на стола си и избъбри:

— Женени?

На Джо не му хареса ужасената ѝ интонация, облегна се на масата и погледна госпожа Грейди.

— Защото ако случаят е такъв, тогава аз ще...

Госпожа Грейди прекъсна голямото жертвоготовно предложение на Джо с ново подхилване.

— Очевидно вие двамата не разбирате как действаме ние. Същото се отнася и за жената, която е направила анонимното обаждане, иначе нямаше да си губи времето. Моля, седнете и се успокойте. Няма нужда от целия този театър — обърна се към Луна: — Дали нямате бисквитки или нещо подобно за кафето?

Луна тъкмо бе седнала, но молбата на жената я накара да скочи отново на крака.

— О, да. С овесено брашно и стафиди. Ние с Уилоу ги направихме вчера. Остин слагаше вътре стафидите. Е, слагаше тези, които не изяждаше, разбира се...

— Чудесно. Ще си взема две.

Джо никога не бе виждал Луна толкова объркана. Преди тя бе хвърлила чинията по него и бе вдигнала голяма врява за нещо, на което другите не биха обърнали внимание. Бе се изправила пред Патриша и Дайна, без да ѝ мигне окото. Бе приела две емоционално объркани деца и се бе отнесла геройски с тях, като че ли това е най-нормалното нещо на света. А сега заеква и се изчервява. Не му хареса. Каза:

— Извинете — и отиде в спалнята да си вземе риза. Поне ще се изправи пред инквизицията подходящо облечен, ако не друго. Никой не би го квалифицирал като подходящ настойник, поне не от пръв поглед. Знаеше, че е доста грубоват, а и проклетата обица не помагаше.

Слаба богу, че госпожа Грейди не видя татуировката на дупето му. Щеше да подчертае колко неподходящ е той за настойник на деца.

Когато се върна облечен, госпожа Грейди се усмихна:

— Значи вие спите тук долу, а?

Жената изглеждаше ужасно спокойна за човек, който провежда разпит.

— Точно така. Луна спи горе — Джо усети как лявото му око започва да играе. Прекалено голям е да дава обяснения. — Много сме дискретни пред децата.

— Наистина не ми влиза в работата, нали разбирате, но с това анонимно обаждане... Ами, помислих си, че е подходящ момент да намина. Не защото вие двамата имате връзка. В днешно време сме свидетели на какви ли не семейни отношения. И, повярвайте ми, според мен най-важното е някой да се грижи добре за децата.

— Ние го правим — увери я Джо. — Не че всичко е идеално, но се стараем.

— Да. А имало и някакъв проблем. Чух го пак от анонимното обаждане.

Луна постави чинията с бисквитите в средата на масата, за жалост тя издрънча доста силно, и се присъедини към тях.

— Уилоу и Остин все още се опитват да преодолеят загубата на майка си. Това е естествено, сигурна съм. С постоянната смяна на настойници и проблемите с някои съсед, те не са имали поне малко спокойствие, за да потъжат.

Госпожа Грейди си избра бисквитка, после попита:

— Съсед?

Джо се облегна назад и остави Луна да обясни. Сега тя бе спокойна, говореше стегнато и ясно. Обясни подробно за белите, в които се бе забъркал Остин, като през цялото време го защитаваше и играеше в негова полза. Продължи да разказва колко зряла е сестра му, след това сподели загрижеността си, че Уилоу не е имала време да бъде само едно младо момиче.

Разказа за плановите им да отворят езерото и евентуално да направят ремонт на къщата. Те искат децата да разберат, че планират бъдещето, защото настойчивостта остава завинаги. Луна се надяваше да им дадат емоционална сигурност и те да престанат да се безпокоят за непривични за децата проблеми.

Джо изпита искрена гордост заради Луна. Неговата смахната Луна разбираше децата добре, по-добре, отколкото самата тя предполагаше, и когато погледна към госпожа Грейди, видя, че и тя е усетила същото. Милата му богиня на Луната бе направила огромно впечатление на социалната работничка, като просто беше себе си.

Когато дойде време да тръгват за училище, госпожа Грейди стана.

— Съжалявам, че изпуснах децата, но виждам как всичко върви добре — сплете ръце отпред и погледна първо към Джо, после към Луна. — Само едно нещо ме безпокои.

— Проблемите в градчето?

— Точно така. Не приемаме с лекота отрицателните отзиви. Фактът, че някой се обажда анонимно, за да ви злепостави, е по-безпокоителен, отколкото самите думи. Действието предполага един от вас вече да си е създал враг тук, а това може да се отрази на Уилоу, на Остин или на двамата.

— Работя усилено по въпроса — каза ѝ Джо. — Шерифът Скот Ройал е уведомен за проблемите. Освен това съм монтирал охранителна камера, която да заснеме всеки, който опита да се промъкне в имението, имаме и нови алармени системи и ключалки. Наблюдаваме децата доста отблизо и скоро ще успея да разбера кой стои зад тази вандалщина.

Госпожа Грейди позволи на Джо да я отведе до вратата:

— Искам да ме държите в течение какво става — подаде картата си на Луна. — Ако нещата се влошат, ако усетя опасност за децата тук, може би ще се наложи да ги преместим на по-безопасно място, докато проблемите се разрешат.

Луна пребледня.

— Аз самата бих го направила, ако смятам, че е необходимо. Но и аз ще се преместя с тях.

Явното вълнение на Луна раздразни Джо.

— Няма да се наложи. Аз ще се погрижа за всичко.

Спряха при колата на госпожа Грейди. Тя наклони глава и се усмихна:

— Вярвам ви, господин Уинстън — подаде ръка и на двамата, после се качи в колата. Запали двигателя и каза: — О, още едно нещо.

Луна попита:

— Да?

— Не видях икономката, Дайна Бел.

— Дайна не работи вече тук. Уволнихме я.

Джо се опита да изтрие нещастното изражение от лицето на Луна, като хвана ръката ѝ и окуражително стисна пръстите.

— Разбирам — усмивката на Грейди ставаше все по-широка и накрая тя се засмя. — Мъдро решение според мен. Никога не ми е допадало поведението ѝ. Но това предизвиква спекулации, нали?

Луна сбърчи чело.

— Анонимното обаждане беше от жена. Е, вече знаете кой е врагът ви.

Луна не пророни дума петнадесетина секунди, след като колата на госпожа Грейди се скри от поглед.

Джо знаеше какво си мисли тя и се подразни.

— По дяволите, Луна, не се търкалях с Дайна през нощта на пожара.

Луна не отговори нищо, но той разбра, че не е убедена. Хвърли му продължителен, многозначителен поглед, после го заобиколи и тръгна към къщата.

Джо закрачи след нея.

— Не беше жена. Нямам представа защо искаш да продължаваме да мислим, че е жена. Ако една жена може да ме надбяга и да ме пребори, тогава пусни куршум в задника ми, защото се отказвам от всичко.

Луна спря на верандата и му хвърли съжалителен поглед.

— Татуировка и рана от куршум? Горкият ти задник.

Той скръцна със зъби.

— Вярвай ми, знай разликата между мъж и жена.

Лека усмивка се появи на устните ѝ. Огледа го с дързък сексуален интерес и промърмори:

— Да, знаеш я — скръсти ръце и посрещна ядосания му поглед.

— Отказваш обаче да осъзнаеш, че е напълно вероятно да е замесена

жена.

— Добре, отчасти може би — махна с ръка. — В планирането може би, само може би. Но в апартамента ми не нахлу жена. Ударът, който стоварих върху онзи човек, щеше да нокаутира жена.

Луна се смръщи, но се съгласи:

— Вероятно си прав.

— И не жена предизвика огъня. Няколко пъти пръстите ми се докопваха до натрапника, структурата на костите не беше женска — заяви той, след като усети, че тя е готова да приема логични обяснения. После си пое дъх и я погледна открито. — Знаеш ли кой според мен върши вандализмите тук?

Изражението на Луна застина, устните ѝ едва се раздвижиха, когато попита:

— Кой?

— Бащата на Уилоу и Остин.

Луна зяпна:

— Баща им?

Мобилният телефон на Джо звънна, преди да успее да обясни теорията си. За жалост го бе оставил в спалнята на Луна. И двамата се сковаха, защото си помислиха, че може да са децата и нещо да не е наред.

Луна се окопити първа. Втурна се вътре и бързо се изкачи нагоре по стълбите. Чу тежките стъпки на Джо зад себе си. Телефонът вече звънеше за четвърти път, когато тя го грабна и натисна бутона.

— Ало?

Пауза, после женски глас попита:

— Луна ли е?

— Да. Кой се обажда? — задъхано се поинтересува Луна.

— Аликс, сестрата на Джо. Хей, сякаш си останала... без дъх. Прекъсвам ли нещо?

Луна се отпусна на разхвърляното легло. Джо я погледна, леко начумери вежди от безпокойство. Тя поклати глава към него.

— Здравей, Аликс. Не, нищо не прекъсваш. Бяхме на долния етаж, а Джо си бе оставил телефона на горния, аз изтичах...

— Оставил го е до леглото, а?

— Ами... — запъна се Луна и чу хихикане.

Със същата непочтителност, която Джо често демонстрираше, Аликс каза:

— Да, такава си е братлето. Радвам се да чуя, че всичко върви така, въ, добре.

Може би скандалното поведение им бе наследствена черта.

— Ако искаш да говориш с него, ето.

— Той се мотае отново, нали? — Аликс явно имаше склонност да театралничи, в ухото на Луна прозвуча огорчена въздишка. — Джо винаги се появява, когато се почувства като закрилник. Вярвай ми, познавам го добре.

Луна не можа да се сдържи и се засмя:

— Сигурна съм, че е така.

До нея Джо нетърпеливо скръсти ръце. Гъстите му мигли бяха притворени и му придаваха онзи чувствен, завладяващ вид, който ѝ допаднаше толкова много. Тя сви рамене. Аликс очевидно не бързаше да разговаря с него.

— Ами, май предпочитам да си поговоря с теб, Луна, така че кажи на Джо да се разкара.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Сякаш за да докаже думите ѝ, Джо седна на леглото и извика силно, за да го чуе Аликс:

— Какво искаш, Аликс? Бързаме.

Още докато говореше, той грабна обувките и чорапите си и започна да ги навлича.

— Бързате, а? Толкова зле ми влияеш.

Луна отново се засмя:

— Не, няма предвид това.

— А как ми се иска — изръмжа Джо и Аликс се разхили пак.

Луна извъртя очи. Братът и сестрата си приличаха много.

— Не искам да бъда груба, Аликс, но имаме само няколко минути. Трябва да вземем Остин и Уилоу.

— А, хлапетата. Как се справя Джо с бащинството?

— О, не, той не... — тя погледна към него и се запъна. Всъщност, той се чувстваше удобно и бе любящ като истински баща. — Справя се чудесно. Децата го обичат.

— Разбира се. Че кой не обича Джо?

Толкова двусмислен въпрос. Луна се загледа безпомощно в Джо, после сви рамене. Тя със сигурност не може да му устои.

Аликс съжали мълчанието ѝ и се прокашля.

— Луна?

— Да?

— Кажи на Джо, че пристигам на гости. Всъщност вече съм на път. Имам нужда от указания.

Луна се ококори.

— Оо... — обърна се към Джо: — Сестра ти пристига.

— Така ли? — той се засмя и се наведе към телефона, за да може Аликс да го чува. — Какво те накара да тръгнеш или трябва ли въобще да питам. Знаеш ли, с това любопитство ще си навлечеш беля някой път.

— Хей, Беля е второто ми име.

Луна се предаде. Подаде телефона на Джо.

— Сестра ти има нужда от упътване.

Джо го взе и отиде до плъзгащите се врати, които водеха към опасващата къщата веранда. Загледа се в езерото, докато игриво дразнеше сестра си и ѝ даваше насоки.

Луна не бе сигурна дали е готова за среща със семейството на Джо. Струваше ѝ се обвързващо, макар той никога да не бе споменавал подобно нещо. Взела го бе назаем и наистина не искаше да затъва по-надълбоко емоционално.

Джо затвори и пхна телефона в джоба, после погледна към Луна.

— Хей, какво има?

Тя усети, че се е вторачила в него с копнеж, затова се насили да се усмихне и поклати глава.

— Нищо.

— Луна — той се приближи и я прегърна, — познавам те добре. Тормозиш се. Да не би смахнатата ми сестричка да те е разстроила с нещо?

— Не, разбира се, не — опита се да смени темата и додаде: — Аликс звучи наистина мило.

Джо я хвана за ръката и я изведе от стаята.

— Ужасна е, но аз я обичам. И ти ще я обикнеш. Обещавам ти.

Слязоха заедно надолу по стълбите. Тъй като закъсняваха малко, не си казаха нищо повече, преди да се озоват в колата на пътя. Луна постоянно поглеждаше часовника си, а Джо спомена:

— Престани да се безпокоиш. И с няколко минути по-късно да пристигнем, голяма работа.

— Безотговорно е.

— Не, човешко е. Свиквай. Понякога се случват леки неразбории. Не можеш да си съвършена.

Луна бе крива и достатъчно обезпокоена, само попита:

— Защо не?

Джо се засмя.

— Не е част от трудовата характеристика. Най-мъдрите хора на света са тези, които знаят, че ще направят грешки, особено в отношенията си с децата — Луна премести поглед встрани, а Джо продължи: — Хей, защо е тази тъжна физиономия? Все още ли се притесняваш за социалната работничка?

— Ами ако не се справя добре, Джо? — денят бе ужасен и наистина й въздейства. Ами ако децата отново останат без настойник, защото тя не е подходяща според госпожа Грейд? — Джо, какво зная аз за деца? Нищо. Абсолютно нищичко.

Той се пресегна и леко докосна бузата ѝ с кокалчетата на ръката си.

— Няма значение колко опит имаш, мила. Ти си страхотен човек.

— Да, точно така — тя вдигна ръце, размаха пръсти и добави с мистичен тон: — Луна смахнатата. Луна всемогъщата, всевиждащата.

Възмутена се отпусна на мястото си, изпъшка и закри лице с ръце. От малко момиченце не бе изпитвала подобна несигурност. Отдавна бе приела себе си и при нормални обстоятелства се харесваше.

— Аз съм бивша асистентка на медиум, за бога! Знаеш ли какво работех преди това?

Джо отново се съсредоточи върху пътя, но попита:

— Какво?

Луна се завъртя на седалката, за да е с лице към него.

— Отсервирах маси. Преди това продавах бельо. А още по-рано бях модел на малка компания за глупаво бельо.

Изразът му се оживи от интерес.

— Вярно ли? Имаш ли снимки?

Тя го перна с юмрук и въпреки безпокойствата, усети как настроението ѝ се повишава.

— Не, ала дори и да имах, нямаше да ти ги покажа. Те са от миналото, когато бях млада и слаба.

— А сега си стара и... каква? — хвърли ѝ усмивка-убиец, от която стомахът ѝ запърха. — Не-слаба?

— Добре го каза, Уинстън.

Джо се захили и я хвана за бедрото.

— Обичам вида ти, мила. Не го ли доказах вече?

Думата обичам я зашемети за миг, но тя се възстанови бързо, макар гърлото ѝ да остана свито.

— Благодаря! — Божичко, звучеше като болна жаба. — Въпросът е, че нито една от тези длъжности не ми е дала квалификация за отглеждането на две деца.

Джо не премести ръката си; вместо това пръстите му започнаха да пробягват по бедрото ѝ, да го щипват, да го галят. Плъзнаха се малко по-нагоре и повдигнаха плата на роклята ѝ.

— Независимо от думите на някои прекалено квалифицирани детски специалисти, единственото нещо, което ти дава квалификация при отглеждането на малчугани, е самото отглеждане. И дори тогава ще е необходимо време, за да се доведе работата докрай и да се види колко добре си се справил, за да можеш да се наречеш опитен.

Луна едва успя да го изслуша. Съвсем скоро бяха правили любов и тя все още бе топла и нежна от изпитаните удоволствия.

— И така — продължи Джо, без да забележи разсеяността ѝ, — ти си в играта, както всеки друг. Най-важните необходими качества ги имаш в излишък.

Луна се опита съзнателно да пренебрегне въздействието на тези силни, грапави пръсти и попита:

— Кой са те?

— Съчувствие, разбиране, състрадание и загриженост.

— Как е възможно някой да не изпита състрадание към Остин и Уилоу? Виж през какво са преминали...

— Точно така — усмихна ѝ се. — А има и вяроност, и отговорност. Те знаят, че могат да разчитат на теб.

— Разбира се, че могат. Та нали сме едно семейство.

Джо добави усмихнато:

— Търпение. Даваш им време да свикнат с нас, изслушваш, без значение колко въпроси задава Остин и колко спорят двамата.

— Те просто нареждат нещата — отговори тя, като пропусна комплиментите. Кавгите им можеха да са досадни, но вероятно всички деца бяха такива. Познаваше братовчедите на Джо, братята Уинстън. Макар и възрастни, те продължаваха да се хапят. Когато и Джо се включваше, те изглежда изпитваха безумна наслада да си разменят обиди. Защо едни деца на девет и четиринадесет да са различни?

Джо стисна бедрото ѝ, за да привлече вниманието ѝ. Гласът му бе тих, топъл.

— Ти също преливаш от обич.

По дяволите, ето я тази дума отново. Обич. Предпазливо, несигурна къде ще я отведе забележката ѝ, тя прошепна:

— Така ли мислиш?

Той кимна бавно.

— Ти си най-обичливата жена, която познавам.

Луна удари на камък. Никакъв отговор не дойде до затормозения ѝ ум.

— Това всичко е необходимо, нали? Сигурност, любов и разбирателство — той потупа крака ѝ и я пусна. — Ти им даваш всичко това, а и много повече. Справяш се чудесно, вярвай ми.

Комплиментите, особено тези на Джо, повдигнаха духа ѝ и я изпълниха с увереност, която ѝ бе така необходима.

— Надявам се да имаш право.

— Разбира се, че имам — той зави по улицата към училището. — Имаш ли нещо против да ме оставиш, за да си прибера камиона? Днес ще е готов и без да обиждам колата ти, но в нея няма достатъчно място за краката ми. Искам да отида до магазина за охранителни системи отново, а и предпочитам да пътувам с моя собствен камион.

— Няма проблеми — след всички любовни думи, ще може да използва времето си без него, за да се съвземе.

— Проблемът е — продължи той, — че все още се безпокоя да не се случи нещо. Искам да ми обещаеш, че ще се приберете право в къщи и ще останете там до моето завръщане.

Луна нямаше нищо против природата му на защитник, но това отиваше твърде далеч.

— Джо, никой не ни е безпокоил през деня. Нашият човек удря само нощем, не помниш ли?

— Помня, че до сега е удрял само нощем.

Джо изглеждаше толкова решителен, че Луна се предаде.

— Добре, ще стоим в къщата. И без това ще трябва да приготвя вечерята, а и ще накарам децата да свършат нещо из къщи. Ти няма да се бавиш, нали? — не само Джо се безпокоеше. Луна също не обичаше той да е сам навън.

— Не, ще съм бърз, обещавам.

Познаваше Уинстън и знаеше, че той няма да се чувства добре далеч от тях, така че му повярва.

При пристигането им децата и Джули седяха на стълбите отпред.

Джо паркира до бордюра, после се вторачи в учителката и измърмори:

— Божичко, какво е направила със себе си?

Луна тъкмо се чудеше същото. Част от косата на Джули бе вдигната, част пусната, което ѝ придаваше необуздан, някак привлекателен вид. Тъмните ѝ очи блестяха от смях; лъчезарна, сладка усмивка грееше на лицето ѝ. Руменина, която много ѝ отиваше, обагряше бузите и правеше кожата ѝ свежа. Беше прегърнала Уилоу, но вниманието ѝ бе приковано към Остин.

— Изглежда... — Луна не успя да намери подходяща дума.

— Секси — измърмори Джо изненадан. — Представяш ли си?

Луна му хвърли бърз поглед, забеляза, че той е по-скоро изненадан, отколкото заинтересуван, и сви рамене.

— Да, никога не съм я възприемала по този начин.

— Съмнявам се някой друг да го е правил. Обикновено е толкова безлична.

Джо излезе от колата, заобиколи я и попита:

— Всичко наред ли е?

Остин скочи и се затича към него.

— Виж, имам обица като твоята!

Луна отиде до Джо на тротоара, видя изкривения кламер на ухото на Остин и започна да цъка:

— Какво означава това?

— Госпожа Роуз не ми позволи да си го продупча наистина. Каза, че засега кламерът ще свърши работа.

Джули се приближи към тях, ръката ѝ все още бе на рамото на Уилоу. Хвърли един любящ поглед на Остин и каза:

— Доста напрегнат ден.

Горното копче на блузата ѝ беше разкопчано, беше свалила сакото си и бе навила ръкавите. Малчуганът заскача до тях.

— Може ли да получа истинска обица като на Джо? Може ли?

Джули вдигна вежди, а Джо почувства как привлича вниманието и подръпна леко обичката си. Обърна се към Остин.

— Да, разбира се. Когато станеш на четиридесет.

— Ти на четиридесет ли си?

— Почти.

— Ама аз не искам да чакам толкова дълго.

Джули изпусна една въздишка към небето и така издиха дълъг кичур коса от лицето си. Беше малко потна, отпусната и изглеждаше много истинска и достижима.

— Остин, забрави колекцията си от буболечки вътре.

— О, да.

С безкрайна енергия, хлапето се затича към училището, а Уилоу изръмжа под носа си и изпрати поглед-убиец след малкото си братче.

Джули се засмя с обич.

— Остин предпочете да ми разказва как възнамерява да подражава на господин Уинстън, отколкото да свърши нещо полезно. Обици, ножове, уроци по бойно изкуство... Днес бе много буен.

— Днес беше невъзможен — поправи я Уилоу.

Луна се развълнува, особено след като Джули не отрече думите на Уилоу. Защо Остин се държи така лошо?

— Извинявай. Ще поговоря с него.

Джули кимна.

— В края на краищата той беше забавен, макар и буен. Накрая завършихме с гонка и мога да ви уверя, че е доста бърз.

— Ти трябваше да го гониш?

— Аз си избрах да го гоня. Това бе игра, нищо повече. Не се безпокойте. Момчетата на неговата възраст не могат да сдържат енергията си толкова дълго, преди мъжкото животно вътре в тях да се освободи — усмихна се и даде да се разбере, че не е много обезпокоена. — Всъщност, аз се забавлявах. Обичам да играя от време на време.

Джо се захили, после бързо се прокашля и започна да оглежда небето, паркинга, всичко друго, но не и Джули.

— Нямам нищо против лудориите на Остин. Уилоу не се чувства добре днес.

Луна чак сега забеляза, че момичето бе скръстило ръце на корема си.

— Какво има, Уилоу? Болна ли си? — пипна челото ѝ, но нямаше температура.

Уилоу погледна към Джо, после встрани. Загледа се в краката си и склучи по-здраво ръце.

— Не, добре съм. Само ме боли корем.

Остин изтича от училището с квадратен картон, покрит с буболечки. Луна бързо се отдръпна, а Уилоу го заплаши да го сплеска, ако се приближи прекалено много — очевидно така се бе закачал през цялото време в училище. Джо се приближи, за да го разгледа по-внимателно и по този начин закри девойката с тялото си.

Луна се загледа в него, бе изумена. Инстинктите му на защитник на деца бяха много по-естествени от нейните.

— Използвахме само умрели буболечки — обясни Джули, — затова някои от тях са доста смачкани. Все пак Остин намери интересни видове.

В горния край на картона имаше голям прелетен скакалец с червени очи, който накара Луна да се свие.

— Това отива в багажника.

— Благодаря — каза Уилоу емоционално.

Джо прибра колекцията, после грабна Остин като чувал с картофи и го задържа под мишницата си.

— Дами, защо не оставите мен и Великия Ловец на Буболечки да приберем камиона ми? На връщане от магазина за охранителни системи ще купим пица за вечеря.

Уилоу направи цяло представление като склучи ръце пред себе си в знак на благодарност, но бе все така бледа и изтощена. Луна видя как Остин виси почти с главата надолу под ръката на Джо и пищи от радост, затова бързо се съгласи с този план.

Сбогуваха се с Джули. Тя вече се бе запътила към класната стая и само им помаха леко отдалеч.

На път за сервиза Остин остана изключително буен и шумен. Въпреки многократните молби на Луна да се успокои, той продължи да тормози сестра си, докато накрая Луна заяви съвсем сериозно:

— По-добре да го взема у дома с мен, Джо. Мисля, че няма да ти е приятно да возиш едно подивяло зверче със себе си.

Вместо да се укроти, малчуганът започна да се моли, да се оплаква и да дава необичайни обещания за ангелско поведение. Веднъж дори ритна седалката на Луна.

Луна го зяпна с широко отворени очи. Тя бе втрещена от силата и мощността на бърборенето му. До сега не й се бе налагало да се справя с подобно нещо. Несъмнено децата бяха шумни. Те са си деца. Зачуди се дали ужасното поведение на Остин не означава, че той вече не се страхува, че може да бъде отпратен. Дали вече не се чувства достатъчно близък с нея, че си позволява да я изпробва?

Искаше й се да има някои отговори. Искаше й се да е по-опитна. Хлапето отново ритна седалката й и тя извика, без да мисли:

— Остин.

Той замълча само колкото да примигне. За първи път му бе изкрещяла и те и двамата бяха искрено изненадани. Луна прекара ръка през косата си; беше смутена, объркана. Джо потупа крака й окуражително и, по дяволите, сякаш се подсмивваше леко.

Луна си пое дъх и каза по-спокойно:

— Покажи ми, че можеш да се умириш и да се държиш добре, тогава може би, само може би, ще ти позволя да отидеш с Джо.

Ако не му разреши да придружи Джо, ще накаже себе си, затова се молеше тактиката й да проработи.

Слава богу, стана. Луна бе така облекчена, когато той покорно излезе от колата, че се почувства отпусната, подобно на Джули преди малко. Джо я изненада, защото я спря, докато тя заобикаляше колата, за да се качи на шофьорското място. Хвана главата й отзад, повдигна лицето й и я целуна право по устните, за миг я дари с разтапяща целувка и после се отдръпна.

Той все още бе достатъчно близо, дъхът му я докосваше, когато промълви:

— Ще се върнем възможно най-скоро.

Луна се огледа наоколо. Остин стоеше до Джо, на лицето му бе замръзнал ужасен, смаян поглед. На задната седалка Уилоу бе залепила

нос до прозореца и една полуусмивка трептеше на устните ѝ.

Луна се прокашля, потупа Джо по гърдите и каза:

— Да, добре. Карай внимателно.

Винаги готов да копира Джо, Остин я придърпа. Когато тя се наведе, той прегърна врата ѝ и залепи шумна целувка на бузата ѝ. Дръпна късите си панталони нагоре и заяви с мъжки глас:

— Ще внимаваме. Не се тревожи.

Глупаво, но сълзи опариха очите на Луна. Уилоу излезе от задната врата и отиде при Джо. Без да каже дума, го прегърна, после седна на предната седалка и си закопча колана.

Джо изглеждаше много доволен от себе си.

— Хайде, Остин. Имаме работа да вършим.

Хлапакът заприпка до него към входа на сервиза.

— Жените се безпокоят, а? Затова ги целуваме за довиждане.

— Да. Безпокоят се — Джо постави ръка върху главата му. — Освен това ни е приятно да ги целуваме.

— Не беше лошо — призна Остин, но му бе трудно да го изрече.

Доволна въздишка се надигна в гърдите на Луна. Четиримата заедно образуваха семейство — чудесно, цялостно семейство. И независимо дали Джо Уинстън го бе предвидил или не, той стоеше в центъра на това семейство.

Остин го обожаваше, Уилоу му се възхищава, а Луна го обича повече, отколкото някога си бе мислила, че е възможно да се обича. Джо може и да не иска да си го признае, но и той се чувства по същия начин с децата. Може би и към нея. Само трябва да намери начин да го накара да осъзнае това. Е, край на честната игра.

По един или друг начин ще го накара да я обикне, защото в никакъв случай Луна няма да го пусне да си тръгне.

15.

До връщането им във Визита Джо вече бе готов да експлодира. Остин бърбеше безспир, а в магазина за охранителни системи заради малчугана му потрябваха още три ръце — или поне така му се стори. Наложиха се Джо да стои над главата му, за да не счупи някой доста скъп уред. Най-накрая купи за хлапето един евтин бинокъл и така му предостави добро занимание. Остин изкара останалата част от времето, като наблюдаваше всички в близък план.

На влизане и излизане от градчето Джо подсъзнателно гледаше за Джейми Крийд. Когато осъзна какво прави, се смръщи. По дяволите, и за миг не вярваше, че Джейми просто знае кога да се появява. Такива мистични глупости бяха специалитет на Луна, не негов. Джо вярва само на действителността и опита.

Все още мислеше за Крийд и естествената си неприязън към този мъж, когато телефонът извънтя. Остин прекъсна за миг разглеждането на околния пейзаж през бинокъла и се опита да грабне мобилния от мястото помежду им. Джо пръв го взе.

— Джо е на телефона.

— Джо? Здравей. Аз съм, Уилоу.

Заля го вълна безпокойство.

— Какво има?

— Нищо! — тя се поколеба, после продължи: — Аз... искам да ми направиш една услуга.

Тъкмо бяха влезли в градчето, Джо отби встрани на пътя и му се наложи да сграбчи Остин за яката, защото той вече бе разкопчал колана и опитваше да отвори вратата.

— Какво има?

Тя се прокашля и отново се поколеба.

— Уилоу?

— Може ли да се отбиеш до аптеката?

Нова тревога се прокрадна в гласа му.

— Толкова ли си болна? Може би трябва да те заведем на лекар.

— Не, просто... ми трябва нещо.

Джо почувства облекчение и попита:

— Нещо за стомах?

— Ами, не точно.

Тя го обърка. Никога не е бил добър в задаването на двадесет въпроса един след друг.

— От какво имаш нужда, Уилоу? Само ми кажи.

Тя се впусна в забързано обяснение:

— Щях да помоля Луна да се обади, но тя влезе в банята, след като легнах и аз се притеснявам, че ако не ти се обадя веднага, ти ще излезеш от града. Не исках да карам никой да се връща обратно. Неприятно ми е да те моля, наистина...

С надежда да я успокои, Джо каза:

— Каквото и да е, ще го взема. Само кажи.

— Тампони.

— Ъъ... — Джо се запъна. Тампони. Та тя е само... ами, на четиринадесет. Нямаше представа кога младите дами започват да използват подобни неща.

— Разбирам те — момичето едва не се разплака. — Извинявай, тук няма, а ти вече си в града.

— Да, разбира се — хвърли поглед към Остин. Преглътна. — От кой вид?

Уилоу му даде някаква марка и бързо затвори.

Уинстън си пое дълбоко дъх. Познаваше много жени, но те се грижеха за това без негова помощ. Никога не бе купувал дамски продукти. Само веднъж Аликс се бе опитала да го изпрати до аптеката, но той отказа; все пак закара едно момиче, с което излизаше, до там, и я изчака в колата. Разбира се, тогава бе на около двайсет, а не към края на трийсетте. По дяволите, щом може да срита задника на някой престъпник и да играе бодигард и ловец на глави, е, със сигурност може да купи и глупава кутийка тампони.

Погледна към Остин и видя, че момчето го наблюдава през бинокъла си. Джо отвори вратата на камиона.

— Хайде. Първо ще отидем да поръчаме пицата, а после до аптеката да вземем нещо за сестра ти.

Горката Уилоу. Нищо чудно, че изглеждаше толкова нещастна. Не бе срещал жена, която да не е поне малко кисела и болнава през

този период, поне през първия ден-два. А Остин бе направо невъзможен само за да я накара да се чувства още по-зле.

Тъкмо излизаха от пицарията, когато Остин, все още с бинокъла на очите, изрече злорадо:

— Ето го и господин Оуен.

Джо го спря:

— Къде?

Остин посочи на отсрещния тротоар към висок, строен мъж, облечен в костюм, въпреки задушавашата горещина. Джо забеляза две неща — русата коса на Куинси и официалните му обувки.

Мъжът вече се качваше в скъп черен мерцедес и Джо остана да го наблюдава, с леден поглед, свит от ненавист корем и устни, извити в неволна, интуитивна неприязън. Куинси огледа движението, за да потегли, и очите му се плъзнаха по Джо, после отново назад. Изражението му стана безизразно, след това сепнато. След няколко секунди тъмният му поглед се премести към Остин, присви се, после се стрелна отново към Джо. Кимна веднъж, кратко и отривисто, и потегли.

Ръката на Остин се плъзна в тази на Джо.

— Не го харесвам.

И Джо не го хареса, но побутна малчугана към аптеката и вместо да си признае, попита:

— Защо?

— Винаги ме гледа по този начин. Не е хубав човек.

— Как те гледа?

Остин сви рамене, подритна едно камъче с върха на пръстите си.

— Все едно че съм мръсен или нещо подобно.

По дяволите! Джо стисна рамото на Остин и изръмжа:

— Помниш ли какво ти казах?

— Да си държа главата високо изправена?

— Да. Той не заслужава твоето внимание, Остин, ако не се държи добре.

— Добре — хлапето вирна брадичка толкова високо, че не можеше да ползва вече бинокъла си.

Мислите на Джо се развихриха, разместиха, прегрупираха и се съчетаха в едно грозно предположение. Издрънчаването на камбанка оповести влизането им в аптеката, а едър мъж с невъзможно гъста

посивяла коса ги погледна през очила с телени рамки от мястото си зад щанда.

— Остин Колдър. Не съм те виждал цяла вечност — аптекарят свали очилата си и ги сложи настрани. — Как си, синко? А сестра ти?

— Уилоу е болна.

Аптекарят погледна към Джо.

— Съжалявам да чуя това. Нещо сериозно ли е?

За изненада на Джо, една гореща вълна изпълзя нагоре по врата му.

— О, не. Всичко е наред. Само времето ѝ е подействало.

— Мога ли да ви помогна?

Не. Ако ще купува това, не иска и няма нужда от помощ.

— Ще разгледаме, благодаря — малко късно Джо се пресегна през щанда и подаде ръка. — Аз съм Джо Уинстън. Тук съм с братовчедката на Остин, Луна Кларк.

Възрастният мъж го стисна здраво и се представи:

— Маршал Питърсън — после продължи усмихнат и шепнешком: — Вече е хвърлил око на бонбоните. Преди майка му да умре, идваше всяка седмица. Клоуи винаги му купуваше от бонбоните лакрица с червена панделка, но напоследък не съм го виждал често.

Джо се изненада от приятелското поведение на Маршал. От чутото до сега очакваше да се изправи пред силна неприязън от страна на почти всички в градчето.

— А Уилоу имаше ли си любими?

— Пияни вишни. Доколкото си спомням, изяждаше една и запазваше другите за по-късно. Казваше, че са много специални и иска да им се наслади.

Джо се засмя:

— Напълно в неин стил. Ще вземем от бонбоните лакрица за два долара и кутия шоколадови пияни вишни.

Маршал кимна одобрително:

— Добър човек.

Докато опаковаше бонбоните, Джо тръгна към рафта с женски работи. Минаха покрай няколко души, които поздравиха Остин без всякаква враждебност. Малчуганът го прие нормално и Джо разбра, че не е необичайно. Запозна се приятелски с няколко мъже и най-накрая го оставиха на мира да направи покупките си.

Пред тампоните.

Нямаше представа за разнообразието. Намръщи се, сложи си очилата, за да прочете няколко етикета, после се отказа и просто грабна една кутийка. Възнамеряваше да вземе и още презервативи, но тук се запозна с толкова много хора, че се отказа от идеята. Трябваше да ги купи в района на магазина за охранителните системи — далеч от любопитни очи.

Помисли си за любов с Луна без презерватив, да я почувства, нея и само нея, мекото, влажно притискане на тялото ѝ. Обля го гореща вълна. По дяволите! Никога не бе обмислял задомяване и затова никога не бе обмислял правенето на любов без презерватив. Със сигурност никога не бе обмислял бащинството.

Сега погледна Остин с вечно рошавата му русолява косица и малки ръце, които държаха бинокъла, докато надзърташе иззад рафтовете и наблюдаваше клиентите. Джо забеляза как заставаше с раздалечени крака и как колената му изглеждаха прекалено големи за слабичките крака.

Джо се усмихна и му се прииска Остин да е негово дете.

Веднъж замислил се за деца, бебета и секс без презервативи, мислите му се затъркаляха с неимоверна бързина. Няма да е подходящо сега за ново бебе при Уилоу и Остин. И за Луна няма да е добре. Ролята ѝ на настойник бе важен етап в живота ѝ. След няколко години обаче нещата ще се установят. А той ще стане на четиридесет чак след четири години. Това ще им даде достатъчно време...

Джо се спря при тези надут мисли. Божичко, планираше допълнителни членове за семейство, към което все още не принадлежеше официално. Първо трябва да обвърже Луна. От реакцията ѝ при посещението на госпожа Грейди обаче, при споменаването на думата брак, съдеше, че няма да е много лесно. Тя едва не си глътна езика. Не бе окуражителна реакция.

С всеки изминал ден нещата вървяха все по-гладко. Децата се справяха чудесно и освен вандализма през онази нощ, Джо не бе забелязал никаква сериозна заплаха. Преди Луна да реши, че Джо Уинстън вече не ѝ е необходим, той ще я засипе с внимание. У нея няма да останат никакви съмнения какво иска Джо.

Тъкмо тръгна към касата, когато Дайна Бел се изпречи пред него, застана на пътя му и се натрапи в личното му пространство. Мислите

за Луна все още гъмжаха в ума му и Джо почти се блъсна в нея.

Днес русата ѝ коса бе разпиляна по раменете, гримът ѝ бе силен, а блузата така изрязана, че се виждаше впечатляваща част от гънката между гърдите ѝ. Джо не я бе виждал от деня на уволнението ѝ и очакваше враждебност.

Вместо това Дайна го поздрави с нежната фамилиарност на отдавна загубен любовник.

— Джо!

Преди да успее да я спре, тя се хвърли срещу него и склучи ръце около врата му. Едрите ѝ гърди се сплескаха до тялото му, закръгленият корем се притисна към неговия, а пълните бедра се размърдаха до неговите.

С изключителна сръчност Джо се освободи, но другите купувачи вече ги гледаха неодобрително. За да бъде в безопасност, Джо я хвана за горната част на ръката и я задържа настрани. Би използвал и двете си ръце, ако не държеше тампоните.

— Дайна — поздрави той без особена интонация или изблик на чувства. Колкото и глупаво да бе, Луна вече му липсваше и бързаше да се прибере при нея. Най-малко от всичко желаше отъркването на тялото на Дайна.

Дайна вдигна глава закачливо и го загледа с премрежен поглед.

— Страхувах се, че си заминал.

— Защо да си заминавам? — Джо бе изключително благодарен, че тя се натъкна на него в дъното на аптеката, а не отпред, където много повече купувачи щяха да станат свидетели на този спектакъл.

Тя хвърли поглед на Остин, който бързо изви горната си устна и вирна брадичка в знак на високомерно презрение, точно както Джо го бе инструктирал.

— Предположих, че мъж като теб — провлече думите и го огледа от главата до петите — ще се измори бързо от домошарския живот.

— Всъщност, доста се забавлявам.

Джо погледна към Остин, който вдигна бинокъла към лицето на Дайна. С преувеличено потрепване, малкото дяволче се престори, че запущва устата ѝ. Джо едва не се разсмя. Споделяше тези чувства, но не искаше Остин да е толкова груб.

— Дръж се прилично — каза на Остин и му взе бинокъла. За жалост, така пусна Дайна и тя веднага се притисна близо до него.

— Толкова мило от твоя страна да им помагаш — тя постави длан на гърдите си и опита да привлече погледа му там. — Просто не ми се иска да те видя оплетен в такава бъркотия.

— Каква бъркотия? — Джо се зачуди колко знае Дайна за настоящото им положение.

От уважение към Остин, тя леко снижи гласа си.

— Чух за неприятностите. Всички разбраха. Очевидно са се отчуждили от града с поведението си. Ами, направиха толкова много бели, че рано или късно ще си заминат, ще им намерят или приемни домове, или детски дом. И тогава ти...

— Никъде няма да ходят.

Тонът му бе достатъчно груб, че да я накара да се отдръпне крачка назад.

— Е — нервно се засмя тя, — не зависи от мен, разбира се.

— Да, така е — отговори Джо, тръгна да я заобикаля, когато му хрумна нещо. Изненада я с въпроса си. — Кой те нае за тяхна икономка, Дайна?

Лицето ѝ стана безизразно, после се изчерви.

— Патриша, разбира се.

Той видя измамата в очите ѝ, разбра, че лъже и се обърна към Остин:

— Иди отпред и ме изчакай. Аптекарят ти е приготвил бонбони.

— Добре! — Остин се затича, профуча покрай клиентите и рафтовете.

Джо се приближи към Дайна, все по-близо и по-близо, докато тя затаи дъх, очите ѝ се уголемиха и лудешки пулс затрептя в бялата ѝ шия. Тя бе шокирана, бдителна и изключително заинтересувана.

Джо заложи на интереса — необходим му бе за поставената цел. Стоеше невероятно близо и внимателно хвана с пръст кичур коса от рамото ѝ, непосредствено до лявата гърда. С тих глас попита:

— Какво правеше, докато работеше за Патриша?

Устните ѝ се раздвижиха два пъти, преди да излязат думи от устата ѝ.

— Какво имаш предвид?

Задъхана е. Добре.

— Ти каза, че не можеш да си представиш мъж като мен да води домошарски живот, това не отива и на жена като теб — Джо погледна

тръпнещите ѝ устни и си позволи да се усмихне леко. — Ти, Дайна Бел, си прекалено женствена, за да си икономка.

Очите ѝ станаха нежни, премрежени и изпълнени с обожание.

— Аз... имах нужда от работата.

Заекваше. Още по-добре. Луна никога не заекваше в негово присъствие. Приятно му бе да установи, че не бе загубил напълно силата си.

— Патриша със сигурност е могла да забележи, че ти не си старомодна икономка. Не е съпяла.

— Имах добра препоръка.

— Така ли? Кой глупак ще те препоръча за такава унижителна работа? — Джо прокара ръката си по-надолу, докато кокалчетата му докоснаха изобилната плът на гърдата ѝ.

Гореща вълна обля лицето ѝ и тя затвори очи.

— Куинси Оуен.

— Аха — Джо отпусна ръка и се отдръпна от нея. Чувствените нюанси изчезнаха от гласа му. — Вие двамата сте много близки, нали?

Дайна запримигва бързо и се върна в реалността. Смушение от току-що случилото се остави неясен отпечатък на лицето ѝ.

— Не. Познати сме само — сякаш се сети по-късно и допълни: — Куинси е щастливо женен.

— И има заварен син.

— Да — Дайна знаеше, че е била използвана и изсумтя. — Той е добър човек.

— Да-да. Той те е изпратил при Патриша само от добро сърце, а? Дайна начумери чело.

— Искаше да помогне, да. Знаеше, че тя има много работа с онези двамата. Те бяха буйни и без баща наоколо, който да ги стяга...

Джо ѝ обърна гръб и тръгна към касата. Жената продължи да върви по петите му, докато той плати тампоните и бонбоните и излезе навън. Джо я пренебрегна, погледна към небето и видя насъбралите се тъмни облаци. Въздухът бе напоен с тежката миризма на надвиснала буря. Времето напълно отговаряше на настроението му.

Уинстън се надяваше да стигнат у дома преди проливният дъжд да завали, затова се запъти бързо към камиона, но едва бе направил две крачки, когато видя как мъж с тъмни очила и шапка хвърля поглед към

него, навежда глава и забързва напред. Под шапката и над яката на ризата, Джо успя да различи само цвета на косата.

Руса.

Обхвана го ярост, подозрение.

Не е Куинси. Не, този мъж беше прекалено висок, прекалено широкоплещест, прекалено як. Джо видя как онзи изчезва зад ъгъла с бърза крачка.

Тръгна инстинктивно след него. Ще го хване този път и ще го направи на пюре. Адреналинът пробяга по вените му, накара го да задиша учестено, виждаше единствено целта си. Направи крачка напред... и Остин го дръпна за ръката.

— Мога ли да си взема един бонбон?

По дяволите. По дяволите. По дяволите. Остин се взираше в Джо с надежда, с невинност; беше прекалено малък, за да го остави сам на тротоара, докато преследва някакъв проклет луд. Джо се почувства безсилен и това го вбеси.

Дайна избра този неблагоприятен момент, за да се опита да привлече вниманието на Джо с въпроса си:

— Какво ще правиш?

Чувството на немощ разтrese Джо и той я срязва с поглед.

— За какво, по дяволите?

Тя зяпна заради сприхавия му тон.

— За това, което ти казах — просъска жената, усетила присъствието на минувачите по тротоара около тях. — За Куинси.

С раздвоено внимание Джо върна поглед отново към улицата, точно навреме, за да забележи кафявия седан, който ги бе последвал до градчето. Той потегли от паркинга, недалеч от мястото, където Джо бе паркирал своя камион. Дали Бруно Колдуел бе изпратил свой помощник? Бруно бе такъв дребен неандерталски мухльо, че едва ли можеше да си позволи подобно нещо. Не, Бруно вършеше сам собствената си мръсна работа. Кой ли е този рус мъж?

Остин, вече леко обезпокоен, се обади:

— Джо?

Разсеяно, разкъсван между отговорностите си, Джо нареди:

— Яж си бонбоните, Остин.

Не бе необходимо да му се повтаря два пъти. Хлапакът почти разкъса пакета в бързината да го отвори и да вземе един бонбон.

— Джо? — тонът на Дайна бе доста по-хленчещ от този на Остин.

Джо се обърна към нея, едва успя да сдържи яростта си.

— Кажи на Куинси, че ми писна от него, Дайна.

Очите ѝ се облешиха.

Джо хвана Остин за ръката, за да го накара да побързат през улицата.

— Кажи му, че идвам.

Дайна се парализира само от мисълта за това. Извика името му два пъти, но Джо вече бе забелязал сгънато листче на предното стъкло на камиона и не ѝ отдели никакво време.

Тя осъзна, че няма да получи отговор, извика: „Върви по дяволите, Джо Уинстън!“ и, пред няколко любопитни минувачи, се качи в колата си и потегли.

При Куинси ли отива? Джо скоро ще разбере. Някак си той знаеше, че двамата се познават доста добре.

Като внимаваше да докосне само едно ъгълче, Джо измъкна малкото квадратно листче изпод чистачката и го отвори. Нямаше нужда от очила, за да прочете отривистия, мъжки почерк:

„Вашият подпалвач кара хечбек. Помислих си, че ще искаш да го знаеш.“

Джо вдигна рязко глава. Задните стопове на Дайна мигнаха за миг, когато тя се престори, че спира на знака STOP, после отново изпод гумите ѝ захвърчаха искри в бързината да се измъкне.

С хечбек. Глупава кучка.

Луна вдигна на първото позвъняване.

— Ало?

— Здравей, мила, аз съм.

— Джо?

Той извъртя очи и заобиколи една дупка на пътя. Небето ставаше по-тъмно с всеки изминал миг, вятърът се усиляваше, свиреше около тях и превиваше дърветата.

— Има ли друг мъж, който да те нарича мила? Ако е така, кажи му да се разкара.

Тя се засмя, а в момента Джо се чувстваше така, че дори смехът ѝ би могъл да го запрати в нежна и страстна забрава.

— Извинявай, просто ме изненада. Близко ли сте до дома? Не ми се иска бурята да ви застигне.

У дома. Колкото повече го чуваше, толкова повече му харесваше. Той бе живял в много апартаменти, но те бяха само за преспиване. Никога не ги бе считал за нещо постоянно. Никога не ги бе смятал за дом.

— Пиците ще са още топли, когато пристигнем.

— Пици, множествено число?

— Аз самият мога да изям цяла пица, затова взех три.

— Оо...

— Просто исках да се уверя, че сте вътре. Преди малко говорих с Уилоу и тя спомена, че ти си в банята.

— Уилоу си дремва сега, а аз се занимавам с косата си.

Джо изпъшка и се усмихна снизходително.

— Какъв цвят е сега?

Тя изсумтя:

— Не съм казала, че съм си сменила цвета.

— Всичко е наред, мила. Изненадан съм, че задържа този цвят толкова време.

Луна замълча само за секунда-две, преди да каже небрежно:

— Е, сега има червени кичури из нея.

— Червени, а?

— Много червени. Почти пурпурни. Изглежда чудесно.

Джо се засмя:

— Скоро ще се убедя сам.

Вероятно това бе най-дългия период, в който Луна не бе сменяла цвета на косата си. Дълбоко в себе си тя все още бе волната душа, дето първо го привлече. Джо бе доволен. Не искаше тя да се променя.

— Заклучи вратите и не пускай никой друг, освен мен.

— Джо? — в гласа ѝ се прокрадна предпазливост. — Какво става?

Джо се обърна към Остин:

— Не пипай кожените седалки с лепкавите си пръстчета, синко. Вземи — подаде му салфетка.

Остин изглеждаше почти заспал, докато избърсваше пръстите си в салфетката. Едно парченце бонбон все още висеше от устата му, а очите му се затваряха. Джо се засмя, махна бонбона, а Остин се облегна на вратата и захърка.

— Остин слуша ли ни?

— Може би. Мисля, че може вече и да е заспал, но не съм сигурен.

Малчуганът се размърда, за да се настани по-удобно, стъгна ръка под бузата си. Устните и пръстите му бяха червени като черешка.

— Каж ми, нещо не е наред ли?

— Възможно е. Помниш ли кафявия седан? Видях го в града.

— О, божичко...

Най-малко от всичко Джо искаше да я изплаши.

— Не изпадай в паника. Сега ще се обадя на Скот. Той ще провери и ще уведоми останалите наоколо да следят за колата — две коли, напомни си той, хечбекът на Дайна също. — Освен това се натъкнах на Дайна и тя ми каза някои интересни неща. Ще ти разкажа, като се прибера.

— Обещай ми да внимаваш, Джо. Не преследвай никого, ясно ли е?

Луна винаги ставаше настояща, когато бе обезпокоена. Преди суетенето на някое момиче около него го дразнеше и в никакъв случай той не позволяваше на жените да го командват. Ала при Луна му допадаше.

— Остин е с мен, забрави ли? Няма да го подлож на риск.

— Джо? — произнесе името му тихо, както когато жените бяха обхванати от чувства. — Аз...

Джо изчака, всяка негова мъжка частица се бе наострила. Тишината продължи дълго и той я подтикна с *да*?

Но тя само каза:

— Внимавай.

— Добре. Ще се видим скоро.

На Джо не му се искаше да се изправя пред разочарованието от безстрастното довиждане. Луна не каза нищо дълбоко. Ще го направи. Рано или късно.

Той се обади в отдела на шерифа и поиска да го свържат със Скот Ройал. Секунди по-късно Скот прие разговора и незабавно изрече:

— Кажи ми, че няма проблеми.

— Нищо осезаемо — Джо разбираше, че трябва да внимава. Скот може и да е приятелски настроен, но е човек на закона. Самият той бе такъв преди и знаеше, че те не обичат външни лица да нахлуват на тяхна територия и да ръководят играта. — Имам няколко въпроса и може би молба за една-две услуги.

— Давай.

— Първо услугата. Може ли да се оглеждаш за кафяв седан?

— Мъжът, който те е преследвал до тук?

— Видях го днес в града. Не можех да го последвам, защото Остин беше с мен, ала се моташе около камиона ми. Намерих бележка.

— Бележка? — във въпроса искреше нов интерес. — В теб ли е?

— Да. Можеш да наминеш тази вечер и да я вземеш, но не е нищо заплашително. Само пише, че подпалвачът кара хечбек — Джо замълча, за да стигне до своята идея. — Знаеш ли кой кара такава кола?

Съдейки по звуците, Скот току-що се облегна назад на стола си.

— Познавам реторичния въпрос, когато го чуя.

— Дайна Бел. Заклеци ме в аптеката и едва не ме изнасили на пътеката — слава богу, че Остин спеше. — Тръгна си много бързо и караше хечбек. Съвпадение?

— По дяволите. Доколкото си спомням, ти не вярваш в съвпаденията.

— В повечето случаи, не.

— Аз не вярвам в тъпи, страхливи бележки. Ако някой има информация за теб, защо просто не дойде и не ти каже?

Макар Скот да не можеше да го види, Джо сви рамене. И той си бе задавал същия въпрос вече десетки пъти.

— Защо да ме лъже?

— Нека да видя дали съм разбрал. Има някакъв задник, който те преследва до тук и ти оставя бележка, а сега ти мислиш, че Дайна е подпалила пожара и е надраскала камиона.

— Не, това определено беше мъж. Колко добре се познават Дайна и Куинси Оуен?

Джо чу очакваната реакция на този въпрос. Тропот и приглушена ругатня.

— По дяволите, Джо, няма да обвиниш Куинси, нали?

Уинстън се засмя над нещастната молба и попита:

— Не мислиш, че е способен на това?

— Явно ти така смяташ — ново пышкане. — Предполагам, че имаш своите причини, които умирам да чуя, между впрочем, защото касетата от охранителната камера, която ми остави, не показва абсолютно нищо.

— Показа ни руса коса — Джо говореше и продължаваше да обмисля различни ъгли и възможности. — А тази сутрин, след онези отвратителни думи на постройката до езерото, видях отпечатък от гладки подметки на обувки. Тези две неща водят към Куинси.

— И към стотици други хора в града. Той не е единственият рус бизнесмен. Освен това ти сякаш спомена, че преследвачът ти от твоя град е рус. Тук в града е, мотае се наоколо и ти оставя бележки. Намислил е нещо.

— Съгласен съм, но не той запали пожара.

— Кой го казва?

— Аз. Видях го днес. Той е много по-едър от мъжа, с който се търкалях през нощта на пожара. Почти мой ръст е. Куинси... Видях го днес само за миг, но физически би могъл да отговаря на описанието.

— Не можеш да си сигурен. През онази нощ бе тъмно като в рог и ти си го докосвал само през някакви си двайсетина секунди.

Напомнянето накара Джо да изскърца със зъби. Не му се случваше често някой да се измъкне от лапите му. Но пък и не му се случваше често да се безпокои за деца, които са прекалено близо до събитията.

— Подхвърлях го наоколо като парцалена кукла. Нямахте сила в удара му и пищеше като момиче. Вярвай ми, той е мухльо, а мъжът, който остави бележката, не е.

— Мамка му! — Скот сумтя няколко секунди, беше много раздразнен, после измърмори: — Знаеш ли, за човек, който не вярва в съвпаденията, ти забиваш зъби прекалено дълбоко тук. Каква е вероятността двама руси главорези да преследват задника ти?

— Такова чувство имам, Скот.

— Господи, Джо, бил си ченге! Знаеш, че не мога да работя според инстинктите ти. Трябва ми още нещо.

— Ще ти го намеря, но междувременно се оглеждай за кафяв седан. Наистина бих искал да имам възможността да разпитам този мъж отблизо и лично.

— Аз и ти заедно и тъй като аз съм закона, ще бъда пръв. Ясно ли е?

— Зная как работи системата, Скот. И аз съм бил полицай, не помниш ли? — Джо стисна волана и се усмихна. — Ако подаде ръцете си и се предаде, няма да имам причина да го бия.

Да се предаде пасивно бе толкова невероятно, колкото Джо просто да го доведе, затова Скот се предаде и попита:

— Нещо друго?

— Да. Знаеш ли къде е работила Клоуи, преди да е купила имота с езерото?

— Това е още преди аз да се преместя тук, но най-вероятно или във фабриката, или на пазара, тъй като там има най-много работни места. И двете са собственост на Куинси Оуен.

— Ще поразпитам наоколо. Мога ли да зная защо?

Скот звучеше така предпазливо, че Джо се разсмя.

— Уведоми ме, ако научиш нещо и тогава ще ти обясня — и преди Скот да успее да изрази някакъв протест, Джо продължи: — Трябва да се прибирам при Луна и Уилоу. Не ми се иска да ги оставям сами там. Имам чувството, че когато дъждът завали силно, покривът ще прокапе.

— Знаеш ли, Джо, на теб сякаш напълно ти допада уюта на дома. Възнамеряваш ли да поостанеш с нас?

— Да. Дяволски си прав — замисли се и допълни: — Но Луна все още не знае, така че не й споменавай нищо.

— Изненада, а?

— Мислех си да й дам време да свикне с идеята.

Щом веднъж влезе в нейния и на децата живот, да се надяваме, че тя сама ще разбере за оставането му. Ще й докаже, че сърцето ѝ е в безопасност с него и тогава Луна ще престане да му отказва, веднъж и завинаги.

16.

Равномерен дъждец започна да ръми, когато Джо спря пред къщата, но съдейки по гръмотевиците, всеки миг той щеше да се превърне в истински проливен дъжд. Видя как едно перде помръдва на предния прозорец и разбра, че Луна го е чакала. Изключително усещане, някой те чака, и проклет да е, ако това не му допадна.

Тя отвори вратата и излезе на верандата, беше скръстила ръце заради хладния ветреца. Джо взе малкото, свито телце на Остин. Малчуганът не се събуди, въпреки капките дъжд по лицето му. Джо леко потри брада в чорлавата руса косица. Остин ухаеше на сладко малко момченце и изглеждаше толкова мирен, че не приличаше на буйния палавник от следобеда.

Луна отвори вратата, докато Джо притичваше през двора и нагоре по стълбите.

— Добре ли е той?

— Просто е гроги.

Джо забеляза ярките алени кичури в косата на Луна и когато мина покрай нея, поспря, за да залепи една топла целувка на устните ѝ.

— Здравей — измърмори той до нежните устни. — Липсваше ми.

Замаяна, Луна докосна устните си и остана безмълвна.

Джо обичаше да я изненадва.

— Да го будим ли, как смяташ?

Тя погледна към часовника в коридора и каза:

— Може би. Ако продължи да спи още, тази нощ въобще няма да си легне.

— Добре — Джо тръгна към всекидневната с Остин, гушнат до гърдите му. Сложи го на дивана и внимателно го разбуди. Беше само пет часа следобед, но небето вече бе притъмняло сякаш бе полунощ. Остин тъкмо отвори очи и бурята се разрази.

Хлапето се изправи разтревожено.

— Хей, това е само малко дъжд — каза му Джо, седна до него и разтри гърба му. — Гладен ли си след всички онези бонбони, които изяде? Сега ще изтичам до камиона, за да взема пиците.

Остин се прозина, протегна се, после се обърна към Джо и го прегърна кратко.

Никога няма да свикна, помисли си Уинстън. Прекалено приятно му беше. Погали го по косата, трогнат колко лесно се привърза малчуганът към него, после вдигна поглед точно навреме, за да забележи как Луна стои с премрежена усмивка на прага.

Искаше му се и с Луна всичко да е толкова лесно, колкото и с Остин.

Тя влезе в стаята и подръпна хлапето за краката.

— Хей, поспаланко! Защо не си измиеш лицето и ръцете, а после ела в кухнята. Питай Уилоу дали е готова за вечеря.

Остин тръгна да излиза от стаята, но бавно. Спря и се обърна към Джо:

— Къде ми е шпионският бинокъл?

— Тук.

Джо сне ремъка от врата си и подаде бинокъла на Остин. Той го сграбчи в юмрук и изтича да се измие. Джо се запъти към входната врата, последван от Луна. Дъждът вече бе образувал непрогледна пелена.

— Надявам се сестра ми да се е отбила от пътя. Не ми се иска да е сред този хаос.

— Трябва да пристигне съвсем скоро. Не се тревожи.

Гръмотевица разтърси пода под тях.

— Може би е добре да почакаш няколко минути и да видиш дали дъждът няма да намалее. Ще се намокриш до кости, ако излезеш сега.

— Не изглежда дъждът да поспре скоро — Джо хвърли поглед на шибация порой и му се прииска да изругае. Къщата има нужда от гараж с врата към стайте. Може би ще помисли за такава пристройка, след като отворят езерото. — Е, няма да се разтопя.

Луна се засмя:

— О, не зная. Уилоу спомена, че си спрял до аптеката заради нея — със закачлива усмивка, тя го хвана за ръката и го обърна към себе си. — Много си сладък.

Джо се наклони да протестира срещу това глупаво описание, когато Луна се изправи на пръсти и облиза долната му устна.

— Ммм — измърка тя. — Много сладък.

Многозначителното близване възбуди Джо.

— Закачаш се, а?

Той хвана тила ѝ и я задържа неподвижна за една истинска целувка. Този път, когато усети езика ѝ, го придърпа в устата си. Луна изстена от удоволствие и се притисна към него.

Тя се бе преоблякла в тигров клин и дълга черна тениска. Той си позволи бързо, небрежно пощипване на сексапилното ѝ дупе. Тънката материя не представляваше бариера за меката ѝ плът. Джо изпъшка и я пусна, преди да се забрави.

Луна се вторачи в него, очите ѝ бяха топли и замаяни, бузите ѝ — поруменели. Беше боса, лакът на ноктите на краката ѝ подхождаше на новия цвят на косата. Пръстите ѝ се свиха на пода, доказателство, че и на нея целувката ѝ въздейства.

— Ако не тръгна веднага — измърмори Джо, — ще се изпаря, щом изляза на дъжда.

Тя погали гърдите му.

— Топло ли ти е?

— Горя — целуна челото ѝ и изтича навън.

Когато се върна, ризата се бе залепила на гърба му, а джинсите бяха прилепнали към бедрата му. Бе се опитал да закрие пиците с тялото си, но кутиите все пак се бяха намокрили. Подаде ги на Луна, за да може да събуе обувките и да свали ризата си. После улови Луна как дръзко и одобрително гледа гърдите му.

С върха на юмрука си той повдигна брадичката ѝ.

— Продължавай да ме гледаш по този начин и тази нощ със сигурност ще се промъкна в стаята ти.

Мина една секунда, после тя каза:

— Обещавах ли?

По дяволите! Звучеше сериозно, сякаш въобще няма нищо против подобно нещо.

— Ще ми хареса да спя с теб, скъпа — приближи се, гласът му стана дрезгав и топъл само от мисълта за това. — Ще ми хареса да те чувствам до себе си цяла нощ.

Луна нервно облиза устни и се вторачи в брадичката му.

— Ще ти хареса ли да се събудиш до мен на сутринта?

— Да.

Тя вдигна поглед; те се вторачиха един в друг.

— Бързо ще ти омръзне, Джо.

— В никакъв случай — той се усмихна на красивите ѝ златисти очи, искаше му се тя да знае, че наистина мисли така. Искаше му се тя да му се довери. — Не и с теб.

Луна изглеждаше нерешителна, обезпокоена, тя внимателно се осмели да каже:

— Може би трябва да поговорим за това.

— Да?

Тя кимна:

— За... нас.

Джо бе съвсем готов да я убеди, когато Остин се развика от кухнята.

— Хей, виждам рибите в езерото с бинокъла. Ела и погледни, Джо.

Беше му необходимо малко интимност, за да разкрие на Луна чувствата си. Господи, никога не бе казвал на жена, че я обича, а сега искаше да го стори по подходящия начин.

— Тази нощ — прошепна той, а тя кимна.

Джо вдигна поупките с една ръка, с другата прегърна Луна и влезе в кухнята при децата. Луна остави кутиите с пици на плота и извади чинии и чаши.

Уилоу седеше на масата, бе подпряла брадичка на юмрука си и се бе загледала право напред. Изглеждаше навъсена и Джо се начумери. Толкова зле ли се чувства момичето? Не знаеше много за месечния цикъл, единствено, че може да бъде доста неудобно нещо. Не му се искаше Уилоу да се чувства зле по какъвто и да е повод.

— Ето ти, мила — подаде ѝ пакета, все още в торбичката от аптеката.

Тя се изчерви.

— Благодаря, Джо.

Той щипна върха на носа ѝ.

— Няма защо — после додаде по-сериозно: — Наистина го мисля, Уилоу. Можеш да се обърнеш към мен за каквото и да е — направи неловък жест. — Дори за подобни неща.

Уилоу прехапа устни, кимна. Бурята изглежда бе вкиснала настроението на всички, освен на Остин. Луна се начумери на себе си, докато подреждаше чиниите, а Уилоу се въртеше нервно. Само Остин остана оживен и наблюдаваше бурята през кухненските прозорци.

— Джо? — Уилоу се изправи на стола си. — Искях да ти кажа нещо.

Джо бе тръгнал да се преоблече, но се спря.

— Добре.

Уилоу изглеждаше така разтревожена, че той забрави, че от дрехите му капе по пода вода.

— Днес видях Клей. Беше в училище, в двора и си поговорих с него.

Раменете на Джо се изпънаха от страх.

— Разстрои ли те с думите си?

— Не, извини се и бе много мил — тя хвърли поглед на Остин, но той се бе заел да придърпва стола си към прозореца, за да може да вижда по-добре навън. Не обръщаше много внимание на разговора им. — Проблемът е, че имаше драскотини.

Луна се обърна с гръб към плота, в ръката си държеше нож за пицата.

— Драскотини?

Уилоу стана от стола си и отиде до Джо. Леко докосна горния край на раменете му и врата. Преглътна с мъка.

— Подобни на тези. Не толкова дълбоки като твоите и може би не толкова добре заздравели. Но... Ами не зная... — премести погледа си от Джо към Луна, очите ѝ бяха тъжни и примирени. — Възможно ли е Клей да е направил пожара?

Тя изглеждаше опустошена от подобна възможност.

Джо хвана рамото ѝ и поклати глава.

— Не, скъпа. Не е бил Клей.

Уилоу отчаяно много искаше да му повярва, Джо виждаше това.

— От къде знаеш? Драскотините му приличаха страшно много на твоите.

— Първо, мъжът с пожара имаше руса коса, забрави ли? Косата на Клей е кестенява. Освен това след историята с боята по бараката открих следи от крак долу до езерото. Подметките са били гладки. Клей не носи ли маратонки?

Обнадеждена, Уилоу кимна.

— Само с маратонки съм го виждала.

— Как каза, че е получил драскотините?

— Обясни, че вторият му баща е донесъл у дома котенце. Просто... не знаая дали трябва да му вярвам. Куинси Оуен не прилича на човек, който обича домашни любимци. Особено пък сладко малко котенце.

Джо присви очи:

— Така е, не прилича.

Една светкавица ярко освети тъмното небе и бе последвана моментално от вълна изплющяващ гръм, от който къщата се разтресе. Бурята сигурно беше точно над тях.

Остин се стресна и избяга от прозореца с вик, едва не падна, но Луна го хвана.

— Той е тук! — закрещя момчето, сочеше и се дърпаше да се освободи от Луна. — Тук е!

Джо отиде до прозореца.

— Кой е тук?

— Мъжът, който го направи — избърбори Остин и затанцува наоколо в нервна възбуда. — Видях го. Навън! Когато светкавицата светна, го видях с бинокъла си. До езерото е.

Остин изтича отново до прозореца, но Джо го хвана.

— Всички вие стойте далече от прозорци и врати. Луна, заключи след мен.

Уилоу се обърна рязко, за да застане пред Джо.

— Какво ще правиш?

Луна го изненада, като отговори с твърда убеденост.

— Ще го залови, разбира се.

Джо се вторачи в Луна, видя предпазливостта ѝ и каза:

— Точно това ще направя — и се запъти към входната врата.

— Уилоу, Остин, направете както Джо каза и стойте далеч от прозорците.

Луна изтича след него. Той тъкмо щеше да отвори вратата, когато тя промълви:

— Джо, промених си мнението.

Джо замръзна. Какво, по дяволите, има предвид? Ако мисли да го отправя вкъщи, ако това е причината, поради която иска да говори с

него тази нощ, по-добре да си помисли отново.

— Прекалено късно е, скъпа.

Той отвори входната врата. Вятърът издуха дъжда през верандата и навътре в къщата. Луна се пресегна към него.

— Джо?

Той се раздразни.

— Божичко, Луна, не искам да се измъкне и този път.

— Нито пък аз — извика му тя. После погледна през рамо към Уилоу. — Обади се на шериф Ройал.

Уилоу забърза да се подчини. Остин стоеше ококорен и смутен.

Луна се вторачи в Джо и си пое дълбоко дъх.

— Излъгах себе си и теб. Доведох те тук, защото исках да съм с теб.

Джо я зяпна изумен.

— Господи, знаеш как да изненадаш един мъж.

— Съжалявам! — тя преглътна с мъка, дишането ѝ бе тихо и учестено. — Не искам да обиждам способностите ти. Ти си повече от способен да отстояваш своето.

— Така е.

Луна потупа голите му гърди.

— Иди и го хвани. Удари му един и заради мен. Само... внимавай. Единственото, за което те моля. Макар и да мислиш обратното, ти не си непобедим.

Остин вдигна юмрук.

— Удари му един и заради мен!

Джо кимна и каза:

— Стойте вътре.

Нямаше повече време за губене, той излезе и хлопна вратата зад себе си.

Дъждът плющеше по голите му рамене, той обиколи къщата, придържаше се в сенките и бе благодарен на гъстата пелена от дъжд, която му помагаше да се скрие. Докато спринтираше през поляната към езерото, Джо със сигурност виждаше фигурата на мъж, който се бе навел към бравата на вратата на постройката и правеше опит да счупи ключалката с лост.

Стъпките му бяха заглушени от трополенето на дъжда и Джо се промъкваше все по-близо и по-близо, докато накрая се озова на метър

от натрапника. Джо заплашително потреперваше, не обръщаше внимание на проливния дъжд и тътнещите гръмотевици, той се изправи в цял ръст и се вторачи в мъжа с руса коса и гладки подметки.

С жесток глас, както и се чувстваше в този миг, Уинстън изръмжа:

— Куинси.

Мъжът изпищя, писъкът бе както в нощта на пожара. Хукна панически, но се подхлъзна на мократа земя и тежко падна. Изпусна лоста.

— Сополив мухльо — прошепна Джо, сграбчи го за яката и го вдигна отново на крака. Разтърси го здраво. — Пипнах те.

Куинси Оуен се опита да се изправи, да се освободи.

— Какво си мислиш, че правиш — запелтечи той. — Как смееш да ме нападаш?

— Аз да те нападам?

И двамата трябваше да викат, за да се чуят през яростта на бурята. Големи вълни се разбиваха на брега на езерото. Джо разтърси Куинси отново.

— Късметлия си, че няма да те разкъсам на две. Единственото ти спасение е, че Скот Ройал иска да те арестува — Джо присви очи към лицето на Куинси, после го пусна. — Предай се и аз няма да ти изкарам вътрешностите от бой.

Куинси направи крачка назад.

— Да се предам? За какво? — гласът му звучеше истерично. Мокротото му яке висеше на раменете, а официалните му панталони бяха вече изкаляни. — Тук дойдох... като съсед на гости.

— Затова ли влизаш с взлом в бараката?

Куинси енергично поклати глава.

— Не ставай смешен! Какво може ти да притежаваш, което аз да желая?

Омразата се разгоря у Джо.

— Мисля за това, което ти не искаш. Убеди Патриша да затвори езерото. Подпалваш пожари — Джо никога не успяваше да сдържи чувствата си, когато се разправяше с изметта на земята, ала този мъж го отвращаваше повече от всички. — Искаш децата да си тръгнат.

Разтревожен, Куинси раздвижи тъмно кафявите си очи и се огледа за път за бягство. Но Джо беше пред него, езерото зад него и

нямаше къде да отиде.

— Какви деца? Не зная за какво говориш.

Джо го дебнеше и го принуждаваше да отстъпва с кръгообразни движения.

— Купил си това имение за Клоуи, нали? Мислил си, че ще я направи щастлива и удобно близо. Но какво се случи, Куинс? Децата започват да приличат на теб прекалено много, а? Страхуваш се, че всички ще се досетят кой е истинският им баща? И когато те започнат да забелязват приликата, непокътнатата ти репутация ще отиде по дяволите. Така е, нали?

— Млъкни!

— На съпругата ти това може да не ѝ хареса, а? Господи, градът ще бъде разочарован. Не само си баща на две незаконородени деца, но не си успял и да поемеш отговорностите си към тези деца.

— Затвори си гадната уста — изкрещя Куинси.

— Платинена коса и тъмнокафяви очи. Горкият Куинс. Изглеждат досущ като теб, нали? — Джо го изблъска встрани на постройката, притисна го така, че да не може да се отдръпва повече. — Твоя плът и кръв, а ти само си искал да се отървеш от тях. Разпространяваш гадни слухове и направи живота им ад. Дайна извика социалните служби, нали? Ти използва нейната кола, за да се промъкнеш в имението.

— Лъжи! Всичко това са лъжи.

— Ти си нещастен, непоносим дребен червей и когато хората го разберат, ще си измият ръцете от теб.

Като заклещен плъх, Куинси замахна. Засили юмрук и го удари. Джо пое удара с брадичката си. В сравнение с отвращението, което изпитваше сега, болката беше пренебрежимо малка.

— Ето на, Куинс — усмивката му стана по-широка, така както и гневът му. — Ти ме удари пръв. Сега аз съм свободен да отвърна на удара.

Ударът на Джо по корема на Куинси го накара да се превие на две. Той се хвана с две ръце през средата и се смъкна на колене, борейки се за въздух.

— Какво щеше да правиш в нашата постройка?

Куинси бе временно обездвижен и Джо се пресегна към вътрешната страна на якето му. Пръстите му най-накрая напипаха

няколко запалителни пръчки, пъхнати във вътрешния му джоб, за да останат сухи.

— Още един пожар, а? Повтаряш се. Никакво въображение. Но пък, докато продължават да се случват инциденти, няма да можем да поканим други хора в имението, а? Всъщност, ти разпространяваш слуховете и вероятно си помислил, че всички ще обвинят Остин.

— Върви по дяволите!

— Надяваш се да ни забавиш, Куинси? Имам предвид, ако успешно отворим езерото отново, няма да има причина да се местим, нали?

— Не.

Джо отвори яката на якето му.

— Драскотини, същите като моите, по-дълбоки обаче, защото при последното изтъркаляне ти беше на земята. Завареният ти син каза, че си взел котка. Това ли бе хитрината, за да обясниш белезите, оставени от къпинаците и храсталаците? Ти наистина опита да прикриеш основното, нали? Жена ти повярва ли на патетичния ти разказ?

Джо поклати глава.

— Не се притеснявай, ще я въведа във всичко, веднага щом те видя заключен в затвора.

Внимателно, с една ръка все още хванат за корема, Куинси се изправи с олюляване.

— Теб какво те интересува, кучи син? Патриша бе готова да си тръгне. Щеше да отведе и децата далеч оттук и всичко щеше да се нареди чудесно. Тогава ти и онази кучка се появихте.

Джо прошепна:

— Искаш да те убия ли, Куинси? Това ли е то?

Куинси изпадна в паника и зави:

— Защо просто не си тръгнеш? — очите му се присвиха злобно, когато направи следващото си предложение. — Можеш да вземеш и децата с теб. Дори ще ти платя да напуснеш града. Само ми кажи колко ще ми струва.

— Нямах нищичко, което аз да желая, Куинси — *освен децата*. Но Джо нямаше да го признае пред него. После видя как очите на Куинси поглеждат встрани и се уголемяват от нова уплаха.

Джо, с ръка здраво стиснала гърлото на Куинси, го задържа неподвижен и рязко се обърна, за да се изправи пред новата заплаха. Изненада се. На по-малко от двадесет фута, между него и къщата, стоеше мъжът, който бе видял в града.

Също рус. Също нарушаваше границите на имението им. И съвсем не бе мекотело.

По дяволите! Мразеше съвпаденията, наистина.

Джо има само миг, за да прецени ситуацията, но реши, че може да се справи с другия мъж. Двамата имаха почти еднакъв ръст и съдейки по подвижната, чевръста поза, този мъж знаеше как да се бие. Ала адреналинът вече течеше в жилите на Уинстън. Макар че трябваше да се бори и с Куинси, Джо пак би могъл да удържи позициите си.

По дяволите, дори очакваше с нетърпение битката.

Това бе, преди да види Луна да се промъква зад мъжа с лопата в ръце.

— Господи, не! — Джо извика предупредително и в същия миг мъжът чу приближаването ѝ. Изненадан, той реагира автоматично. С бързина, на която Джо би се възхитил при всяка друга ситуация, мъжът се обърна, хвана Луна за рамото и лакътя и буквално я преметна през главата си. Лопатата падна от ръцете ѝ и тя изпищя, докато летеше, после се просна по гръб на земята с такъв силен звук, че се чу въпреки бурята.

— Луна! — Джо искаше да извика името ѝ, но излезе само тих шепот.

Тя остана абсолютно неподвижна, дори не дишаше, след миг затвори очи и издаде дрезгав, накъсан стон.

Яростта заклокочи у Джо и изригна във вик на примитивен гняв.

Другият мъж изруга, отърси се от раницата на гърба си и отиде да се надвеси над Луна. Мускулите му бяха все още стегнати, позата агресивна. Понечи да се наведе.

Джо не се замисли и за миг. Зае се с Куинси и направи най-целесъобразното нещо — със замах удари с лакът назад. Главата на Куинси рязко се дръпна назад към постройката. Нямаше време дори да изстене, преди да припадне. Джо го остави да се плъосне в калта, без да го интересува дали ще понесе някакви допълнителни наранявания.

Мъжът до Луна се изправи и се дръпна.

— Хей! Полека, Уинстън. Тя е добре. Само е останала без въздух — вдигна и двете си ръце. — Тук съм, за да ти помогна.

— Ти си мъртъв, копеле.

На лицето на другия мъж се изписа раздразнение и той изръмжа:

— Бруно Колдуел е тук, глупако.

Джо продължи да се приближава, докато не стигна до него, после се впусна така бързо, че юмрукът му загуби очертания и удари челюстта на мъжа. Джо вложи цялата си ярост в удара и мъжът се просна на задника си, но не остана там. Веднага скочи, разтърси глава, за да проясни съзнанието си и отново се отдръпна. Джо се усмихна в очакване. Поне мъжът няма да е толкова лесна жертва като Куинси. Ще е предизвикателство.

Луна се надигна бавно, седна и хвана главата си.

— Джо?

— Не мърдай — заповяда ѝ той, без да сваля очи от мъжа. После продължи злонамерено: — Ще свърша скоро тук.

По гласа на Луна Джо прецени, че е само замаяна, но не искаше да рискува.

Лицето на другия мъж потъмня от гняв, той разтриваше челюстта си и продължи да се отдръпва.

— Не искам да се бия с теб, Уинстън.

Джо се засмя, подразни го, искаше го по-наблизо, за да му нанесе повече удари.

— Нямах избор — и Джо замахна отново, стовари юмрук на ребрата му, който го накара да се превие на две. Също толкова бързо Джо вдигна коляно и го заби в брадичката на мъжа. Той се стовари назад в калта и този път не скочи отново на крака.

Подпря се на земята, изтри кръвта от устните си и изплю.

— Не ме ли чу? — надвика той бурята. — Бруно е тук.

— Чух. Това е единствената причина, поради която върху теб се сипят юмруци, а не ножа ми. Искam някои отговори. За Бруно ли работиш? — Джо го огледа. Ритна го, забравил за контузеното си коляно, с единствената мисъл за Луна, просната на земята, хвърлена там от този мъж. Обутият в ботуш крак се приземи върху едно бедро и мъжът се извъртя настрани, изруга от болка.

Луна се опита да се изправи на колене.

— Престани, Джо. Не го наранявай! — тя тръгна да се изправя.

Със спънати от болка движения, мъжът се надигна на крака и куцукайки отново се изправи пред Джо.

— До тук беше, по дяволите. Дадох ти шанс, но вече край. Ако си толкова нетърпелив Бруно да те убие, тогава...

Един куршум рикошира върху бараката и двамата мъже се дръпнаха с невероятна бързина. Мъжът грабна раницата си и се сниши зад постройката, близо до Куинси. Джо се хвърли върху Луна, за да я защити с тялото си.

Тя лудешки го отблъсна.

— Джо!

— Не мърдай — нареди ѝ той.

— Казвам се Брайън Кели — извика забързано мъжът. — Тръгнал съм на лов за Бруно.

— Защо? — Джо изпълзя точно над Луна, сгъна ръце над главата ѝ и почти задуши яростните ѝ викове.

— Ловец на глави съм — той надигна бедро от земята, мушна ръка в джоба си и извади златна значка с надпис: „Агент по спазването на законите“.

Друг куршум профуча, разхвърля кал съвсем близо до Джо. Той сграбчи Луна близо до себе си и приведен се затича, за да се присъедини към останалите зад бараката.

Брайън вече сваляше раираното си яке, когато Джо се сви до него с Луна в ръце. Тя трепереше, косата ѝ бе окаляна и висеше на сплъстени кичури по лицето, но все пак промълви:

— Добре съм.

Сякаш нищо не бе казала, Брайън просто обви раменете ѝ с якето.

— Трябва да се преместим или всички ще сме мъртви. Бруно може и да е страхлив дребен мухльо, но има добро оръжие, което стреля безкрайно по-точно от моя девет милиметров пищов.

— Бруно е лош стрелец, освен ако напоследък не е тренирал доста. Трябва да се приближи, за да ни уцели — процеди Джо, докато оправяше якето на Луна и пъхаше ръцете ѝ в ръкавите. — Между прочем, откъде знаеш всичко това?

С приятната непринуденост на човек, свикнал с огнестрелни оръжия, Брайън извади своето от кобура и го задържа в дясната ръка.

— Наблюдавах ви от върха на хълма — той се поизправи, пропълзя до края на постройката и надникна. Един куршум моментално се заби в дъските, близо до покрива. — Мамка му...

— Ако лъжеш, ще те убия.

Брайън погледна към Джо, видя как защитава Луна с тялото си и кимна:

— Зная, че ще опиташ.

После мъжът запази очите си от дъжда с ръка и огледа района.

— Видях го да идва насам, след това забелязах, че си губиш времето с другия глупак — замълча за миг и потри чело от отвращение. — Бях планирал да не позволя на никой да ми се изпречи на пътя този път, било то жени или невинни хора. Но ти имаш две деца там и някакви проклети остатъци от съвест продължиха да ме човъркат, накрая реших, че трябва да направя нещо. Не исках да я видя наранена — каза той и погледна Луна мрачно.

— Без малко да ме измамиш.

Брайън пренебрегна коментара на Джо и продължи:

— Вероятно сега Бруно заема позиция. Необходимо е само да продължи да се мести, докато ни хване в обсега си. С този проклет дъжд не виждам нищо.

Луна отново изстена, но на Джо му се стори, че стонът е повече от безпокойство, отколкото от болка. Той я прегърна, целуна челото ѝ, и тъй като все още бе ядосан как Брайън се отнесе с нея, се пресегна и го смушка в ребрата с лявата си ръка.

Брайън изруга мрачно и хвърли разгорещен, гневен поглед към Джо.

— Още веднъж и кълна се... — очите му се спряха на Луна. Тя изглеждаше много нещастна, потри тила си и примигна. Хищните очи на Брайън се изпълниха със съчувствие. Той изплю думите: — Извинявай. Не очаквах теб. И косата ти е различна... Помислих си, че е Амелия или Дайна и нямам нищо против да ти съобщя, че и за секунда няма да изпитам угризения на съвестта, ако бях хвърлил една от тях.

Думите му накараха Джо да изпъшка, а Луна се изправи и попита:

— Амелия? Дайна?

Брайън продължи да оглежда района с мрачни, присвити очи и кимна:

— Амелия работи за Бруно — хвърли кос поглед към Джо. — Изглежда, че не е била много доволна, когато си й отказал брак, затова при появата на Бруно, който те търси, е решила да си отмъсти. Кучка е, но в интерес на истината, тя не знае, че Бруно възнамерява да те убие. Мисли си, че ще те пребият още веднъж и това ще й даде възможността да се погрижи за теб.

Тази мръсница!

Луна се изправи, но Джо веднага наведе главата й надолу.

— Значи Амелия е била вътре в онази работа с побоя — каза Луна, гласът ѝ бе приглушен от гърдите на Джо, ала не чак толкова, че да не се доловят злорадите нюанси в него. — Знаех си. Тя и без това не се грижеше много за Джо. Само за дупето му.

Брайън изглеждаше заинтересуван от това откритие.

Джо стисна зъби. Искаше му се отново да удари Брайън, задето издаде на Луна подобна информация. Сега тя никога няма да му позволи да чуе края.

— Искаш ли да ми кажеш как научи всичко това?

Брайън сви рамене:

— Следях Бруно през нощта, когато се нахвърли върху теб на паркинга, но копелето успя да се измъкне. Отново. После се появи Амелия и на мен ми се видя някак прекалено навреме...

— Казах ти — възликува Луна.

— Е, и аз започнах да я наблюдавам. С едно подслушвателно устройство хванах няколко разговора между Бруно и нея. Възнамерявах да те последват, така че и аз реших същото. Хей, много по-лесно е човек да държи под око теб, отколкото Бруно.

— Значи ме следиш през цялото това време?

— Има си и своите добри страни — Брайън сръга Куинси, който вече се бе съвзел напълно и ги слушаше, но си мълчеше от здравословно чувство за самосъхранение. — Този тъпунгер работи с Дайна Бел. Не знаех това до днес, между другото. Само видях отдалечаващата се кола в нощта на пожара и познах, че е хечбек. При аптеката забелязах Дайна да излиза от хечбек и после да те опипва зад рафтовете, тогава ми хрумна, че и тя е в играта.

Луна провря ръка в мократа коса на Джо и придърпа лицето му към своето. С тих и жесток глас като на всеки престъпник, каза:

— Да те опипва?

— Той преувеличава — Джо внимателно издърпа здраво вкопчените ѝ пръсти и се обърна към Брайън. — Не те видях в аптеката.

— Разбира се, че не. Не исках да ме виждаш. И освен това — намигна на Луна — беше зает да се отбраняваш от Дайна.

— Но си помисли, че тя и Куинси играят заедно и затова ми остави проклетата бележка?

— Единственото, за което успях да се сетя. Знаех, че Бруно е в района. Ако ти бях казал направо кой съм аз, ти самият щеше да се впуснеш след него — мъжът хвърли суров поглед към Джо. — Но той е мой.

— Голямото заплащане? — саркастично попита Джо.

Брайън поклати глава.

— Не, нашата асоциация е свързана повече с личността, отколкото с парите.

— Как така?

— Не е твоя работа — Брайън се прицели и стреля по един ред дървета. Бруно веднага отвърна на изстрелите и те всички се скупчиха в другия край на бараката.

— Обзалагам се, че касае някоя жена — прошепна Луна доста силно.

— Сега няма значение — промърмори Брайън. — Този глупак усложнява страшно много неща със своите номера. Местната полиция няма да иска да го остави на мен.

Джо обмисли думите му за миг. Ако той не повдигне обвинения и няма свидетели на нападението на Бруно, Брайън ще може да се разправи с него. Всичко ще е много по-лесно, ако няма нужда Джо да поема инициативата. Няма нужда да разстройват повече живота на децата. Достатъчно сложно ще е да се оправят с Куинси.

Някак си ще оправи всичко, накрая взе внезапно решение.

Джо знаеше какво трябва да направи, както и знаеше как ще реагира Луна. Ужасяваше го мисълта да я разстройва, но нямаше друг избор. Сграбчи я за раменете, пое си дъх и каза:

— Ще го хвана.

Луна се изпъна.

— Той има пушка.

— Тактическо оръжие — измърмори Брайън и си получи едно смущаване от Джо. — Извинявай.

— Тук няма да е безопасно още дълго — даде доводите си Джо.
— А после какво ще стане с децата?

Брайън хвърли поглед, изпълнен с потайно възхищение.

— Ще се промъкнеш зад него?

— Такъв е планът.

Луна лекичко удари Джо с юмрук по гърдите.

— Нека поне Брайън да дойде с теб за подкрепление.

— И да те оставя тука сама с Куинси? Не.

— Тогава аз да дойда за подкрепа. Мога да стрелям с пистолет.
Да не би да е много трудно?

Брайън изсумтя.

— Ти ще държиш малкото си секси дупе тук — заяви Джо и я разтърси здраво — без да мърдаш никъде, докато Брайън не ти нареди нещо друго. Разбра ли ме?

— Планът е глупав, Джо.

— Не ме предизвиквай, Луна! — въпреки обидите ѝ, в очите ѝ имаше сълзи. Видът на разстроена Луна му действа ужасно. Той обаче погребва тази емоция, която би могла да отслаби силите му и да го разсее по един опасен начин, под слой твърда решимост. — Вече си нагазила достатъчно дълбоко, като излезе от къщата.

Болезнената ѝ въздишка го зашемети. Страховитият ужас в златистия ѝ поглед бе заменен от раздразнение.

— Видях го да се промъква към теб! Ти вече се бе заел с Куинси. Какво трябваше да направя?

— Да ми се довериш! — Джо присви очи, знаеше, че играе нечестно, но не искаше да рискува участие от нейна страна. — Но това никога няма да ти хрумне, нали? Въобще ми нямаш доверие, Луна, не за безопасността ти, не и за сърцето ти.

Брайън отклони поглед встрани и подсвирна. Куинси просто ги гледаше втренчено, очите му се стрелкаха насам-натам.

— Разбира се, че ти имам доверие.

— Тогава няма да мърдаш.

Джо я освободи и извади ножа от джоба си. С тихо щрак-щрак го отвори. Попита Брайън:

— Имаш ли въжета?

— Разбира се — извади наличните си връзки за ръце и крака от джоба. — Тези трябва да ти свършат работа.

Джо взе оплетените найлонови въжета.

— Задръж му вниманието, а аз ще изтичам в гората зад нас. Ще обиколя наоколо в кръг докато го намеря.

— Достатъчно добър ли си да свършиш това, без да ти застрелят задника?

— Да — Джо се вторачи в Луна. — Достатъчно добър съм.

Луна седеше мълчаливо нещастна, очите ѝ бяха присвити, устните — здраво стиснати.

Дъждът най-накрая намали, но те всички вече бяха прогизнали, а пък Джо беше без риза. Той едва усещаше ледения хлад на въздуха. Беше се съсредоточил върху проблема как да опази Луна и децата в безопасност.

Брайън се облегна назад на стената на бараката.

— Имам чувството, че ще ми създаде работа — той ритна Куинси с върха на ботуша си. — А какво да правя с този мухльо, ако се размърда?

Джо хвърли поглед на Куинси и без колебание го удари отново в челюстта. Той любезно се отпусна в нов мъртвешки припадък.

— Крехка челюст има страхливото копеле.

Брайън се засмя, което вбеси Луна. Тя вирна брадичка и ги погледна гневно.

— Вие сте идиоти — после се обърна към Джо. — Кълна се, Джо Уинстън, че никога няма да ти простя, ако те ранят отново.

— Въобще не ти вярвам! — Джо почти се усмихна, хвана студената мокра буза, по която все още се стичаха дъждовни капки, целуна я и изчезна от погледите им. Шансът да хване Бруно беше петдесет на петдесет. Ако не друго, то поне ще измести огъня настрани от Луна. Него и куршум да го застигне, ще го преживее. Но няма да преживее да наранят Луна.

Щеше да му е от полза, ако дъждът продължава да прикрива стъпките след него, но пък така поне може да вижда. И както Бруно би могъл да чуе движенията му, така и той несъмнено щеше да чуе Бруно.

Брайън стреля по дърветата наоколо и осигури на Джо прикритие, за да се промъкне напред, освен това му помогна да определи местоположението на Бруно, когато той отвърна на изстрелите. Бруно се движеше като слон, без капка предпазливост. Разбира се, той смяташе, че ги държи на мушка. Мислеше, че има предимство.

Цели пет минути Джо се промъкваше през гората, без да издава никакъв шум. Обикаляше около брега и постоянно преценяваше посоката, от която идваха изстрелите на Бруно.

Най-накрая го откри.

17.

Луна никога не бе изпитвала такъв вцепеняващ страх. Брайън Кели, дяволите да го вземат, изглеждаше съвсем незаинтересован. Всъщност от време на време дори се усмихваше, особено при всеки нов изстрел с пистолета си. Или може би това бе гримаса.

Не беше сигурна. По нещо ѝ приличаше на Джо, може би с нелепата си наслада от смъртоносната игра.

Мъжът се обърна назад към нея, забеляза измъченото ѝ изражение и поклати глава.

— Престани да се косиш, момиче. Уинстън си знае работата.

— Така е — отговори Луна, но знаеше, че дори и Джо не може да се противопостави на куршума.

Куинси изстена и се хвана за главата. Лицето му бе насинено, подуто, покрито с кръв, която се стичаше от носа надолу по брадичката. Изглеждаше ужасно зле. Ала Джо излезе навън заради него и Луна не можеше да му съчувства. В по-голямата част от времето пренебрегваше него и жалките му оплаквания. Ако ранят Джо, ще прибави и тя нещо към разнообразните му контузии.

Луна наблюдаваше Брайън — той прокара ръка през лицето си, отмахна мократа коса настрани и изтри дъжда. Подобно на Куинси, мъжът имаше руса коса, но неговата бе малко по-тъмна, дълга и неподдържана, избеляла на кичури от слънцето. Очите му бяха кафяви. На Куинси обаче бяха тъмни и бездънни като на Остин и Уилоу, а на Брайън бяха светли като мед и обрамчени с дълги тъмни мигли, сплътсени от дъжда. Джо го бе ударил на едно-две места, но на този мъж сякаш му отиваше.

— Извинявай, ако съм те наранил — измърмори Брайън разсеяно и огледа лицето ѝ. — Инстинктите са ужасни понякога. Когато се появи зад мен, си помислих, че е някоя от другите жени.

Той се обърна и продължи да се оглежда за Бруно.

Луна го зяпна гневно.

— Ако това е твоят начин да ми поискаш прошка, не ти я давам.

— Така ли? — не се усмихна, но тя усети, че е развеселен от отказа ѝ.

— Остави Джо да отиде там сам.

Думите ѝ го разсмяха:

— Божичко, наистина ли очакваше да го спра?

Внезапно настъпи тишина. Не се чуваха никакви изстрели. Никакъв шум. Сърцето на Луна се качи в гърлото ѝ и остана там. Тя скочи на крака и тръгна да излиза иззад бараката, ала Брайън я хвана и я задържа до себе си.

И двамата надникнаха.

Листакът прошумоля. Храстите се раздалечиха. На полянката се появи Джо, висок и строен, с високо вдигната глава. Накуцваше леко заради контузеното си коляно, но пък през рамото си бе прехвърлил едър мъж със завързани ръце и крака. Дълга, черна пушка висеше на другата му ръка. Луна се вторачи в него невярващо, докато той равномерно крачеше напред с дългите си крака.

— Проклетия — измърмори Брайън и излезе изпод съмнителното прикритие на постройката.

Луна притича през полянката, краката ѝ шляпаха по мократа земя.

— Джо!

Една закъсняла светкавица процепи оловното небе с драматичен диско ефект. Някъде далеч изтрещя гръм и сякаш изкопира строгото изражение на сурово изсечените черти на Джо. Въздухът беше тежък, мрачен и нерадостен, ужасно студен.

Джо не се бе привел под тежестта, която носеше. Всъщност около него витаеше зловещата и заплашителна атмосфера, като че ли може да се справи с глутница лъвове, без въобще да се изпоти.

Луна забеляза как едното му око започва да посинява, няколко нови драскотини по голите му гърди и рамене, но най-вече забеляза триумфалното задоволство в красивите сини очи. Бе се забавлявал и поради тази причина най-вече ѝ се прииска да разиграе дряновицата.

Луна застана до Джо, очите ѝ бяха ококорени.

— Това Бруно ли е?

Джо кимна рязко и продължи покрай нея на път към къщата. Мъжът, метнат през рамото му, приличаше на огромен булдог и по вид

и по звук. Той ръмжеше, ревеше, но не успяваше да каже много, не и както Джо го бе хванал, с парче плат, откъснато от ризата му.

Луна се забърза след Уинстън.

— Какво възнамеряваш да правиш с него?

Тя се тревожеше за коляното на Джо, за изхода от цялата тази история и за сърцето си. Глупаво, но хранеше мъничка скрита надежда, че Джо ще хареса Визита и ще я обикне, достатъчно, за да остане. Но как е възможно да бъде доволен във Визита, когато съвсем очевидно обича да поема рискове?

— Ще го предам на Скот — отговори Джо с удивително безразличие.

Разбира се, Бруно изглеждаше сякаш отмъщението вече го бе застигнало и вероятно Джо се бе отървал от натрапчивите си помисли.

— Бруно е мой.

Уинстън се спря, обърна се да погледне през рамо към Брайън, после сви рамене със задоволство и стовари едрия мъж върху мократа земя. Бруно започна да рита и да вика. Луна си помисли, че ако той не бе със запушена уста, мръсните му ругатни щяха да изпълнят въздуха.

— Добре — Джо сложи ръце на хълбоците си. — Тогава ти занеси задника му до къщата.

Луна го зяпна.

— Добре? Това ли е то, добре! Просто така го предаваш на Брайън? Не те е грижа? Откакто за първи път чух за Бруно, ти все си твърдял как ти ще го хванеш.

— Аз го хванах — напомни й Джо.

— Но аз... — думите й заглъхнаха, а различни идеи напълниха в мислите й. Поклати глава. — Смятах, че това е лично за теб и искаш ти самият да се разправиш с него.

— За мен е лична работа — заяви Брайън с недвусмислена категоричност. — Не съм седял на онзи проклет хълм нощ след нощ, наблюдавайки дома ти само за да оставя някой друг да получи удовлетворението от пъхането на Бруно зад решетките.

Джо пренебрегна Брайън.

— Не ме интересува какво ще се случи на Бруно, искам само да не се пречка в живота ни — много нежно хвана тила на Луна и помръдна главата й. — Искях да съм сигурен, че ти и децата сте в безопасност, мила. Единствено това има значение за мен сега.

— Това е всичко? — гласът на Луна потрепери, а също и устните й.

— Гарантирам ти, че Бруно няма да се мярка пред погледа ви доста дълго време — Брайън се наведе до падналия мъж и разхлаби въжетата около глезените му, за да може да върви. Разкъсаната риза на Бруно бе окървавена, лицето му приличаше много на физиономията на Куинси, забелязваха се явните белези от побой.

— Наказал си го — отбеляза Брайън, когато забеляза раната от нож на дясното рамо на Бруно.

— Щеше да ме застреля. Нямах избор, трябваше да го обезоръжа.

Луна се олюля крачка назад, занемяла от небрежния начин, по който Джо разкри картите на живота си.

Уинстън разтърси рамене, за да се отпусне от напрежението, след като вече не бе натоварен със значителното тегло на Бруно.

— Ще се оправи. Дяволски добър съм с ножа. Зная как да нараня, без да убия — после погледна зад Брайън и мрачно додаде: — Искаш ли да ти демонстрирам със стария Куинс?

В ръката му отново се появи смъртоносното острие.

Куинси, който тайничко пълзеше настрани, замръзна от ужас. Обърна се рязко с лице към Джо и едва не припадна.

Джо сви пръст.

— Хайде да вървим, Куинс. Скот също иска да си поговори с теб.

Куинси сякаш не можеше да реши дали да тръгне мирно с него или да се опита да избяга.

Луна погледна Джо.

— Той защо разбиваше постройката ни до езерото?

Джо сви устни и очите му потъмняха от подновена ярост. Изразът му бе достатъчен, за да накара Куинси да вземе решение; тръгна с тях, без да каже дума.

— Той е бащата на Уилоу и Остин — Джо плъзна ръка около кръста й и я прегърна. — Искан да изгони децата, защото започват да приличат на него. Хората скоро ще забележат приликата и това ще унищожи репутацията на Куинси.

Куинси обгърна тялото си с ръце и се обърна към тях:

— Имам съпруга, заварен син, живот тук. Ако хората научат...

Сърцето на Луна се сви при мисълта пред какво ще се изправят децата. Все пак Куинси беше техен баща и въобще не го бе грижа за това.

— И те имат живот тук, мръсноко! — Джо я дръпна, преди тя да успее да го достигне. Луна щеше да каже и още нещо, но не получи тази възможност.

Тишината бе нарушена от друг сладък женски глас.

— Братле, ти просто не можеш да стоиш далеч от конфликти.

Те почти като един се обърнаха настрани към къщата, където стоеше висока, елегантна жена; краката ѝ бяха разкочани около самия ръб на ужасно кална локва. Дългата, мокра, рошава черна коса танцуваше на вятъра. Беше обута с кални черни дънки и риза, която преди сигурно е била бяла, но сега беше подгизнала, мръсна и разкъсана. Цялото рамо и част от сутиена се виждаха. Жената високомерно бе подпряла ръце на слабите си бедра. Огромна усмивка цъфтеше на устните ѝ.

Брайън се изпъна и я огледа с любопитно, мъжко одобрение.

— А това кой е?

Джо щипна носа и изимитира болка.

— Сестричката ми.

Аликс колебливо направи крачка напред, после погледна надолу към Бруно, който лежеше свит на земята, мълчалив и неподвижен. Тя кимна на Джо.

— Отлична работа. Мъртъв ли е?

Брайън се отдръпна удивен. Интересът му се смени с колебливо недоверие.

— Жадна за кръв жена, а?

Бруно изръмжа, опита да се извърти и да седне, тъй като Брайън беше охладил въжетата. Аликс изглеждаше почти разочарована от тези признаци на живот.

Джо ѝ се намръщи.

— По дяволите, какво е станало с теб? Добре ли си? — той бързо скъси разстоянието помежду им, но не и преди да сграбчи ръката на Луна и да я повлече след себе си. — Да не си катастрофирала?

— Не, разбира се — Аликс се изправи на пръсти, за да го целуне по бузата. Луна ги наблюдаваше слисана, докато жената не придърпа и нея за една здрава прегръдка. — На онзи стар и криволичещ път

попаднах на невероятен мъж, Джейми Крийд. Той някак си изникна от нищото, сякаш знаеше точно къде да ме намери. Много загадъчна случка, казвам ви.

Джо затвори очи.

— О, господи...

Аликс погледна към Луна и вдигна вежди. Каза със замечтан глас:

— Толкова е сладък, нали? Толкова тъмен и загадъчен, и...

— Аликс!

Тя въздъхна и се обърна към брат си.

— Както и да е, той ми съобщи, че тук има проблеми и трябва да побърза. Беше толкова убедителен, че аз, естествено, му повярвах.

Един мускул потрепна на лицето на Джо.

— Качила си непознат мъж в колата си? — гласът му се бе снижил до заплашителен шепот.

— И добре, че го сторих, като се има предвид драмата, която се разиграва тук. Божичко, Джейми караше и трябва да ви кажа, че този мъж е истински маниак.

Джо изръмжа:

— Без майтап! Има ли скрит смисъл в този разказ?

Аликс разсеяно потупа гърдите на брат си.

— Не бъди толкова подозрителен, братле. Дойдохме навреме, за да видим как Амелия се промъква в имението. Когато я попитах какво прави, тя се опита да ме удари, но аз я ударих първа — разтърка радостно кокалчетата си, което изненада Луна и накара Брайън да поклати глава. — Точно както ми показва, Джо. Бух, точно в носа. Падна като камък.

Луна никога не бе срещала жена като Аликс Уинстън и, естествено, бе останала безмълвна.

— Не съм сигурна какво бе намислила, но не успя да влезе в къщата, уверявам ви — засмя се Аликс.

— Къщата е заключена — промълви най-накрая Луна, след като се окопити. — Уилоу знае, че не трябва да пуска никой друг вътре, освен мен, Джо и шериф Ройал.

— Тя пусна Джейми — обезпокои се Аликс. — Децата изглежда го познаваха и му имаха доверие, а той се държеше много приятелски с тях. Надявам се да няма проблеми, а?

Луна каза:

— Не, всичко е наред.

В същото време Джо заяви:

— Не, не е наред.

Аликс чу само Луна.

— Чудесно. Между другото, шерифът е вече тук. Пристигна, когато аз — прокашля се — се разправях с Амелия и тъй като попадна в средата, той също бе поразен от удар — после забързано обясни на Джо: — Не знаех, че е заместник-шериф. Ако знаех, нямаше да го цапардосам толкова силно както Амелия. Но, божичко, той винаги ли има такъв мръсен език? Започна да ругае и продължи с ужасни думи. Проглуши ушите ми, казвам ти. За жалост ме дръпна настрани от Амелия, иначе щях да я поваля точно както си ме учил.

Джо изглеждаше изключително раздразнен.

— Къде точно е Скот? Не си го контузила, нали?

Луна зяпна Джо. Думите му звучаха сякаш сестра му бе способна да контузи възрастен мъж, трениран за полицаи. Скот не беше мекотело. Е, не беше като Джо, но на Луна й изглеждаше достатъчно голям и силен.

Аликс се засмя.

— Скот, заместник-шерифът? Добре е. Отиде да заключи Амелия отзад в камиона си. Прошепна настрани към Луна: — Не е приятна жена, ала Джо е излизал с много глупачки преди.

Точно в този миг Скот се появи с тежка крачка иззад къщата. Изглеждаше повече от вбесен и беше два пъти по-кален от Аликс. Калта покриваше гърдите му, по-голямата част от краката и една цяла страна на главата и лицето му.

С примирена въздишка Джо скръсти ръце и зачака. Луна се дръпна по-близо до него. Бе толкова доволна от сравнително доброто му физическо състояние, че не можеше да спре да трепери и да го докосва. Джо изглеждаше як и силен, а тя имаше нужда да се увери, че наистина не е ранен.

Тежките ботуши на Скот разхвърляха много кал наоколо, докато той бурно се приближаваше към Аликс.

— Вероятно е и твоят задник — изрева той, посочи я с пръст, а лицето му почервения от яд — да бъде окован с белезници.

Аликс му се присмя, застана наперено и попита:

— Можеш да оковеш задник в белезници? Колко хитро.

Скот се ококори още повече, а лицето му стана тъмночервено. Издаде почти животински звук от яд, прокара ръка през калната си коса, сви пръсти и подръпна. После обърна гневния си поглед към Джо.

— Тя ме удари. Събори ме в проклетата кал.

— Ти се изпречи на пътя ми — обясни Аликс с нелепо спокойствие. — Освен това от къде да знам, че си заместник-шериф?

Брайън изправи Бруно на крака, огледа Аликс и Скот и се разсмя. Когато всички се вторачиха в него, той се разхили още по-силно.

— Не скучаете тук, а, Уинстън?

Скот стисна зъби така здраво, че те сякаш щяха да се счупят. Погледна гневно Аликс и изръмжа:

— Ами сирените? Светлините на колата? Униформата ми? Да не си помисли, че съм някакъв чудат скаут?

Аликс се усмихна и дори се осмели да поглади с ръка опръсканата с кал униформена риза.

— Веднага щом забелязах униформата, престанах да се бия.

Скот не бе удовлетворен. Хвана китката ѝ и притисна дланта ѝ към гърдите си.

— Не и преди да разбиеш устната ми — той вдигна брадичка към нея и показа устната си, която вече се подуваше.

Аликс се загледа в устата му.

— О, горкото, то има подутинка.

Скот изръмжа и я придърпа към себе си. Луна не беше сигурна дали възнамерява да я целуне или да я удуши.

Реши, че някой трябва да овладее положението, преди да се пролее още кръв. Защо да не го направи тя.

— Скот, наистина ми е неприятно да прекъсна разговора ви, но може ли да се обадиш за известно подкрепление? Аз трябва да проверя децата и да благодаря на Джейми за помощта му, но ми се иска тези идиоти да си отидат, а не някой от тях да нарани Джо.

Настъпи тишина. Дори мокрите дървета престанаха да капят. Щурчетата замълчаха. Никой не дишаше. Сякаш в забавен филм, Джо се обърна и я загледа гневно, изпаднал в невероятна почуда.

— Да нарани *мен*?

Луна вдигна поглед към него. Сините му очи сега бяха изпълнени с възмущение, бяха светли и завладяващи на отиващата си

сивкава дневна светлина. Черната му коса падаше свободно върху челото, а леко гърбавият нос бе полегнал с кал в горния си край. Той беше най-красивият мъж, отвън и отвътре, който някога бе срещала.

Нямаше намерение да го казва. Ако не бе така емоционално разтърсена, така ужасно изтощена, нямаше да изрече тези думи. Но все още усещаше болка в сърцето, коремът ѝ бе свит на топка, а остатъчният страх не я бе напуснал. Преди да се усети, думите сами се изтъркаляха:

— Обичам те, глупчо, и не искам да рискувам.

Джо отвори уста, за да изсипе нови доводи, после внезапно я затвори. Вдигна учудено вежди и се завъртя назад на пети.

— Какво, по дяволите, каза?

Ужасена от невъздържаните думи, излезли от устата ѝ, и от настоящия му въпрос, Луна поклати глава.

— Луна? — гласът на Джо стана познатият ѝ, чувствен и привлечен глас, с който ѝ говореше винаги, когато бе в любовно настроение. Не можеше да си представи как е възможно да бъде чувствен сега.

— О, не! — Луна отново поклати глава, чувстваше се като пълен идиот. — Няма да го повторя, така че забрави.

Аликс плесна с ръце.

— Ами, чух я съвсем ясно още първия път. Каза, че те обича. Ура! Най-накрая ще си имам снаха и то добра.

Луна усети как стана за смях. Никога не бе казвала на мъж, че го обича, а сега го изкрещя на Джо.

И то не насаме, както би било подходящо за любовно обяснение, а пред омешана аудитория от приятели, роднини и подлеци. Лицето ѝ се изчерви, но после усети, че само Джо ѝ обърна някакво внимание.

И Скот, и Брайън бяха съсредоточили цялото си внимание върху Аликс, наблюдаваха я със същото бдително уважение, което биха си позволили към една красива, но отровна змия.

Аликс се засмя и им извика:

— Хайде, момчета, да се захващаме за работа. Няма време да се мотаем наоколо и да си бъбрим безцелно. Скот, обади ли се за още една кола? Май ще ти трябва, след като Джо е хванал двама мерзавци този път. Те и двамата изглеждат непочтени и аз не бих ги изпратила да

седят отзад с Амелия — тя престорено потръпна от ужас. — Господ да ни пази от такава съдба.

— Зная си работата — срязва я Скот.

Аликс кимна:

— Чудесно. Според мен това означава, че още една кола идва насам. Благодаря ти.

— Не ми благодари, че си върша проклетата работа.

— Мъжете стават толкова криви, когато са възбудени — отбеляза Аликс.

После тя се обърна към Брайън Кели и му подаде ръка.

— Брайън? Приятно ми е да се запознаем. Божичко, и ти си грамаден — не му даде шанс да отговори. — Искаш ли да вдигнеш един от тези мъже горе на стълбите? Добър човек. Ще се организираме бързо.

Луна очарована наблюдаваше как Аликс сръчно подтиква двамата мъже да изпълняват поръчките й.

— Опасна е.

Джо придърпа Луна и потърка нос в ухото й.

— Ти също, мила. Спря сърцето ми с онова свое изявление.

Луна се сгуши по-близо, обичаше уханието му, топлотата и силата му.

— Кое изявление? — попита тя, което накара Джо да се разсмее. Нямаше начин да го отрече сега, но поне не я притискаше пред всички.

Скот се прокашля.

— По дяволите, Джо, мразя да прекъсвам този интимен момент, на който си се отдал сред цялата сеч тук, но трябва да поговорим.

Аликс го хвана под ръка.

— За какво?

Скот я пренебрегна, но не избута ръката й. Просто се престори, че тя не е там.

— Куинси е пребит, другият мъж е вързан като животно, а трябва да обясниш и цялата кална женска схватка.

— Накратко, хванах Куинси да разбива постройката до езерото. Той ме удари пръв, така че аз му отвърнах.

— Това е лъжа!

— Аз съм свидетел — доброволно се включи Брайън и прекъсна опроверженията на Куинси. — Мога да свидетелствам, че Уинстън

действа в самозащита, след като се изправи пред Куинси, който се опитваше да отвори с лост вратата на бараката.

Луна кимна:

— Аз също.

Куинси започна да хленчи:

— Трябва ми линейка. Май носът ми е счупен.

Скот потри уморено очи, после свали белезниците от колана си и ги щракна на китките на Куинси.

— Линейката е на път. Ще те прегледат, преди да те взема в затвора.

— Ще трябва да арестуваш и Дайна Бел. Тя е помагала на Куинси да създадат всички тези малки злополуки и вандалски действия.

Скот наведе глава и изпъшка:

— Добре. Ще се оправя — прониза Джо с многозначителен, възмутен поглед. — Изглежда арестът ще бъде дяволски натъпкан тази нощ.

Бруно произнесе няколко приглушени думи през запушената си уста, но Брайън каза:

— Този го държа под контрол. Раната му е повърхностна. Ще оживее, направо срамота.

Скот се начумери.

— Не ми се иска да разпитвам, но кой, по дяволите, си ти?

Брайън извади значката си, после подаде на Скот пълномощно за заповед за арест.

— Джо се отнесе грубо с него, не аз — усмивката му не бе любезна. — Аз играя по правилата, така че няма да има никакви пропуски.

— Отпуши му проклетата уста тогава.

— Веднага щом остана насаме с него — обеща Брайън, после започна да побутва Бруно към предната част на къщата. Наложил се едрият мъж да прави дребни крачки заради въжетата около глезените. — Искам да ни откарате до моята кола, а оттам аз ще транспортирам Бруно обратно. Но ние ще ви изчакаме отпред. Имам да му казвам някои неща.

Бруно явно не хареса твърде идеята, тъй като през цялото време се дърпаше, но независимо от това бе отведен отпред.

— Кошмар — изстена Скот. — Остава да изясним само женската схватка.

Аликс се усмихна под мустак и придърпа ръката на Скот до гърдите си, накара го да замълчи.

Джо изръмжа нетърпеливо.

— По дяволите, Аликс, пусни го и се дръж прилично. Скот, ето пушката на Бруно. Куинси, престани да се сополивиш — хвърли поглед към Скот. — Искам Луна да преоблече мокрите си дрехи, преди да продължим с разговорите. Господи, аз имам нужда от аспирин и лед. Определено съм прекалено стар за такива глупости.

Скот сякаш щеше да откаже, но после вдигна ръце.

— Ами, добре, защо не — загледа се в Аликс продължително, смръщи се загадъчно и накрая измърмори. — Аз не бързам.

Те се обърнаха назад и едва не се сблъскаха с Джейми Крийд. Дълбоките интелигентни кафяви очи изглежда възприеха цялата сцена, без да се движат твърде. На лицето му нямаше усмивка, никакво забележимо изражение.

Силният вятър разтвори износената фланелена риза на Джейми и прилепи сивата тениска към мускулестия корем. Косата му бе пусната, висеше на раменете. Уилоу и Остин го следваха с неуверен израз на лицата.

Джейми постави ръце на гърбовете им и ги побутна напред.

— Вървете сега и помнете какво ви казах.

Децата кимнаха.

Джейми огледа Луна за миг. После наклони глава за миг и изрече мъдро и важно:

— Всичко ще е наред вече.

— Ето пак — измърмори Джо.

Луна го накара да замълчи, после обърна очи с надежда към Джейми. В момента наистина имаше нужда от обещаваща подкрепа.

— Така ли, Джейми? — хвърли поглед към Джо. — Всичко?

— Да. Можеш да престанеш да се безпокоиш.

Аликс прошепна: „Ще припадна“ и се облегна на Скот, за да я подкрепи.

Джо се начумери. Той обърна лицето на Луна към себе си и постави юмрук под брадичката ѝ.

— Аз ти казвам да не се безпокоиш, а ти слушаш ли ме? Божичко, не! — той я загледа гневно, напрегнат от раздражението. — А когато някакъв странен тип се смъква от планината, ти се хващаш за всяка негова дума.

— Джо! — Луна се обезпокои, че ще обиди Джейми.

Джо нямаше такива грижи.

— Кълна се, Луна, ако вярваш на глупостите на Джейми, а на мен не, ще...

Луна изчака, но заплахата остана неизречена.

— Ти какво?

Джо се загледа в нея още за миг, после целуна ръката ѝ.

— Не зная. Ще измисля нещо.

Аликс се подсмихна и каза:

— Може би Джейми просто оказва по-голямо въздействие на жените от теб, Джо.

— Божичко! — Скот извъртя очи и побутна Аликс да престане да се подпира на него. — Можех да се досетя, че и ти ще се вържеш на тази глупост. Половината жени в града са влюбени в Джейми Крийд. Издигнали са го до някаква мистериозна и ефирна романтична фигура, а той, дяволите да го вземат, се появява и се измъква от града достатъчно често, че да поддържа живо това впечатление.

— Не му вреди фактът, че е висок, мургав и красив — подразни го Аликс, но когато се обърна, за да отправи флирта си директно към Джейми, той вече бе изчезнал. Нямаше и следа от него. — Хей, къде се изпари?

Уилоу погледна зад себе си, смръщи се и сви рамене:

— Не зная. Беше тук преди секунда.

Луна се огледа наоколо с почуда.

— Еха, наистина е добър в изпаряването.

— Ще се появи отново — изръмжа Скот.

Джо измърмори:

— За съжаление.

— Май и двамата ревнувате — заяви Луна, което веднага предизвика сериозно възмущение.

— Може би е отишъл отпред — Аликс тръгна натам и побутна Скот да върви с нея. Той започна да негодува, но все пак я последва.

Куинси се запъти след тях, защото Скот държеше ключа от белезниците му.

Уилоу тръгна редом с Луна. Очите ѝ бяха огромни и тъмни.

— И двамата ли сте добре?

— Добре сме, скъпа — вината върхлетя Луна. — Толкова съжалявам, че ви оставих сами. Не беше редно, аз просто не помислих...

— И аз така мисля — Джо прегърна Луна, като смекчи самообвиненията ѝ и насочи всички към задната врата. — Трябваше да си останеш вътре.

Уилоу погледна Джо, после Луна.

— Не бе възможно. Тя те обича и, разбира се, не можа да те остави сам навън. Така каза Джейми.

— Така ли каза? — за първи път Джо не вдигна шум около способностите за възприемане на Джейми.

Изненадващо, Уилоу се усмихна.

— Добре си бяхме. Ти нали се увери, че сме вътре и всички врати са заключени, и вече се бяхме обадили на шериф Ройал. В безопасност бяхме.

Луна установи, че момичето не е разстроено, а се опитва да я успокои и да ѝ вдъхне увереност. Примигна и попита:

— Вярваш ли, че те обичам?

— Да. Джейми твърди, че си много обичлива и знае, че си дошла, за да останеш и никога няма да ни напуснеш.

Джо изсумтя, но не каза нищо.

Остин заподскача пред Джо и продължи да се отдръпва назад към къщата.

— Джейми каза, че и ти оставаш, Джо. Заяви, че нещата са на път да се оправят благодарение на теб и вече няма да ти се иска да ни напуснеш.

Джо кимна.

— И аз, както и Луна, ви харесвам много. Ужасно бихте ми липсвали, ако не ви виждам всеки ден.

Остин се захили.

— Да. Джейми каза, че си тук завинаги.

Джо подръпна обицата си.

— Е, този път има право.

Луна спря на прага на кухнята и зяпна изумено Джо.

— Има право?

Джо приближи съвсем близо до нея. На пода около тях се образува локва.

— Сега ти започваш да се съмняваш в думите на Джейми. Или отново се съмняваш в мен? — не изглеждаше много доволен от подобна възможност. — След всичкото време, което изкарахме заедно, мислиш ли, че бих могъл да си тръгна?

— Ами...

Джо я хвана за врата и я целува, докато Остин не увисна на крака му и не започна да стене сякаш е смъртно ранен.

Джо се захили и каза:

— Ти ме обичаш, аз те обичам, децата май нямат нищо против това.

Той замълча, после се обърна към тях:

— Имате ли нещо против да поостана?

Остин нададе вик:

— Ще ме научиш ли да използвам нож като твоя?

Джо измърмори:

— Тъъ...

Остин се вторачи в Джо, малкото му челце се сбърчи.

— Ти ще си ни като баща, нали? Не харесвам твърде Куинси. Не искам той да е наш баща. Предпочитам да си ти.

Емоции задавиха Джо.

— Вие и двамата ли знаете?

Уилоу заби поглед в краката си.

— Да, дочухме нещичко през прозореца, после Джейми поговори с нас по въпроса — тя вдигна глава и го погледна с очите на възрастен. — Той каза, че всеки мъж може да стане биологичен баща, но само много специален мъж е способен да бъде татко.

Джо бе разтърсен. Преглътна два пъти.

— Бих желал да съм ваш баща.

Уилоу изтри очи и прегърна брат си. На устните ѝ затрептя колеблива усмивка, но все пак усмивка на облекчение и задоволство. Подсмъркна тихо, после почти се разсмя:

— Всичко е наред. Относно Куинси, имам предвид.

Луна едва не се разплака. Уилоу бе толкова зряла за възрастта си.

— Сега поне разбрахме защо ни мрази толкова много. Не е нещо, което ние да сме направили. Той просто е толкова повърхностен човек. Съжалявам го. И наистина изпитвам жал към Клей.

Луна си пое дълбоко дъх и преглътна сълзите си. Имаше чувството, че ако се разплаче сега, след миг всички ще циврят.

— Струва ми се, че Клей е доста интелигентен и съобразителен млад мъж. Силен е. Ще го преодолее.

Остин се залепи за Джо.

— Вероятно ти можеш да му помогнеш.

Джо каза:

— Ще се радвам да опитам, след като вие всички ме поканихте да остана.

Уилоу се усмихна с една от своите спокойни усмивки.

— Ще трябва да се ожениш за Луна. Тя иска брак, семейство и други такива неща.

Лицето на Луна поруменя.

Джо отговори шеговито:

— Ако се налага... — засмя се, когато Луна го засипа с юмруци. После галантно вдигна ръката ѝ и целуна кокалчетата. Гласът му бе нежен, неустоим. — Ще се омъжиш ли за мен, Луна?

В корема ѝ запърхаха пеперуди по съвсем нова причина. Попита:

— Обичаш ли ме?

Той се захили:

— Да, наистина те обичам. Толкова много, че дори ме хваща страх.

Остин му се присмя:

— Теб нищо не те плаши — два пъти разцепи въздуха с ръка. — Много си жилав.

— Колко малко знаеш за жените, моето момче. Те са ужасяващи, а Луна най-много от всички. В деня, в който я срещнах, разбрах, че ергенските ми дни са преброени.

Когато Луна продължи да стои леко зашеметена от развоя на събитията, Джо си пое дълбоко дъх и каза:

— Добре. Нека да опитаме от друг ъгъл. Помисли си за шока, който ще изпита Зейн. Вероятно ще припадне. Е, няма ли да е забавно да го наблюдаваме?

— Кой е Зейн? — поиска да узнае Уилоу.

— Мой братовчед, много хубав човек. Ще се запознаеш с него на сватбата, както и с целия род Уинстън. Е, ако Луна ме отърве от страданията и каже *да* — той ѝ хвърли поглед, видя я, че все още е зашеметена и продължи: — Знаеш ли, Луна, ако наистина искаш семейство, аз мога да ти заема. Те ще доведат множество братовчеди за Остин и Уилоу, а ние ще трябва да организираме тези огромни ваканции и семейни тържества. Сигурен съм, че веднага щом отворим езерото, те ще искат да дойдат на почивка тук и все ще идват. Кълна се, че Аликс вече обмисля да се премести насам. От приходите от езерото и общите ни спестявания, ще сме...

Луна се хвърли на гърдите му.

— *Да!*

Джо въздъхна облекчено, притисна лице към рамото ѝ, прегърна я и я стисна силно. Само след миг се пресегна слепешката и придърпа Уилоу и Остин в могъщата си прегръдка.

По дяволите, май все пак щеше да заплаче, осъзна Луна, след като усети сълзите да се стичат надолу по бузите ѝ. Ала този път това бяха сълзи от щастие.

Джо целуна слепоочието ѝ.

— Хей, всичко е наред. Забрави ли, Джейми така каза?

Тя се засмя, ощипа го и промълви:

— Вярвам го, защото ти така ми каза. Аа... Ето че стигнахме донякъде.

Късно вечерта се чу чукане на входната врата. Уилоу, следвана от Джо, отиде да отвори. Най-накрая, след няколко часа, всичко бе утихнало, ала Уинстън продължи да пърха наоколо. Аликс твърдеше, че той е като квачка, когато е обезпокоен. Уилоу нямаше нищо против. Почувства се много по-добре, когато разбра защо Куинси се бе отнесъл към нея и Остин с презрение, и когато научи, че най-накрая ще получат малко спокойствие. Джо и Луна остават и те отново ще имат семейство. Слава богу, че Куинси няма да е член на това семейство.

Дори още преди да отвори вратата и да види Клей на прага, с ръце в джобовете и с приведени рамене, Уилоу някак си бе усетила присъствието му.

Сърцето ѝ се сви от болката, затаила се в очите му. Нейният живот най-накрая се бе пооправил, ала неговият се бе обърнал с главата надолу.

— Здравей.

— Здравсти — Клей си пое дълбоко въздух. Погледна към Джо. — Имаш ли нещо против аз...

Уилоу отвори мрежата пред входната врата и излезе.

— Няма нищо против — отговори тя, а погледът, който хвърли на Джо, просто му каза да изчезне. Тя знаеше, че Джо съчувства на Клей, както бе изпитал състрадание към нея и към Остин. Въпреки заплашителния му външен вид, Уинстън бе просто страхотен.

Без да продумат и дума, те слязоха от верандата и се отдалечиха малко от къщата. Клей подритна една буца пред себе си, беше напрегнат, мълчалив.

Уилоу докосна ръката му.

— Съжалявам.

Той се засмя и обърна лице към небето.

— Мъчех се да измисля как аз да ти го кажа — обърна се към нея, на лицето му бе изписана мъка. — Кълна се, Уилоу, не знаех. Спомням си въпросите ти за онова коте и колко се разстрои ти. Ако бях знаел...

Тя сложи пръст на устата му.

— Всичко е наред. Ти не си отговорен за делата на Куинси.

Той хвана китките ѝ и придърпа ръката ѝ към себе си.

— Не си сърдита?

— Не на теб.

Момчето наведе глава.

— Благодаря... — отново замълча, усещаше се напрежението му, най-накрая измърмори: — Толкова съм смутен.

Уилоу не знаеше дали е добре или не, но се приближи към него и го прегърна силно. Раменете му бяха широки и яки, гърдите солидни. Беше ѝ приятно да е толкова близо до него, дори и само за да му предложи утеха.

Клей се скова, но само за миг, после отвърна на прегръдката ѝ и почти я вдигна във въздуха. Тя усети как момчето се разтреперва и започна да се опасява, че може да се разплаче. Но той се сдържа.

— Мама напуска Куинси — промълви Клей до врата ѝ, звучеше отвратен. — Не заради това, което е направил, а защото вдигна такъв голям скандал при залавянето. Всички за това говорят. Приятелите ми се обаждат.

Уилоу поглади косата му, после се наведе назад, за да погледне лицето му. Той я пусна обратно долу.

— Майка ти няма да напусне и града, нали? — Уилоу не можеше да понесе мисълта за друга загуба.

— Не мисля. Сега говори само как ще накара Куинси да си плати.

— Радвам се да го чуя. Ще ми е неприятно да не сме приятели.

Клей се вторачи в нея. Лунната светлина се процеждаше през дърветата, хвърляше отблясъци на кожата му и придаваше много зрял вид на чертите му. Той се наведе и постави топла, нежна целувка на бузата ѝ.

— Скоро ще станеш на петнадесет, нали?

— Да. Следващия месец.

— Тогава... Може би, след като всичко се поуспокои отново, ще можем да бъдем повече от приятели...

Много бавно, Уилоу се усмихна.

— Може би.

Брайън, Скот, Джейми и Джули Роуз дойдоха на сватбата три седмици по-късно. Освен тези специални приятели, тя бе в съвсем семеен кръг и се състоя навън, до езерото. Джо не искаше да изчакват за по-официална церемония и когато колебливо попита Луна за нейното желание, тя сбърчи нос и отговори: „Не мога да си се представя в натруфена бяла дантела. Не, предпочитам да се забавлявам“. После направи компромис с бялата дантела и замени червените кичури в косата си с някои много бледо руси нюанси.

Аликс се съгласи да постои с децата, докато Луна и Джо отидат на мини меден месец за пет дни. Щяха да отседнат в уединена вила в гората и единственото им занимание щеше да бъде любовта. Това напълно устройваше Джо. А пък щяха да се върнат навреме за голямото откриване на езерото, което щеше да стартира с риболовното дерби на децата.

Джо бе планирал специални мероприятия на езерото до края на лятото, а през следващите сезони — съответни занимания. Много хора вече си бяха подновили членството, а езерото бе напълнено с дребна сладководна риба. Скоро поляната щеше да бъде уредена така, че да приема първите желаещи за къмпинг. Като цяло Уинстън беше доволен от развитието на нещата.

Луна се изуми от размера на банковата му сметка. Комбинирана с нейната, те имаха едно добро начало, за да направят подобрения на къщата и някои инвестиции. Първата покупка, която направи Джо, беше голяма спалня за стаята им.

Когато видя, че Луна е прекалено заета със сестра му, Джо отиде да поговори с Брайън. Ловецът на глави се бе облегнал небрежно на едно дебело дърво, самотно и величествено. Облечен в костюм, той изглеждаше напълно различен човек, само дето продължаваше мълчаливо да стои нащрек. Хищническият му поглед постоянно обхождаше многобройните маси за пикник, пръснати из градината, отрупани с храна и заобиколени от гости.

Джо оцени бдителността му сред тълпата, тъй като някога и той действаше така.

— Изглеждаш нещастен с тази вратовръзка.

Брайън го потвърди с кимване.

— Мразя ги проклетите — взе питието, подадено му от Джо, и продължи да оглежда всички и всичко. — Хубава сватба.

— Времето ни съдейства, дори шумното ми семейство да не го прави.

Брайън леко се усмихна:

— Буйни хора са.

— Да — Джо огледа изпитото изражение на Брайън и въздъхна. — Знаеш ли, изглеждаш като човек, който има нужда от почивка. Когато и да дойдеш, си добре дошъл. Може би не бях много гостоприемен в деня на първата ни среща, но...

Брайън поклати глава:

— Няма нищо, Уинстън. Хвърлих дамата ти на земята. Ти просто реагира. Не се сърдя — Брайън глътна останалата част от питието си и тихо продължи: — Само да си знаеш, че нарочно не отвърнах на ударите ти онзи ден. Оставих те да ме цапардосаш, защото бях дошъл да те използвам, за да заловя Бруно. Но ако се опиташ отново...

Джо се захили и го удари с юмрук по рамото, като почти го прекатури.

— Ако един от двамата ни се отегчи, ще трябва да видим какъв ще е резултатът от подобна схватка. Засега обаче съм прекалено щастлив, за да рискувам да бъда пребит отново.

Брайън намери с поглед Луна в тълпата и се усмихна:

— Виждам — поколеба се за миг, после присви очи. — Благодаря за поканата за гостуване, но не мисля, че е необходимо. Свикнах с мястото, докато чаках Бруно да се задейства — изглеждаше нерешителен, огледа Джо за миг, после допълни: — Купих си земя. На няколко мили южно от тук е, само един акър, но е уединено място, близо до потока. Красиво и тихо.

Джо се изненада.

— Ще строиш тук?

— Първо трябва да се погрижа за нещо, после ще му мисля.

— На лов за нов избягал от закона престъпник, а?

Брайън поклати глава.

— Не, не и този път — юмруците му се свиваха и отпускаха. — Брат ми има нужда от малко помощ.

Луна и Аликс се приближиха към тях и чуха последния коментар.

— Ти имаш брат? — попита Луна.

— Прилича ли на теб? — заинтересува се Аликс. Наведе се към него и приглади ревера му. — Много си хубав в костюм.

Джо хвана ръката на сестра си и я дръпна към себе си.

Брайън само се усмихна.

— Всъщност с Брус си приличаме като две капки вода. Еднояйчни близнаци сме. Но приликите свършват до външността.

— Оо? — усмихна се Джо и само за да подразни Брайън попита: — Той е добър човек, така ли?

— Много добър. Свещеник — всички останаха за миг безмълвни, а Брайън се отдръпна от дървото. — Като заговорих за брат ми, се сетих, че трябва вече да тръгвам.

Брайън прегърна Луна, ръкува се с Джо, после се обърна към Аликс:

— Скот идва насам. Планът ти да го накараш да ревнува проработи.

Аликс се захили:

— Какво те кара да мислиш, че искам той да ревнува?

Брайън присви очи.

— Защото иначе принцеса като теб никога не би флиртувала с мен. Прекалено умна си за подобно нещо — той помахна на Скот на излизане от задната врата.

Джо се засмя на изумения израз на лицето на Аликс и каза:

— Е, сестричке, номерът ти не мина.

Тя бързо се окопоти и отговори:

— Напротив. Погледни Скот, виж го колко е ядосан и ще разбереш, че е минал.

Точно тогава се появи Скот. Застана пред Аликс, ноздрите му се разширяваха, очите му горяха.

Тя каза с тъга:

— Наложил се Брайън да си тръгне. А къде е Джейми? Не съм го виждала от часове.

Без да продума, Скот обви пръсти около китката на Аликс и я задърпа. Аликс погледна през рамо, прати мъничка триумфална усмивка към Луна и тръгна съвсем доброволно.

— Сестра ти е страхотна.

Джо застана зад Луна. Наведе се и целуна тила ѝ, ухото.

— Роклята ти е страхотна. Харесва ми стилът ти, мила — тя си бе избрала дълга тясна кремава рокля. Беше без презрамки и откриваше раменете ѝ напълно, само леко бе събрана на гърдите. Моделът беше простичък, но елегантен и доста скромнен за Луна. Носеше малко букетче от маргаритки и карамфилчета, завързани с дълга панделка.

— Обичаш ли ме?

Джо промърмори:

— Хайде да се измъкнем оттук и ще ти покажа колко много те обичам.

Те чуха как Остин надава вик и погледнаха към другия край на двора, където той се беше проснал на едно одеяло и играеше на канадска борба с Чеиз Уинстън, един по-тихичък братовчед на Джо. С много фанфари и дюдюкане Чеиз се остави да загуби. Зейн вдигна Остин и го провъзгласиха за шампион.

Джули Роуз седеше отстрани и ги насърчаваше силно. Тя изглежда много си допадна с Тамара, съпругата на Зейн. Макар Джули Роуз да твърдеше, че е сгодена, дойде на сватбата и приема сама. И въобще не изглеждаше натъжена от факта. Благоразумната Джули Роуз се държеше като истинска купонджийка, когато ѝ се отдадеше възможност.

— Къде отиде Джейми? — попита Луна и се огледа.

— Сигурен съм, че се е изпарил в мъглите или магически се е транспортирал някъде другаде. Кой знае? И по-важното, кого го е грижа?

Луна му хвърли кос поглед и го подразни:

— Не мога да повярвам, че все още изпитваш чувство на ревност.

— За собственост, не на ревност — Джо започна лекичко да хапе ухото ѝ.

— Ами, това е добре. Защото Джейми те харесва. Преди да си тръгне, каза, че имаш много специален сватбен подарък за мен.

Джо замръзна. Много бавно вдигна глава и се вторачи в нея.

— Какво говориш?

— Не е ли познал? — Луна изглеждаше малко тъжна от подобна възможност. — Кълна се, той почти се усмихна, когато ми го каза.

Тъглчетата на устните ѝ лекичко се свиха.

— Този... — тихото възклицание на Джо заглъхна. — Хайде! Да се махаме оттук. Ще ти покажа подаръка, веднага щом останем сами.

— Е, вече съм два пъти по-любопитна.

Джо я вдигна на ръце и в същото време извика:

— Към всички заинтересувани, Луна ще хвърля букета, за да можем да тръгнем след това.

Аликс веднага се появи, косата ѝ беше малко чорлава, но усмивката все така наперена. Джули Роуз се нареди до нея, после Уилоу, дъщерята на Мак — Триста, и няколко други неомъжени братовчедки от голямото семейство.

Джо завъртя Луна два пъти, което я разсмя, и каза:

— Хвърляй.

Луна запрати букета във въздуха. Вместо да полети към редицата от жени, той отхвърча на обратната посока.

Брайън тъкмо се появяваше иззад ъгъла и мърмореше:

— Хей, колата ми е затисната от някакъв миниван...

Букетът го удари право в челото, но Брайън бе бойна машина, олюля се назад, после стъпи здраво и хвана проклетото нещо.

Само след миг бе нападат от всички неомъжени жени на сватбата.

Джо продължи да се подхилва на съдбата на Брайън, докато пренасяше Луна във вилата. После ритна вратата и я затвори. Бяха на по-малко от два часа път от къщи, но имаха необходимата за целите им уединеност.

— Най-накрая — въздъхна Джо, все още държеше Луна на ръце, и тръгна към шикозната спалня. От мига, в който тя произнесе *да*, той се бореше със силните си чувства за собственост, гордост и любов, за да продължи да бъде приветлив с останалите.

Джо я положи на леглото, легна и той и я покри с тялото си, прилепи устни към нейните, преди тя да успее да произнесе и дума. Обхвана лицето ѝ с ръце, близна устните ѝ и изстена от задоволство.

— Джо — прошепна тя, когато той дръпна горната част на роклята ѝ под гърдите и започна да я целува от шията надолу. — Къде ми е подаръка?

— Идва — нежно захапа едно зърно и през цялото време си мислеше колко ще е хубаво да спи цяла нощ с нея. Те бяха продължили дискретните си следобедни отношения, докато децата бяха на училище. Луна бе волна душа, но приемаше сериозно отговорностите си към децата и това означаваше, че трябва да им дава добър пример.

Той плъзна ръка нагоре по бедрото ѝ, в бикините, и обхвана с длан мекото ѝ дупе.

— Кажи, че ме обичаш.

— Обичам те — простена тя и вече започна да се извива около него.

— Добре. Тогава свали тези дрехи — Джо седна и сръчно я разсъблече. Щом като остана гола, той започна да я докосва навсякъде, а когато това не бе достатъчно, да я целува, да опитва вкуса на цялото ѝ тяло.

Луна не попита повече за подаръка си, но поиска и той да се съблече.

— Свали дрехите си, Джо. Искam те. Сега.

Джо предвкушаваше реакцията ѝ, изправи се и метна връзката си настрана, после бързо откопча ризата. Направи я на топка и я захвърли в другия край на стаята. Луна се надигна на лакът, за да го гледа как си изритва обувките, навежда се да събуе чорапите и после с усмивка се обърна с гръб към нея и си смъкна панталоните.

Настъпи миг на изумена тишина, преди Луна да се разсмее.

— Това ли е моят — тя леко го шляпна — подарък?

— Да — Джо се обърна и се мушна в леглото до нея. — Харесва ли ти?

— Май каза, че татуировките болят прекалено.

— Ужасно ме болеше. Скъпа, все пак си заслужава да изпитам малко болка заради теб. Освен това аз само добавих няколко букви.

— Добави още две?

Джо се засмя:

— Просто се сдобих с: „на“.

Сега Джо бе татуиран с: „Аз обичам Луна“.

Луна се сви до гърдите му.

— Вече си белязан, че си мой, Джо Уинстън. Няма връщане назад.

— Няма проблем — Джо придърпа устните ѝ към своите и започна лекичко да я хапе. — Твой съм, откакто хвърли подноса с храната върху мен.

Тя замислено погали косъмчетата на гърдите му за миг, после срещна погледа му.

— Обещавах ли да не се отегчиш от мен? Няма ли да ти липсва тръпката?

Джо ококори очи и се засмя. Претърколи я под себе си, усети нежните ѝ извивки, съвършеното съчетаване на телата им.

— Божичко, по-голяма тръпка от теб не бих могъл да понеса. Бих се върнал на старата си работа, единствено ако имам нужда от почивка, зная, че не съм в първа младост вече, мила, но не съм и толкова стар — този път, когато започна да я целува, Луна вече се смееше и отвърщаше на целувките му. — Вярваш ли ми?

— Да, Джо — усмихна се. — Да кажа да на Джо Уинстън вероятно е едно от най-мъдрите неща, които някога съм правила.

Джо изстена, когато навлезе в нея.

— Със сигурност с всеки изминал ден ще ставаш все по-уверена в това.

Беше спечелил най-голямата награда от живота. Грабнал бе едно сърце. Сърце на жена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.